

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง

นายณัฐกร ลักษณชินดา

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต

สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

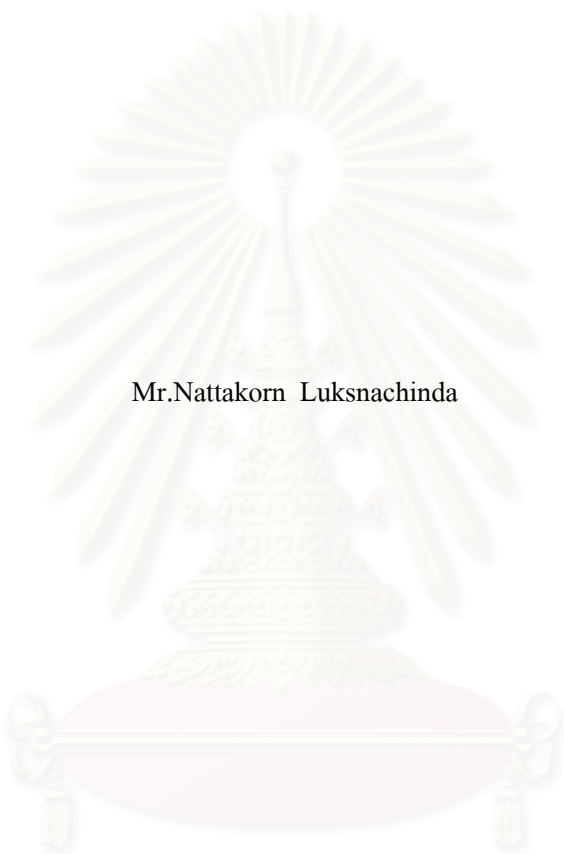
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2548

ISBN 974-14-1853-1

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

FACTORS INFLUENCING FEMALE INMATES' ACTS OF LIFE OFFENSE
IN CENTRAL WOMEN CORRECTIONAL INSTITUTION

Mr.Nattakorn Luksnachinda

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Sociology

Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2005

ISBN 974-14-1853-1

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อ
ชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง

โดย

นายณัฐกร ลักษณะชินดา

สาขาวิชา

สังคมวิทยา (อาชญวิทยาและงานยุติธรรม)

อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยง ชื่นสุวิมล

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

.....*ดร.อมรา พงศาพิชญ์*..... คณะบดีคณะรัฐศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.อมรา พงศาพิชญ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....*งามพิศ ลัดด้ยสงวน*..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ ลัดด้ยสงวน)

.....*บุญยง ชื่นสุวิมล*..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยง ชื่นสุวิมล)

.....*สุพัตรา สุภาพ*..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ สุพัตรา สุภาพ)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ณัฐกร ลักษณะชินดา : ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิต
ในทัณฑสถานหญิงกลาง. (FACTORS INFLUENCING FEMALE INMATE'S ACTS OF LIFE
OFFENSE IN CENTRAL WOMEN CORRECTIONAL INSTITUTION) อาจารย์ที่ปรึกษา:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยง ชื่นสุวิมล, 238 หน้า. ISBN 974-14-1853-1.

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตใน
ทัณฑสถานหญิงกลางมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิง
คดีความผิดต่อชีวิต ศึกษาภูมิหลังของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลาง ศึกษาผลกระทบของผู้ต้องขัง
หญิงในทัณฑสถานหญิงกลางหลังจากที่กระทำผิดในคดีต่อชีวิต และศึกษาแนวทางในการป้องกัน
และแก้ไขปัญหาการกระทำผิดของเพศหญิงในคดีความผิดต่อชีวิต การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยทั้ง
เชิงปริมาณและคุณภาพ ข้อมูลในการศึกษาเก็บรวบรวมโดยใช้แบบสอบถามจำนวน 109 ชุดจาก
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ต้องขังหญิงนักโทษเด็ดขาดซึ่งศาลได้พิพากษาลงโทษถึงที่สุดแล้ว ซึ่งเป็นผู้ต้องขังหญิง
ที่ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง และจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจำนวน 10 คน สถิติที่ใช้ใน
การวิจัยประกอบด้วย ความถี่ ค่าร้อยละ การทดสอบค่าไค-สแควร์ และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเป็น
การวิเคราะห์เชิงพรรณนา

ผลการวิจัย พบว่า ลักษณะทั่วไปของผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ขณะกระทำผิดมีอายุเฉลี่ย
32.6 ปี ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตประกอบด้วย ระดับ
การศึกษาส่วนใหญ่มีการระดับการศึกษาต่ำ มีสถานภาพสมรส มีรายได้น้อย มีภาระที่จะต้องเลี้ยงดูบุคคลใน
ครอบครัว ไม่เคยมีประวัติเป็นผู้กระทำผิดใดๆ มาก่อน นอกจากนี้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะรู้จัก
กับเหยื่อมาก่อน สาเหตุที่ผู้กระทำผิดในคดีความผิดต่อชีวิตลงมือกระทำเนื่องจากมีความคับแค้นใจที่
ถูกเหยื่อข่มเหงรังแก และในการลงมือกระทำผิดจะไม่ได้เตรียมการไว้ล่วงหน้า ส่วนอายุ การไม่ได้
ประกอบอาชีพ ภาวะหนี้สิน ความอบอุ่นของครอบครัว และการมีเพื่อนที่เคยมีประวัติกระทำผิด
ไม่ได้เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดในคดีความผิดต่อชีวิต

ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
สาขาวิชาสังคมวิทยา
ปีการศึกษา 2548

ลายมือชื่อนิสิต.....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4581122824 : MAJOR SOCIOLOGY

Keyword: NATTAKORN LUKSNACHINDA: FACTORS INFLUENCING FEMALE INMATE'S ACTS OF LIFE OFFENSE IN CENTRAL WOMEN CORRECTIONAL INSTITUTION. THESIS ADVISOR: ASSISTANT PROFESSOR BOONYONG CHUNSUVIMOL PH.D., 238 pp. ISBN 974-14-1853-1.

The objectives of the research entitled "Factors Influencing Female Inmate's Acts of Life Offense in Central Woman Correctional Institution" are to study the factors on the wrong doing in life offense of female in central woman correctional institution, to study the background of female in central woman correctional institution, to study the effect of the female in central woman correctional institution after the life offense, and to study the protective measures and remedy the wrong doing in life offense of female. The research comprises of both quantitative and qualitative approaches. The collected data are from 109 sets of questionnaire from sample size of female who are being imprisonment from the high court decisions. Those imprisonment female are all in the Central Woman Correctional Institution. The researcher also made the 10 in-depth interviews. The descriptive statistical methodologies comprise of frequency, percentage, arithmetic mean, chi-square test, and in-depth interview.

It has been found that most wrong doers had done in the age of 32.6 years old. The influence factors in wrong doing in life offense were low educational level, married, low income, family responsible, without any former any offense. Furthermore, most the offense has known the victim. The cause of the life offense was the offense under the severely pressure from the victim. The life offense also done without any preparation. However, it has been found that age, jobless, debt, family tie, and having friend who had been involved in life offense are not the factor in life offense.

Department of Sociology and Anthropology
Field of study Sociology
Academic year 2005

Student's signature.....

Advisor's signature.....

Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิง คดีความผิดต่อชีวิต” สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ สัตย์สงวน ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ สุพัตรา สุภาพ กรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยง ชื่นสุขวิมล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ อาจารย์สุมนทิพย์ จิตสว่าง ซึ่งได้ให้แนวทางในการศึกษาวิจัย และให้ความช่วยเหลือในการแก้ไข ข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ยิ่งต่อการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ท่านอธิบดีกรมราชทัณฑ์ ที่กรุณาอนุญาตให้ผู้วิจัยลาศึกษาต่อ รวมถึงท่านผู้อำนวยการทัณฑสถานหญิงกลาง ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์ ในครั้งนี้ และเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานหญิงกลางที่ได้เอื้อเฟื้อและช่วยเหลือในระหว่างที่เข้าเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ผู้คอยให้ความช่วยเหลือ ให้การสนับสนุน ในด้านกำลังใจและกำลังใจ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ตลอดมา

ท้ายที่สุดนี้ คุณค่าและประโยชน์ที่ได้จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ คณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย สำหรับข้อบกพร่องในวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอน้อมรับ ไว้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขในโอกาสต่อไป

นายณัฐกร ลักษณชินดา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและและเอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 แนวความคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม.....	8
2.1.1 ความหมายของอาชญากรรม.....	8
2.1.2 ประเภทของอาชญากรรม.....	11
2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับการลงโทษต่อผู้กระทำผิด.....	18
2.2.1 วัตถุประสงค์ของการลงโทษ.....	19
2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	22
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	32
2.5 กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	35
2.6 สมมติฐานในการวิจัย.....	36
2.7 นิยามปฏิบัติการณ์.....	43
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	47
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	48
3.2 วิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	49
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	46
3.4 การวิเคราะห์และการประมวลผลข้อมูล.....	52
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	53

	หน้า
บทที่ 4 การสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญ	55
ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 1.....	55
ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 2.....	66
ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 3.....	76
ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 4.....	87
ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 5.....	95
ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 6.....	104
ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 7.....	111
ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 8.....	121
ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 9.....	132
ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 10.....	147
บทที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลและการทดสอบสมมติฐาน	155
5.1 ข้อมูลทั่วไป.....	155
5.2 การทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติแบบค่าไค-สแควร์ (Chi-Square).....	186
5.3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยทางมานุษยวิทยา.....	198
5.4 การอภิปรายผลการศึกษา.....	204
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการวิจัย และข้อเสนอแนะ	210
6.1 สรุปผลการวิจัย.....	212
6.2 ปัญหาข้อขัดข้องในการวิจัย.....	216
6.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	217
รายการอ้างอิง.....	219
ภาคผนวก.....	225
ภาคผนวก ก.....	225
ภาคผนวก ข.....	235
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	238

ตารางที่	หน้า
1 ตารางแสดงสถิติผู้ต้องขังเด็ดขาดทั่วประเทศ แยกตามเพศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 - 2545	2
2 ตารางแสดงสถิติผู้ต้องขังหญิงเด็ดขาดทั่วประเทศ แยกตามลักษณะความผิด ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 - 2545	3
3 ตารางแสดงอายุปัจจุบันของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิต	156
4 ตารางแสดงอายุขณะกระทำความผิด	156
5 ตารางแสดงจำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน	157
6 ตารางแสดงจำนวนพี่น้องต่างบิดามารดา	157
7 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับบิดาและมารดา	158
8 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการนับถือศาสนา	158
9 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษา	159
10 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพการสมรส	160
11 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับบุตร	160
12 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำความผิด	161
13 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ	161
14 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ต่อเดือน	162
15 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการได้รับเงินอุปการะค่าใช้จ่าย	163
16 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	164
17 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ต้องรับภาระเลี้ยงดู	165
18 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนเงินที่ได้รับจากกลุ่มสมรสต่อเดือน	166
19 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับภาระหนี้สินขณะกระทำความผิด	166
20 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับผู้ก่อภาระหนี้สิน	167
21 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับรายได้กับการชำระหนี้สิน	167
22 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเวลารายได้ไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้สิน	168
23 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะครอบครัวของบิดาและมารดา	169
24 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัว	169
25 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องร่วมบิดา มารดา	170
26 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและมารดาในปัจจุบัน	170
27 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการอยู่อาศัยร่วมกับบุคคลอื่นก่อนการกระทำความผิด	171

ตารางที่	หน้า
28 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่อาศัยอยู่ร่วมด้วย ก่อนการกระทำความผิด.....	171
29 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำความผิดและการถูกดำเนินคดี ของบุคคลในครอบครัว.....	172
30 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ต้องขังกับบุคคลภายในครอบครัว ที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดหรือเคยถูกดำเนินคดี.....	173
31 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนเพื่อนสนิท.....	173
32 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการปรึกษาปัญหากับเพื่อนสนิท.....	174
33 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการปรึกษาปัญหากับเพื่อนสนิท.....	174
34 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการพบปะสังสรรค์กับเพื่อนสนิท.....	175
35 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการดื่มสุราในระหว่างการพบปะสังสรรค์กับเพื่อนสนิท.....	175
36 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำความผิดและการถูกดำเนินคดี ของเพื่อนสนิท.....	176
37 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการชักชวนให้กระทำความผิดของเพื่อนสนิท.....	176
38 ตารางแสดงข้อมูลพฤติกรรมที่มีต่อคำชักชวนของเพื่อนสนิทให้ลงมือกระทำความผิด.....	177
39 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการเสพยาเสพติดของเพื่อนสนิท.....	177
40 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการร่วมเที่ยวกับเพื่อนสนิทในเวลากลางคืน.....	177
41 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการรู้จักเหยื่อ.....	178
42 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่มีต่อเหยื่อ.....	179
43 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุที่ลงมือกระทำความผิด.....	180
44 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับผู้ร่วมกระทำความผิด.....	180
45 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการวางแผนการลงมือกระทำความผิด.....	181
46 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับอาวุธที่ใช้ในการกระทำความผิด.....	182
47 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการดื่มสุราหรือเสพยาเสพติดขณะลงมือกระทำความผิด.....	182
48 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาเรื่องสุขภาพขณะที่ลงมือกระทำความผิด.....	183
49 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความคิดขณะที่ลงมือกระทำความผิด.....	183
50 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำภายหลังจากที่ได้ลงมือกระทำความผิด.....	184
51 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับคำให้การในคดีที่กระทำความผิด.....	184
52 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกภายหลังจากถูกจับกุม.....	185

ตารางที่	หน้า
53 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการกระทำความคิดดีความคิดต่อชีวิต.....	186
54 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการกระทำความคิดต่อชีวิต.....	187
55 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการสมรสกับการกระทำความคิดต่อชีวิต.....	188
56 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการมีอาชีพกับการกระทำความคิดต่อชีวิต.....	189
57 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับของรายได้กับการกระทำความคิดต่อชีวิต.....	190
58 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาระหนี้สินกับการกระทำความคิดต่อชีวิต.....	191
59 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความอบอุ่นในครอบครัว กับการกระทำความคิดต่อชีวิต.....	192
60 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว กับการกระทำความคิดต่อชีวิต.....	193
61 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อนกับการกระทำความคิดต่อชีวิต.....	194
62 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประวัติการกระทำความคิด กับการกระทำความคิดต่อชีวิต.....	195
63 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรู้จักกับเชื้อกับการกระทำความคิดต่อชีวิต.....	196
64 ตารางแสดงผลการทดสอบสมมติฐานโดยการทดสอบค่าไค-สแควร์ (Chi-Square).....	197
65 ตารางแสดงผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยทางมานุษยวิทยา.....	202
66 ตารางแสดงผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย.....	203

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

อาชญากรรมเป็นปัญหาที่สำคัญของสังคมนับตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน เพราะเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สินของพลเมือง นอกจากนี้ ปัญหาอาชญากรรมยังส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศอีกด้วย ปัจจุบันนี้ ปัญหาอาชญากรรมได้ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเราจะพบเห็นได้จากข่าวจากสื่อมวลชนต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น แทบทุกวัน

สภาพสังคมในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว กอปรกับการที่ประเทศไทยประสบกับปัญหาวิกฤตการณ์ทางด้านเศรษฐกิจเมื่อปี พ.ศ. 2540 ที่ผ่านมา จึงทำให้พลเมืองประสบกับปัญหาในการครองชีพ ถูกเลิกจ้างและตกงานเป็นจำนวนมาก ซึ่งจากสภาวะการณ์นี้จึงทำให้บุคคลต่างๆ ไม่ว่าจะเพศชายหรือเพศหญิงถูกผลักดันให้กลายเป็นผู้กระทำความผิดได้โดยง่าย เพราะสภาพสังคมขณะนั้นบังคับ

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากสถิติจำนวนผู้ต้องขังเด็ดขาดทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 – 2545 (ตามตารางที่ 1) พบว่า ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันนี้ มีจำนวนมากขึ้นทุกปี โดยในปี พ.ศ. 2540 มีจำนวนผู้ต้องขังเด็ดขาดรวมทั้งสิ้น จำนวน 75,320 คน ในปี พ.ศ. 2541 มีจำนวนผู้ต้องขังเด็ดขาดทั้งสิ้น จำนวน 97,027 คน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2540 จำนวน 21,707 คน ในปี พ.ศ. 2542 มีจำนวนผู้ต้องขังเด็ดขาดทั้งสิ้น จำนวน 125,258 คน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2541 จำนวน 28,231 คน ในปี พ.ศ. 2543 มีจำนวนผู้ต้องขังเด็ดขาดทั้งสิ้น จำนวน 132,337 คน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2542 จำนวน 7,079 คน ในปี พ.ศ. 2544 มีจำนวนผู้ต้องขังเด็ดขาดทั้งสิ้น จำนวน 149,604 คน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2543 จำนวน 17,267 คน และในปี พ.ศ. 2545 มีจำนวนผู้ต้องขังเด็ดขาดทั้งสิ้น จำนวน 162,543 คน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2544 จำนวน 12,939 คน

ตารางที่ 1 แสดงสถิติผู้ต้องขังเด็ดขาดทั่วประเทศ แยกตามเพศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 – 2545

	ผู้ต้องขังชาย (คน)	ผู้ต้องขังหญิง (คน)	รวม (คน)
พ.ศ. 2540	66,465	8,855	75,320
พ.ศ. 2541	84,219	12,808	97,027
พ.ศ. 2542	106,023	19,235	125,258
พ.ศ. 2543	107,919	24,418	132,337
พ.ศ. 2544	120,535	29,069	149,604
พ.ศ. 2545	129,644	32,899	162,543

ที่มา : ข้อมูลจากกองแผนงาน กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม ปี พ.ศ. 2546

จากข้อมูลข้างต้นจะพบว่า จำนวนของผู้ที่ก่ออาชญากรรมนั้น มิใช่จะมีแต่เพศชาย เท่านั้น แต่ในปัจจุบันนี้พบได้ว่าเพศหญิงเป็นผู้ที่ก่ออาชญากรรมนั้นก็มีจำนวนที่สูงมากขึ้นทุกปี ด้วยเช่นกัน และมีแนวโน้มที่จะก่ออาชญากรรมในคดีที่มีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย ซึ่งพบว่า จำนวนเพศหญิงที่ก่ออาชญากรรมในคดีที่รุนแรง เช่น คดีความผิดต่อชีวิต เช่น การฆ่าผู้อื่นทั้งที่จะโดยเจตนา หรือไม่เจตนา หรือโดยความประมาทก็ตาม หรือในคดีที่เป็นการยุยงให้ผู้อื่นฆ่าตัวตาย หรือการร่วมในเหตุการณ์ฆาตกรรมที่ทำให้บุคคลอื่นถึงแก่ชีวิต เป็นต้น จะพบได้ว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 – 2545 เป็นต้นมา ส่วนใหญ่จะมีสถิติแนวโน้มที่เพิ่มจำนวนสูงขึ้นทุกปี ซึ่งยกเว้นแต่เฉพาะในปี พ.ศ. 2543 เท่านั้นที่พบว่ามีสถิติลดน้อยลง โดยในปี พ.ศ. 2540 พบว่า มีผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตจำนวนทั้งสิ้น 287 คน ในปี พ.ศ. 2541 พบว่า มีผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตจำนวนทั้งสิ้น 306 คน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2540 จำนวน 19 คน ในปี พ.ศ. 2542 พบว่า มีผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตจำนวนทั้งสิ้น 308 คน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2541 จำนวน 2 คน ในปี พ.ศ. 2543 พบว่า มีผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตจำนวนทั้งสิ้น 294 คน ลดลงจากปี พ.ศ. 2542 จำนวน 14 คน ในปี พ.ศ. 2544 พบว่า มีผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตจำนวนทั้งสิ้น 301 คน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2543 จำนวน 7 คน และในปี พ.ศ. 2545 พบว่า มีผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตจำนวนทั้งสิ้น 302 คน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2544 จำนวน 1 คน (ตามตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 แสดงสถิติผู้ต้องขังหญิงเด็ดขาดทั่วประเทศ แยกตามลักษณะความผิด ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 – 2545

ลักษณะความผิด	พ.ศ. 2540	พ.ศ. 2541	พ.ศ. 2542	พ.ศ. 2543	พ.ศ. 2544	พ.ศ. 2545
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	1,226	1,707	2,258	2,341	2,492	2,355
พ.ร.บ.ยาเสพติด	6,857	10,046	15,660	20,518	25,165	29,402
ความผิดต่อชีวิต	287	306	308	294	301	302
ความผิดต่อร่างกาย	69	73	120	124	209	120
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	83	86	77	81	77	75
ความผิดอันก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน	9	10	10	11	29	17
อื่นๆ	324	580	802	1,049	796	628
รวมทั้งสิ้น	8,855	12,808	19,235	24,418	29,069	32,899

ที่มา : ข้อมูลจากกองแผนงาน กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม ปี พ.ศ. 2546

จากสถิติข้างต้นนี้ ทำให้เห็นว่า ในคดีความผิดที่เกี่ยวกับชีวิตนั้น เพศหญิงได้ก่ออาชญากรรมเพิ่มขึ้นแทบทุกปี ซึ่งขัดกับลักษณะตามธรรมชาติของเพศหญิงที่ส่วนใหญ่แล้วจะมีพฤติกรรมที่ไม่ก้าวร้าว และถูกมองว่า เป็นเพศที่มีความอ่อนแอทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ กอปรกับส่วนใหญ่แล้วจะได้รับการอบรมสั่งสอนให้ไม่กล้ากระทำความผิดเฉกเช่นเพศชาย (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2529: 2) จึงไม่น่าที่จะกระทำความผิดต่างๆ ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับความผิดที่รุนแรงถึงกับเอาชีวิตต่อผู้อื่นแล้วยิ่งไม่น่าที่จะเป็นไปได้เลย

จากสภาพปัญหาดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิต โดยจะทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงที่ต้องโทษอยู่เฉพาะที่ทัณฑสถานหญิงกลาง เพื่อที่ได้ทราบว่าจะอะไรเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการกระทำความผิดในกรณีดังกล่าว เพื่อเป็นแนวทางในการแสวงหามาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางนั้น มีวัตถุประสงค์ดังนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้ผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลางกระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิต
2. เพื่อศึกษาประวัติชีวิตของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลางที่กระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิต
3. เพื่อศึกษาถึงผลกระทบของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลางหลังจากที่กระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิต
4. เพื่อศึกษาหาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความคิดของเพศหญิงในคดีความผิดต่อชีวิต

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง” มีขอบเขตการศึกษาเฉพาะผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิต ซึ่งต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร โดยศึกษาจากปัจจัยภูมิหลัง มูลเหตุในการกระทำความคิด และลักษณะในการกระทำความคิด จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ต้องโทษในคดีความผิดต่อชีวิตจากทะเบียนประวัติผู้ต้องขังของทัณฑสถานหญิงกลาง จำนวนทั้งสิ้น 109 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิตของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลาง

2. ทำให้ทราบถึงลักษณะทั่วไป ภูมิหลังของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลางที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิต

3. ทำให้ทราบถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลาง

4. เพื่อนำผลการศึกษาวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดที่เกิดจากการกระทำความผิดของผู้หญิงในคดีความผิดต่อชีวิตในอนาคต

5. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องหาคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง” ผู้วิจัยจะทำการศึกษาเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตที่ถูกคุมขังอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักโทษเด็ดขาดจำนวนทั้งสิ้น 109 ราย

ความผิดต่อชีวิตเป็นความผิดตามที่ระบุไว้ในประมวลกฎหมายอาญา พุทธศักราช 2499 แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช 2540 ลักษณะ 10 เรื่องความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย หมวด 1 ความผิดต่อชีวิต ซึ่งระบุไว้ในมาตรา ที่ 288 – 294 โดยมีใจความสำคัญดังต่อไปนี้ (นัยนา เกิดวิชัย, 2543: 124 – 126) คือ

มาตรา 288 ผู้ใดฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 289 ผู้ใด

(1) ฆ่าบุพการี

(2) ฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่จะกระทำ หรือได้กระทำตามหน้าที่

(3) ฆ่าผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานในการที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วย หรือได้ช่วยเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว

(4) ฆ่าผู้อื่น โดยไตร่ตรองไว้ก่อน

(5) ฆ่าผู้อื่น โดยทรมาณหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย

(6) ฆ่าผู้อื่นเพื่อเตรียมการ หรือเพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิด
อย่างอื่น หรือ

(7) ฆ่าผู้อื่นเพื่อจะเอาหรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำ
ความผิดอื่นเพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้
กระทำไว้

ต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 290 ผู้ใดมิได้มีเจตนาฆ่า แต่ทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย
ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี

ถ้าความผิดนั้นมีลักษณะประการหนึ่งประการใดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 289
ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 291 ผู้ใดกระทำโดยประมาทและการกระทำนั้น เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่
ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา 292 ผู้ใดกระทำด้วยการปฏิบัติอันทารุณหรือด้วยปัจจัยคล้ายคลึงกันแก่
บุคคลซึ่งต้องพึ่งตนในการดำรงชีพหรือในการอื่นใด เพื่อให้บุคคลนั้นฆ่าตนเอง ถ้าการฆ่าตนเอง
นั้นได้เกิดขึ้น หรือได้มีการพยายามฆ่าตนเอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกิน
หนึ่งหมื่นสี่พันบาท

มาตรา 293 ผู้ใดช่วยหรือยุยงเด็กอายุยังไม่เกินสิบหกปี หรือผู้ซึ่งไม่สามารถเข้าใจ
ว่าการกระทำของตนมีสภาพหรือสาระสำคัญอย่างไร หรือไม่สามารถบังคับการกระทำของตนได้
ให้ฆ่าตนเอง ถ้าการฆ่าตนเองนั้นได้เกิดขึ้น หรือได้มีการพยายามฆ่าตนเอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่
เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 294 ผู้ใดเข้าร่วมในการชุมนุมต่อสู้ระหว่างบุคคลตั้งแต่สามคนขึ้นไป และ
บุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เข้าร่วมในการนั้นหรือไม่ ถึงแก่ความตายโดยการกระทำในการ
ชุมนุมต่อสู้นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ที่เข้าร่วมในการข่มขู่ต่อผู้อื่น แสดงได้ว่าได้กระทำไปเพื่อห้ามการข่มขู่ต่อผู้อื่นหรือเพื่อป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

กล่าวโดยสรุป ความผิดต่อชีวิตตามที่ประมวลกฎหมายอาญาระบุไว้นั้น เป็นความผิดที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งได้กระทำการประทุษร้ายต่ออีกบุคคลหนึ่ง ไม่ว่าจะโดยวิธีใดก็ตาม อันเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายเพราะการกระทำนั้น หรือเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยทางอ้อมอันเป็นผลเกี่ยวเนื่องกับการกระทำดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นการทำให้ผู้อื่นฆ่าตนเองหรือถูกผู้อื่นฆ่าก็ตาม

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดทางวิชาการจากเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ดังจะได้นำเสนอเป็นลำดับ ต่อไปนี้ คือ

2.1 แนวความคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม

2.1.1 ความหมายของอาชญากรรม

คำว่าอาชญากรรมได้มีความหมายหรือคำจำกัดความอยู่มากมาย ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2525 (2530: 915) ได้ให้ความหมายของคำว่า “อาชญา” หมายถึง อำนาจหรือโทษ คำว่า “กรรม” หมายถึง การกระทำซึ่งสนองผลที่ทำไว้แต่ปางก่อน ซึ่งคำว่า “อาชญากรรม” หมายถึง การกระทำผิดทางอาญา กล่าวคือ การกระทำซึ่งกฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิด และมีการกำหนดโทษเอาไว้

นอกจากนี้ นักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่า “อาชญากรรม” ไว้แตกต่างกันออกไป ที่สำคัญได้แก่

Emile Durkhiem อ้างถึงใน บุญรวช เมทนิกรชัย (2542: 4) ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมว่า เป็นการกระทำที่ทำความเสียหายต่อความรู้สึกของส่วนรวม

Garofalo อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร (2541: 5) ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมว่าเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่ขัดต่อความรู้สึกของชุมชน ดังนั้น การกระทำใดๆ ที่ขัดต่อกฎเกณฑ์ของสังคมจึงถือว่าเป็นอาชญากรรม

Tappin อ้างถึงใน ประชัช เปี่ยมสมบูรณ์ (2531: 30) ให้ความหมายของอาชญากรรมว่าเป็นการกระทำที่มีเจตนาละเมิดต่อกฎหมายอาญา หรือมีเจตนาละเว้นไม่กระทำในสิ่งที่กฎหมายอาญาบังคับให้กระทำโดยไม่มีข้อแก้ตัวที่สมเหตุสมผล ทำให้รัฐต้องดำเนินการลงโทษตามฐานที่เป็นความผิดลักษณะอุกฉกรรจ์ หรือความผิดลหุโทษ

Hermann Mannheim อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร (2546: 7) ให้ความหมายของอาชญากรรมว่าเป็นพฤติกรรมต่อต้านสังคมที่ระบุไว้ในกฎหมายอาญา โดยมีหลักสำคัญ 5 ประการคือ

1. การกระทำนั้นจะต้องกระทำในขณะที่ผู้กระทำมีสติสัมปชัญญะ มีเจตนา และมีผลร้ายที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้น
2. การกระทำนั้นจะต้องเป็นการกระทำที่ต้องห้ามตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น อีกนัยหนึ่งกฎหมายย่อมไม่มีผลย้อนหลังไปใช้บังคับการกระทำที่ได้เกิดขึ้นก่อนที่จะมีกฎหมายกำหนดว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด
3. ผู้กระทำจะต้องมีเจตนาร้าย (mens rea) ในการประกอบกรกระทำนั้น
4. จะต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำกับผลร้ายที่เกิดขึ้น
5. การกระทำนั้นจะต้องมีกฎหมายกำหนดโทษไว้อย่างแน่ชัดในขณะที่กระทำผิด

Richard McCorkle อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร (2546: 7) ให้ความหมายของอาชญากรรมว่าเป็นการกระทำหรือละเว้นกระทำซึ่งคาดไว้ว่าเป็นของบุคคลที่ถูกลงโทษ โดยผู้มีอำนาจหน้าที่ในทางการเมืองเหนือดินแดนของผู้กระทำหรือละเว้นกระทำ

Walter Reckless อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร (2546: 9) ให้ความหมายของอาชญากรรมว่าเป็นพฤติกรรมที่ละเมิดบรรทัดฐานความประพฤติ ซึ่งจะมีบทลงโทษไม่ว่าจะมีอยู่ในกฎหมายหรือในกฎเกณฑ์ทางสังคมส่วนอื่นๆ ก็ตาม

ชาย เสวิกุล อ้างถึงใน บุญรวย เมทนีกรชัย (2542: 4) ให้ความหมายของอาชญากรรมไว้ 2 ประการ คือ

1. ด้านกฎหมาย

อาชญากรรม หมายถึง การกระทำอันเป็นการฝ่าฝืน หรือขัดต่อกฎหมายที่วางไว้ และผู้กระทำนั้นจะต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้

2. ด้านสังคม

อาชญากรรม หมายถึง ความขัดแย้งระหว่างบุคคลกับสังคมเป็นหลัก และพิจารณาว่าการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือขัดแย้งนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร อะไรเป็นปัจจัยที่มีส่วนทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถปรับปรุงหรือปฏิบัติให้สอดคล้องกับกฎหมาย ซึ่งเป็นมาตรฐานอย่างหนึ่งของสังคม

อรรถพร ชูบำรุง (2532: 6) ให้ความหมายของอาชญากรรมว่าเป็นพฤติกรรมที่มีผลให้บุคคลและสังคมได้รับอันตราย คือ เป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน จึงต้องลงโทษผู้ประพฤตินั้น โดยฝ่ายที่มีอำนาจตามกฎหมาย

อรัญ สุวรรณบุปผา (2518: 19) ให้ความหมายของอาชญากรรมว่าเป็นปรากฏการณ์หนึ่งทางสังคมที่เกิดขึ้น โดยการกระทำของบุคคล ซึ่งการกระทำนั้นๆ กฎหมายบัญญัติเป็นข้อห้ามและถือว่าเป็นความผิด ซึ่งผู้กระทำผิดจะต้องได้รับโทษ

เสริน ปุณณะหิตานันท์ (2523: 51) ให้ความหมายของอาชญากรรมไว้ 2 อย่าง คือ

1. เป็นการกระทำที่ละเมิดกฎหมายอาญา ซึ่งการกระทำใดๆ ไม่ว่าจะ เป็นประเภทที่นำลงโทษมากสักเพียงใด ไม่ว่าจะผิดศีลธรรมมากน้อยแค่ไหนก็ตาม จะไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรม ถ้าไม่มีบทบัญญัติลงโทษไว้

2. เป็นการกระทำโดยเจตนาละเมิดกฎหมายอาญา หรือมีเจตนาละเว้น ไม่ว่าจะในสิ่งที่กฎหมายอาญาบังคับให้กระทำโดยไม่มีข้อแก้ตัวที่สมเหตุผล ซึ่งทำให้รัฐต้องดำเนินการลงโทษ ในฐานะที่เป็นความผิดอุกฉกรรจ์หรือความผิดลหุโทษ

สุพัตรา สุภาพ (2547: 36) ให้ความหมายของอาชญากรรมว่า เป็นการกระทำผิดอาญา และผู้ที่กระทำจะต้องได้รับโทษตามกฎหมาย

อานนท์ อากาภิรมย์ (2521: 13) ให้ความหมายของอาชญากรรมว่า เป็นการขัดแย้งหรือฝ่าฝืนระเบียบของสังคม ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงแต่การประพฤติผิดศีลธรรมหรือขนบธรรมเนียมประเพณีเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการทำความผิดทางกฎหมายด้วย โดยการกระทำบางอย่างที่ขัดหรือฝ่าฝืนกฎหมายเราจะเรียกว่า อาชญากรรม

กล่าวโดยสรุป จากความหมายของอาชญากรรมดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น พอที่จะสรุปได้ว่า อาชญากรรม คือ การกระทำใดๆ ก็ตามที่ละเมิดกฎหมายหรือไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ซึ่งต้องได้รับโทษตามกฎหมาย แต่หากการกระทำใดๆ ที่ไม่มีกฎหมายระบุให้เป็นความผิดก็ถือว่าเป็นอาชญากรรม

2.1.2 ประเภทของอาชญากรรม

John C. Mckinney อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร (2546: 29 – 30) ได้แยกประเภทของอาชญากรรมออกตามลักษณะอาชญากรรมเป็น 8 ประเภท คือ

1. อาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคลอย่างรุนแรง (Violent personal crime) เช่น การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกายให้ได้รับบาดเจ็บสาหัส และการข่มขืนกระทำชำเรา

2. อาชญากรรมที่กระทำต่อทรัพย์สินตามโอกาสจะอำนวย (Occasional property crime) เช่น การขโมยรถยนต์ ขโมยของในร้านค้า การปลอมแปลงเช็ค และการทำลายสมบัติสาธารณะ

3. อาชญากรรมอาชีพ (Occupational crime) หมายถึง พวกทุจริตต่อหน้าที่ในหน้าที่ในหน้าร้าน บริษัท หรือ ราชการ เช่น การยกยอก น้อฉล โฆษณาปลอม ขายของผิดราคา กิจการตลาดมืด

4. อาชญากรรมการเมือง (Political crime) เช่น การกบฏ การปลุกปั่นเพื่อก่อความไม่สงบ การก่อวินาศกรรม

5. อาชญากรรมที่ขัดต่อระเบียบแบบแผนอันดีงามของสังคม (Public order crime) เช่น การเมาสุราอาละวาด คนจรจัด โสเภณี การติดยาเสพติด ฝ่าฝืนกฎจราจร

6. อาชญากรรมที่มีมาแต่ดั้งเดิม (Conventional crime) เช่น การปล้น ลักขโมย การบุกรุกเข้าไปในบ้านผู้อื่น

7. องค์การอาชญากรรม (Organized crime) เช่น กลุ่มการพนัน กลุ่มค้ายาเสพติด กลุ่มโสเภณี

8. อาชญากรรมที่ยึดเป็นอาชีพ (Profession crime) เช่น นักต้มตุ๋น การล้วงกระเป๋า การปลอมของ มือปืนรับจ้าง

Marshall B. Clinard อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร (2546: 30 – 32) ได้จำแนกประเภทของอาชญากรรมไว้ 7 ประเภท โดยอาศัยพฤติกรรมของอาชญากร ดังต่อไปนี้

1. อาชญากรรมอาชีพ (Professional crime) ได้แก่ การประกอบอาชญากรรมหรือการกระทำผิดกฎหมายเป็นอาชีพ โดยอาชญากรประเภทนี้จะดำรงชีพอยู่ด้วยการทำความผิดเพื่อหารายได้มาเลี้ยงตนเอง มีการศึกษาเทคนิคและพัฒนาเทคนิคของการประกอบอาชญากรรม อาชญากรรมอาชีพแต่ละรายมักจะมี ความชำนาญที่ไม่เหมือนกัน อาชญากรประเภทนี้มักไม่นิยมใช้

ความรุนแรง สำหรับมูลเหตุจูงใจก็คือ เงินและการผจญภัย ส่วนใหญ่จะพบในสังคมเมืองที่มีความเป็นอยู่สะดวกสบาย อาชญากรรมอาชีพนี้นี้มักจะมี ความรอบคอบในการวางแผนและการปฏิบัติงาน ตัวอย่างเช่น นักล้วงกระเป๋า ปล้นธนาคาร ปลอมเช็ค การพนันอาชีพ

2. อาชญากรรมติดนิสัย (Habitual crime) เกิดจากการที่บุคคลไม่สามารถปรับตัวหรือปฏิบัติตนเข้ากับมาตรฐานของสังคมได้ ส่วนใหญ่แล้วจะ ไม่มีความผิดปกติของร่างกายและจิตใจตั้งแต่แรกเกิด สิ่งที่ผลักดันให้บุคคลกลายเป็นอาชญากรนั้นเกิดขึ้นมาจากความบกพร่องของร่างกายและจิตใจที่เกิดจากสภาวะที่ถูกบีบคั้น ทำให้มีพฤติกรรมที่ผิดปกติที่ละเล็กละน้อย อาชญากรพวกนี้อาจจะมาจากตระกูลผู้ดี มีการศึกษาสูง แต่มีพฤติกรรมคบหากับกลุ่มมิจฉาชีพ อาชญากรประเภทนี้มักจะกระทำความผิดซ้ำซาก ไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมาย

3. อาชญากรรมปกเสื้อขาว (White collar crime) ส่วนใหญ่จะเป็นพวกทำงานที่มีคอเชิ้ตขาว หรือฟ้า มีหน้าที่การงานที่มั่นคง แต่จะอาศัยตำแหน่งหน้าที่ในการกระทำความผิด เช่น พวกข้าราชการ นักธุรกิจ พ่อค้า เป็นต้น ซึ่งการกระทำความผิดประเภทนี้ส่วนใหญ่ได้แก่ การคอร์รัปชัน การค้าสินค้านี้ภาษี

4. อาชญากรรมการเมือง (Political crime) เป็นการกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จทางการเมืองซึ่งกฎหมายถือว่าเป็นความผิด เช่น อาชญากรรมที่เกี่ยวกับสงคราม การทรยศต่อชาติ การบ่อนทำลายชาติ การกบฏ

5. อาชญากรรมร่วมกันกระทำ (Organized crime) เป็นการรวมตัวกันของกลุ่มอาชญากร คือ เป็นองค์การอาชญากร โดยภายในกลุ่มจะมีการดำเนินการอย่างมีแบบแผน มีการแบ่งหน้าที่กันทำ มีผู้บริหารและผู้ดำเนินการ จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมาแม้จะต้องใช้วิธีการที่รุนแรงก็ตาม เช่น การค้ายาเสพติด จัดหาหญิงโสเภณี การลักพาตัว อาชญากรรมประเภทนี้มีอิทธิพลทางการเงินทำให้สามารถจัดหาเครื่องมือและอาวุธที่ทันสมัย นอกจากนี้ ยังสามารถจ่ายเงินให้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นการติดสินบนเพื่อมิให้ต้องถูกจับ และยังสามารถให้เงินสนับสนุนแก่พรรคการเมืองได้อีกด้วย

6. อาชญากรรมเป็นครั้งคราว (Occasional crime) ได้แก่ อาชญากรรมที่เกิดขึ้นโดยไม่มีเจตนาจะฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคมหรือกฎหมายแต่อย่างใด แต่เป็นการกระทำไปด้วย

ความประมาทเลินเล่อหรือขาดความระมัดระวัง เช่น การขับรถชนคน การกระทำรุนแรงเพื่อรักษาชื่อเสียง เป็นต้น

7. อาชญากรรมอุกฉกรรจ์ (Violent crime) ได้แก่ การกระทำผิดที่มีความรุนแรงอย่างยิ่ง เช่น การฆ่าคนตายโดยเจตนา การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น

Larry Siegel อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร (2546: 23 – 30) ได้แบ่งประเภทของอาชญากรรมโดยจัดเป็นกลุ่มดังนี้ คือ

1. อาชญากรรมรุนแรง (violent crimes) เช่น การฆ่า การข่มขืน ประทุษร้ายร่างกาย ซิงทรัพย์ อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียด (hate crime) หรืออาชญากรรมที่เกิดจากความลำเอียง (bias crime) ได้แก่ การเหยียดผิว เป็นต้น นอกจากนี้ ยังรวมถึงอาชญากรรมที่เป็นผลจากความขัดแย้งทางการเมืองหรือความรุนแรงทางการเมือง (political violence) เช่น การก่อการร้าย (terrorism) ที่เกิดจากคนที่อยู่คนละฝ่ายกับนักการเมืองหรือรัฐบาล

2. อาชญากรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์ (property crimes) หรือการลักขโมย โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 อาชญากรรมครั้งคราว (occasional criminals) โดยผู้ที่กระทำผิดจะไม่มี การวางแผนไว้ก่อน มีลักษณะเป็นมือสมัครเล่น ทำเพื่อความสนุกหรือทำทนายกฎหมาย ซึ่งโดยปกติแล้วคนกลุ่มนี้จะคนดี

2.2 อาชญากรรมมืออาชีพ (professional criminals) โดยกลุ่มนี้จะพัฒนา ทักษะในการกระทำผิด จะมองว่าการกระทำของตนไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน เป็นลักษณะของการแบ่งกันใช้แบ่งกันกิน ประกอบอาชญากรรมเหมือนกับคนสุจริตประกอบอาชีพที่สุจริต

สำหรับรูปแบบของอาชญากรรมประเภทนี้ที่พบเห็นกันบ่อยๆ ได้แก่

ก. การลักทรัพย์ (larceny) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การลักทรัพย์เล็กน้อย (petty larceny) ถือเป็นความผิดเล็กน้อย (misdemeanor) และการลักทรัพย์มาก (grand larceny) ซึ่งขโมยทรัพย์สินที่มีค่าสูง ถือเป็นความผิดที่ร้ายแรง (felony)

ข. การปลอมเช็ค (check forgery) ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มคนชั้นกลางที่ประสบวิกฤตทางการเงิน ต้องการเงินอย่างเร่งด่วน

ค. การขโมยรถยนต์ (auto theft) มีหลายประเภท คือ การขโมยเพื่อความสนุกสนาน ขโมยเพื่อใช้เป็นพาหนะในการเดินทาง ขโมยไปขายต่อ เป็นต้น

ง. การตกดอง

จ. การวางเพลิง (arson)

3. อาชญากรรมคอปกขาว อาชญากรรมองค์กร และอาชญากรรมเศรษฐกิจ (white – collar crimes, organized crimes and economic crimes)

Edlehertz ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมปกเข้ตขาวว่าหมายถึง การกระทำที่ผิดกฎหมายหรือผิดจรรยาบรรณหรือจริยธรรมของการทำงาน ขาดความรับผิดชอบต่อความศรัทธาของคนในสังคม กระทำโดยคนคนหนึ่งหรือกลุ่มองค์กรในขณะปฏิบัติหน้าที่ในความรับผิดชอบของตน เป็นคนที่มีสถานภาพทางสังคมสูงหรือได้รับการยกย่องนับถือจากสังคม

อาชญากรรมองค์กร จะมีลักษณะการแบ่งงานกันทำอย่างมีระบบ ทุกคนจะรู้เฉพาะงานของตนเอง โดยจะมีหัวหน้าเป็นผู้กำหนดว่าใครจะต้องทำอะไร อย่างไร ซึ่งทุกคนมีหน้าที่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย

Edwin Sutherland ให้ความหมายของอาชญากรรมเศรษฐกิจ ซึ่งเรียกว่า “White – collar crime” คือ การกระทำความผิดทางอาญาหรือกฎหมายอื่น โดยบุคคลที่มีสถานภาพ

ทางเศรษฐกิจ อาศัยความสัมพันธ์ทางอาชีพของเขาเหล่านั้น และความผัดบังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายต่อวงการธุรกิจ ตลอดจนเศรษฐกิจของประเทศ

ลักษณะของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจจะมีดังนี้ คือ

1. สังเกตได้ยาก
2. ใช้เทคนิคสูง ยากต่อการจับกุม
3. ไม่มีภาพลักษณ์ที่เขย่าขวัญ
4. ไม่สร้างความโกรธแค้นให้แก่ผู้พบเห็น
5. ได้รับผลตอบแทนสูง
6. ตัวอาชญากรมีความเป็นอยู่ดีกว่าบุคคลทั่วไป
7. สามารถอำพรางปกปิดการกระทำผิด
8. ในบางกรณีอาจมีการกระทำร่วมกันเป็นคณะบุคคล
9. มักมีความรู้ด้านกฎหมาย หรืออาจมีนักกฎหมายเป็นที่ปรึกษา
10. ส่วนใหญ่จะมีผู้มีอิทธิพลหนุนหลัง

ส่วนประเภทของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทดังต่อไปนี้ คือ

ลักษณะที่ 1 การฉ้อโกงในลักษณะต่างๆ เช่น

1. การฉ้อโกงรัฐบาล เช่น การคอร์รัปชัน การทุจริตภาษี เป็นต้น
2. การฉ้อโกงธนาคาร เช่น การฉ้อโกงบัตรเครดิต เป็นต้น
3. การฉ้อโกงของนิติบุคคล เช่น การฉ้อโกงในการซื้อขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ การขายความลับหรือข้อมูลทางธุรกิจ เป็นต้น
4. การฉ้อโกงประชาชน เช่น การผูกขาดการซื้อขายสินค้า การกักตุนสินค้า การฉ้อโกงประชาชนในเรื่องการกู้ยืมเงิน เป็นต้น

ลักษณะที่ 2 การปลอมแปลงเอกสารลักษณะต่างๆ เช่น

1. การปลอมแปลงเอกสาร
2. การปลอมธนบัตร หรือเอกสารใช้แทนธนบัตร
3. การปลอมสินค้า และ/หรือเครื่องหมายการค้า
4. อาชญากรรมที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม (public order crimes) โดยพฤติกรรมเหล่านี้จะขัดแย้งต่อบรรทัดฐานของสังคม ขนบธรรมเนียม ค่านิยม ได้แก่
 - ก. พวกรักร่วมเพศ (homosexuality) ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน คือ ชายกับชาย หรือหญิงกับหญิง
 - ข. โสเภณี (prostitution) คือ คนที่เสนอร่างกายของตนเองเพื่อขายหรือแลกเปลี่ยนกับเงิน หรือการมีเพศสัมพันธ์เพื่อแลกกับเงิน (sex for money)
 - ค. การถ่ายภาพโป๊/ภาพยนตร์โป๊ (pornography)

ง. การใช้ยาเสพติด (substance abuse)

2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับการลงโทษต่อผู้กระทำผิด

ในการควบคุมสมาชิกของสังคมให้อยู่ในระเบียบวินัยไม่ก่อความเดือดร้อนแก่ตนเองและผู้อื่นนั้น มีแนวทางปฏิบัติได้ 2 วิธี คือ การให้รางวัลและการลงโทษ การให้รางวัลนั้นหมายถึงการให้สิ่งต่างๆ ที่ทำให้ผู้รับเกิดความพอใจ ซึ่งผู้รับอาจจะเป็นคนที่ทำประโยชน์ต่อผู้อื่น หรือได้รับความทุกข์ยากลำบาก โดยรางวัลที่ให้นั้นอาจจะเป็นการสรรเสริญ การปลอบใจ เงินทอง หรือสิ่งของต่างๆ ส่วนการลงโทษนั้น จะนำมาใช้ต่อผู้ที่กระทำผิดกฎที่ได้วางไว้ ซึ่งกฎนั้นอาจเกิดขึ้น กลุ่มต่างๆ จัดตั้งขึ้นมาเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย เช่น ครอบครัว โรงเรียน วัด สมาคมต่างๆ เป็นต้น และในกลุ่มใหญ่ เช่น ประเทศ ก็ได้จัดตั้งกฎที่สามารถใช้ได้กับสมาชิกทุกคนภายในประเทศ เรียกว่า กฎหมายอาญา ซึ่งการละเมิดหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายอาญาที่แต่ละประเทศได้จัดตั้งขึ้นนั้นมีอยู่หลายวิธี แล้วแต่ความรุนแรงหรือการละเมิด

สำหรับโทษตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 บัญญัติว่า “โทษสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิด” มีดังนี้ (นัยนา เกิดวิชัย, 2543: 20) คือ

1. ประหารชีวิต

2. จำคุก

3. กักขัง

4. ปรับ

5. ริบทรัพย์สิน

2.2.1 วัตถุประสงค์ของการลงโทษ

Cesare Baccaria อ้างถึงใน ประคนธ์ พันธุ์วิชาติกุล (2522: 50 – 51) ได้กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการลงโทษว่า การแก้ไขการประกอบอาชญากรรมนั้น ไม่มีวิธีการอื่นใดที่ดีไปกว่า การลงโทษ แต่การลงโทษนั้นเป็นการกระทำเพื่อให้เขารู้สึกสำนึกและกลับตัวเป็นคนดี ไม่ใช่ ลงโทษเพื่อความพยายามลดร้ายของสังคม หรือทดแทนสิ่งที่สูญเสียไป

ประธาน วัฒนาวาณิชย์ (2520: 147) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษไว้ 3 ประการ คือ

1. เป็นการนำบุคคลที่เป็นภัยออกจากสังคม
2. เป็นการยับยั้งบุคคลอื่นมิให้เอาเยี่ยงอย่าง
3. เป็นการเปิดโอกาสให้สังคมได้แก้ไขบุคคลที่ละเมิดกฎหมายให้กลับตนเป็น คนดี

ประคนธ์ พันธุ์วิชาติกุล (2522: 1 – 4) ได้แบ่งทฤษฎีของการลงโทษออกเป็น 5 ประการ คือ

1. ทฤษฎีทดแทน (Retribution) การลงโทษเป็นการตอบแทนแก่แก่นผู้กระทำ ความผิด ซึ่งนักอาชญาวิทยาปัจจุบันเห็นว่า ทฤษฎีนี้ไม่เหมาะสมและไร่มนุษยธรรม ไม่เปิดโอกาส ให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสกลับตัวเป็นคนดีได้ การใช้ความรุนแรงแต่อย่างเดียวโดยไม่คำนึงถึง ปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้ผู้นั้นกลายเป็นผู้กระทำความผิด เป็นการลงโทษที่ไม่เกิดผลดีต่อสังคม

2. ทฤษฎีชดเชยความผิดที่ได้กระทำไปแล้ว (Expiation) มีแนวความคิดว่า ใน กลุ่มชนบางกลุ่มมีภูเขอบังคับที่เชื่อถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีอำนาจเหนือธรรมชาติ (Super Nature Power) หากใครละเมิดก็ต้องมีการชดเชยเพื่อลบล้างการทำความผิดนั้น โดยวิธี กำจัดผู้กระทำความผิดออกไปจากสังคม

3. ทฤษฎีข่มขู่หรือปราบปราม (Deterrence) ทฤษฎีนี้จะใช้วิธีการลงโทษอย่างหนักแก่ผู้กระทำความผิด เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเข็ดหลาบไม่กล้าจะกระทำความผิดซ้ำอีก และให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่นเห็นว่า ถ้ากระทำความผิดฐานเดียวกันแล้ว จะได้รับโทษเช่นเดียวกัน ตามแนวคิดของทฤษฎีนี้หากพิจารณาโดยผิวเผินน่าจะพบว่า ถ้าผู้กระทำความผิดถูกลงโทษสถานหนัก เช่น ประหารชีวิตแล้ว บุคคลอื่นก็ย่อมจะเกิดความเกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิดเช่นเดียวกันนั้นอีก แต่ในความเป็นจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากในความคิดที่ได้มีการลงโทษประหารชีวิตไปแล้วแต่ก็ยังมีผู้ที่กระทำความผิดแบบเดียวกันอีก

4. ทฤษฎีป้องกันสังคมหรือเพื่อความมั่นคงเป็นปีกแผ่นของสังคม (Protection of Society of Social Solidarity) โดยทฤษฎีนี้มีวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อให้กฎหมายบ้านเมืองนั้นมีสภาพบังคับจริง โดยที่การที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดขึ้นนั้น ถือว่าเป็นการก่อความเสียหายแก่ความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ดังนั้น เพื่อที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยและเป็นการป้องกันสังคม จึงต้องมีการลงโทษต่อผู้กระทำความผิด

5. ทฤษฎีปรับปรุงแก้ไขหรือดัดนิสัย (Reformation) ซึ่ง ลอมโบโซ ได้แสดงให้เห็นว่า อาชญาวิทยาแนวใหม่จะต้องให้ความสำคัญกับตัวของอาชญากรมากกว่าอาชญากรรมที่เขาได้ก่อขึ้น ตามแนวความคิดของทฤษฎีปรับปรุงแก้ไขหรือดัดนิสัยนี้จะเป็นการนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษเพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดให้กลับตัวเป็นพลเมืองดีต่อไป

อริญ สุวรรณบุปผา (2518: 139 – 144) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการลงโทษมีดังนี้คือ

1. เพื่อยับยั้งการกระทำความผิด (Deterent)

การลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดมีวัตถุประสงค์ที่เห็นได้ชัด คือ เพื่อเป็นการป้องกันมิให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่างและไม่กระทำความผิดเช่นนั้นอีก วัตถุประสงค์นี้เรียกว่า “การยับยั้งโดยทั่วไป” (General Deterent) การใช้วิธีการลงโทษต่างๆ เหล่านี้ เกี่ยวเนื่องกับหลักธรรมชาติที่ว่า มนุษย์ปรารถนาที่จะได้รับความสุขสบายและหลีกเลี่ยงความทุกข์ทรมาน ฉะนั้น การลงโทษจึงก่อให้เกิดการยับยั้งอีกประการหนึ่ง เรียกว่า “การยับยั้งพิเศษ” (Special Deterent) กล่าวคือ เป็นการลงโทษเพื่อให้เป็นบทเรียนให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเข็ดหลาบไม่คิดจะทำผิดอีกในอนาคต การยับยั้ง

ประเภทนี้เป็นการเพ่งเล็งหรือเฉพาะเจาะจงไปที่ตัวของผู้กระทำผิด เพื่อให้เกิดความเกรงกลัวต่อโทษทัณฑ์เพื่อจะได้ไม่กล้าที่จะกระทำความผิดอีกในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการลงโทษดังที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ได้มีผู้โต้แย้งว่า การลงโทษนั้นไม่เป็นการยับยั้งมนุษย์จากการประกอบอาชญากรรมได้เสมอไป โดยให้เหตุผลว่า “ถ้ามนุษย์มีอิสระในการตัดสินใจกระทำกรอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวไม่เป็นผลมาจากประสบการณ์ของตนเองแล้ว การลงโทษจะไม่สามารถยับยั้งอาชญากรรมได้เลย ในกรณีนี้ การลงโทษเป็นแต่เพียงข้อกำหนดไว้อย่างเข้มงวดเท่านั้นเอง” เหตุผลดังกล่าวอาจได้รับการสนับสนุนจากความจริงที่ว่า ปัจจุบันนี้อาชญากรรมยังเกิดขึ้นทุกแห่ง และทวีความรุนแรงขึ้น นอกจากนี้ยังดูเหมือนกับว่าเหล่าอาชญากรมิได้เกรงกลัวต่อโทษทัณฑ์แต่ประการใด

2. เพื่อเป็นการแก้แค้น (Retribution)

โดยในสมัยโบราณนั้น เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ตัวเจ้าทุกข์เองหรือญาติ พี่น้องมักจะถือสิทธิตอบแทนแก้แค้นต่อฝ่ายตรงข้าม ถึงขนาดที่ว่า “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” แต่เมื่อมนุษย์ได้รู้จักการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่ชนหรือสังคมย่อยๆ ก็ได้มีการมอบอำนาจในการลงโทษให้แก่ผู้นำหรือหัวหน้ากลุ่ม ต่อมาเมื่อมนุษย์มีความเจริญทางวัฒนธรรมและสติปัญญามากขึ้น จึงได้เกิดมีระเบียบแบบแผนและกฎเกณฑ์ต่างๆ หรือกฎหมายขึ้นมาใช้บังคับแก่มวลสมาชิกในสังคม อย่างไรก็ตาม ได้เป็นที่ยอมรับกันว่า สังคมปัจจุบันนี้ยังคงมีแรงกระตุ้นเตือนในการที่จะแก้แค้นแก่ผู้ที่กระทำความผิดอยู่ การมีบทลงโทษต่างๆ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้แก่ชุมชนได้แก้แค้นต่อผู้กระทำความผิด โดยผ่านทางกฎหมายของบ้านเมือง และเนื่องจากเหตุนี้เอง จึงจะเห็นได้ชัดเจนว่าการแก้แค้นผู้กระทำความผิดก็เพื่อประสงค์จะยับยั้งมิให้อาชญากรรมเกิดขึ้น ดังนั้น วัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อแก้แค้นและการยับยั้งจึงไม่สามารถที่จะแยกออกจากกันได้

3. เพื่อเป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคม (Removal from Society)

ในการใช้โทษประหารชีวิต โทษจำคุก หรือโทษกักขัง นั้น ถือว่าเป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งโทษประหารชีวิตและโทษจำคุกตลอดชีวิต

4. เพื่อเป็นการแก้ไขผู้กระทำผิด (Corrections)

จากความเจริญทางด้านวัฒนธรรมของสังคม ทำให้มนุษย์เห็นคุณค่าของการอยู่ร่วมกัน การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ตลอดจนหลักศีลธรรมและมนุษยธรรมนั้น เป็นที่ยึดถือของมนุษย์ นโยบายของการลงโทษจึงออกมาในรูปของกฎหมาย ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิของเจ้าทุกข์มิให้กระทำการตอบแทนแก่แก่นต่อผู้กระทำความผิดจนเกิดสาเหตุ พร้อมกันนั้น ก็พยายามหาทางแก้ไขผู้กระทำความผิดให้กลับตนเป็นพลเมืองดี

จากแนวปรัชญาดังกล่าวนี้อาจก่อให้เกิดวิธีการปฏิบัติในแบบต่างๆ แก่ผู้ต้องขังหรือนักโทษในเรือนจำที่ต้องโทษ เช่น การฝึกวิชาชีพ การให้การศึกษา การให้การบำบัดทางการแพทย์และจิตวิทยา เป็นต้น

5. เพื่อเป็นการป้องกันอาชญากรรม (Prevention of Crimes)

การลงโทษเพื่อเป็นการป้องกันอาชญากรรม สามารถพิจารณาได้ 2 ประการ คือ ประการแรก เป็นการจับตัวผู้กระทำความผิดมาควบคุมและลงโทษเพื่อมิให้มีโอกาสได้กระทำความผิดอีกและเกิดความเข็ดหลาบ นอกจากนี้ยังเป็นป้องกันไม่ให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่าง ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของการยับยั้งดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ประการที่สอง คือ เป็นการป้องกันบุคคลที่กระทำความผิดไม่ให้ประกอบอาชญากรรมซ้ำสองได้อีก โดยวิธีการแก้ไขผู้กระทำความผิดให้กลับตนเป็นพลเมืองดีในขณะที่บุคคลนั้นอยู่ในระหว่างรับการต้องโทษ

2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดหรือทฤษฎีที่นำมาใช้ในการอธิบายถึงสาเหตุหรือพฤติกรรมการกระทำความผิดของอาชญากรนั้น สามารถที่จะแบ่งออกได้เป็น 6 กลุ่มคือ

1. กลุ่มทฤษฎีทางอาชญาวิทยาที่เชื่อว่าบุคคลเป็นผู้เลือกที่จะประกอบอาชญากรรมเอง (พรชัย ขันดี, รัชชัย ปิตะนิละบุตร และอัศวิน วัฒนวิบูลย์, 2543: 16)

โดยทฤษฎีของกลุ่มนี้เริ่มจากสำนักแนวความคิดแบบดั้งเดิม (Classical School) ซึ่งมี Cesare Baccaria เป็นผู้นำในแนวความคิดที่เชื่อว่า มนุษย์มีเจตจำนงอิสระ (Free Will) ในการที่จะเลือกประกอบอาชญากรรม กล่าวคือ มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลในการมุ่งแสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์สูงสุดทางด้านวัตถุ และในการตัดสินใจเลือกกระทำการหรืองดเว้นการกระทำการใดๆ มนุษย์จะพิจารณาทางเลือกต่างๆ ที่มีอยู่อย่างมีเหตุมีผล เพื่อพิจารณาและคำนวณถึงผลประโยชน์หรือผลเสียที่จะได้รับจากการกระทำนั้นๆ หลังจากนั้นจึงเลือกหรืองดเว้นพฤติกรรมนั้น

จากแนวความคิดในเรื่องเจตจำนงอิสระนี้ ทำให้มีการพัฒนาขึ้นเป็นทฤษฎีได้ 2 ประเภท คือ

1.1 ทฤษฎีป้องกัน (Deterrence Theory) (พรชัย ขันดี และคณะ, 2543: 22 – 24)

โดยทฤษฎีนี้มุ่งที่จะอธิบายถึงผลหรืออิทธิพลของกฎหมายที่นำมาใช้มากกว่าที่จะอธิบายถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมอาชญากรรม ทฤษฎีนี้เชื่อว่า มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐและจะมีการคำนึงถึงผลลัพธ์ของการกระทำก่อนที่จะมีพฤติกรรมใดๆ ออกมา ดังนั้น หากมีกฎหมายที่มีประสิทธิภาพ เหมาะสม มีอัตราโทษที่รุนแรง สามารถลงโทษผู้กระทำผิดได้อย่างรวดเร็ว และผู้กระทำผิดมีโอกาสที่จะถูกจับกุมได้สูงแล้ว จะสามารถป้องกันไม่ให้บุคคลกระทำได้ จึงเป็นที่มาของชื่อทฤษฎีป้องกัน

นอกจากนี้แล้ว ทฤษฎีนี้ยังเชื่อว่า ผู้กระทำความผิดนั้นจะมีกระบวนการตัดสินใจว่าจะประกอบอาชญากรรมหรือไม่ โดยจะพิจารณาจากโทษที่จะได้รับหากถูกจับกุมกับผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับหากลงมือกระทำความผิดขึ้น ดังนั้น หากคิดว่าความทุกข์หรือโทษที่จะได้รับเมื่อถูกจับกุมมีมากกว่าความสุขหรือผลประโยชน์ที่จะได้รับ บุคคลนั้นก็จะเลือกที่จะไม่กระทำอาชญากรรม

1.2 ทฤษฎีอาชญาวิทยาแนวเศรษฐศาสตร์ (Economic Perspectives) (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543: 24 – 28)

ทฤษฎีอาชญาวิทยาแนวเศรษฐศาสตร์นี้มีหลักความเชื่อคล้ายกับทฤษฎีป้องกัน แต่จะมีความเชื่อเพิ่มเติมว่า บุคคลจะมีกระบวนการตัดสินใจในการประกอบอาชญากรรมอย่างมีเหตุผล โดยอาศัยหลักว่า ธรรมชาติของมนุษย์นั้นมีความต้องการที่จะได้รับผลกำไรให้มากที่สุดและต้องการที่จะขาดทุนให้น้อยที่สุด ดังนั้น หากบุคคลคิดว่าไม่มีกำไรจากการกระทำผิดกฎหมายแล้วก็จะไม่ประกอบอาชญากรรม

สำหรับทฤษฎีอาชญาวิทยาแนวเศรษฐศาสตร์นี้ยังสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ทฤษฎี คือ

1.2.1 ทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิด (Rational Choice Theory)

โดยทฤษฎีนี้ได้รับการพัฒนาจากนักเศรษฐศาสตร์ ชื่อ แกรี่ เบเกอร์ (Becker) และ โรเบิร์ต ครอก (Crouch) มีสมมติฐานว่า บุคคลเป็นผู้มีอิสระในการเลือกที่จะกระทำผิดกฎหมาย และแนวทางในการเลือกพฤติกรรมผิดกฎหมายนั้นขึ้นอยู่กับการที่บุคคลจะได้รับความพึงพอใจหรือผลประโยชน์สูงสุด ซึ่งความพึงพอใจหรือผลประโยชน์สูงสุดนั้นไม่ได้หมายความว่าเฉพาะทรัพย์สินเท่านั้น แต่ยังรวมถึงผลประโยชน์หรือความพึงพอใจทางด้านจิตใจอีกด้วย เช่น กรณีที่อาชญากรที่ก่อคดีทางเพศนั้น ความพึงพอใจหรือผลประโยชน์ที่อาชญากรจะได้รับการก่ออาชญากรรมไม่ใช่ทรัพย์สิน แต่เป็นความพึงพอใจหรือความสุขที่จะได้รับการก่ออาชญากรรมนั้น เป็นต้น

1.2.2 ทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory)

ทฤษฎีนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นมาจากแนวความคิดของทฤษฎีป้องกันและทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิด โดย ลอร์เรน โคเฮน และ มาร์คัส เฟลสัน (Cohen & Felson) ซึ่งได้ให้ความหมายของคำว่า “ปกตินิสัย (Routine Activity)” ว่าเป็นกิจวัตรหรือการกระทำใดๆ ของบุคคลที่เกิดขึ้นอย่างบ่อยครั้งเป็นประจำ เช่น การชอบสวมใส่เครื่องประดับที่มีราคาแพง การชอบกลับบ้านในเวลาดึก เป็นต้น

โดยทฤษฎีนี้มีความเชื่อว่า อาชญากรรมนั้นเกิดขึ้นจากองค์ประกอบ
3 ประการ คือ

1.2.2.1 อาชญากรมีความต้องการจะกระทำผิด

1.2.2.2 เขื่อที่มีสภาพที่เหมาะสม

1.2.2.3 การขาดความสามารถในการป้องกันทรัพย์สินหรือร่างกาย

ทฤษฎีนี้มีสมมติฐานว่า อัตราการเป็นเหยื่ออาชญากรรมของบุคคลจะเพิ่มขึ้น เมื่อมีองค์ประกอบครบทั้งสามประการ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า การเกิดอาชญากรรมนั้นเกิดขึ้นมาจากการกระทำที่เป็นนิสัยประจำของเหยื่อเอง เช่น การที่เหยื่อสวมใส่เครื่องประดับที่มีค่ามากก็จะมีโอกาสถูกคนร้ายทำการชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ได้ เป็นต้น

2. ทฤษฎีปัจจัยทางสังคม (Sociological Theory) เป็นทฤษฎีที่พยายามอธิบายการกระทำผิดของมนุษย์ว่าเกิดจากปัจจัยภายนอกหรือสภาพแวดล้อมด้านสังคมหรือเศรษฐกิจซึ่งทฤษฎีตามแนวนี้ที่สำคัญมีดังต่อไปนี้ คือ

2.1 ทฤษฎีโครงสร้างทางสังคม (Social Structure) เป็นทฤษฎีที่กล่าวว่า ระบบโครงสร้างของสังคมเป็นตัวกำหนดให้เกิดอาชญากรรม เศรษฐกิจถือว่าเป็นโครงสร้างทางสังคมประเภทหนึ่งที่นักสังคมวิทยาและนักอาชญาวิทยาหลายท่านได้ทำการศึกษาถึงผลกระทบของปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจต่อการเกิดปัญหาอาชญากรรม เช่น Karl Marx, Friedrich Engels ได้เขียนหนังสือเรื่อง “Communist Manifesto” โดยเชื่อว่า ปัญหาต่างในทางสังคมซึ่งรวมถึงปัญหาอาชญากรรมด้วยนั้น เกิดขึ้นมาจากการได้รับการบริการและสินค้าที่ไม่เท่าเทียมกันในสังคม สิ่งนี้เป็นปัญหาคู่ไปกับสังคมเสมอ วิธีแก้ไขคือ ต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงทางด้านโครงสร้างของสังคม โดยการปฏิวัติสังคมและเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจทั้งหมด (Vold, George B., 1958: 161)

แนวความคิดดังกล่าวนี้ได้รับการสนับสนุนจากนักอาชญาวิทยาชื่อ William Adrian Bonger ซึ่งเห็นว่า ระบบเศรษฐกิจเป็นตัวก่อให้เกิด “บรรยากาศของขบวนการผลักดันให้มีพฤติกรรมอาชญากรรม” อ้างถึงใน พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2524: 71)

2.2 ทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ (Social Disorganization Theory) (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543: 82 – 83) ทฤษฎีนี้ได้รับการพัฒนามาจากทฤษฎีมนุษย์นิยมเวศวิทยาโดยนักสังคมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชิคาโก โดยให้ความหมายของสังคมไร้ระเบียบว่าเป็นสภาพสังคมของชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทั้งของชุมชนและบุคคลที่อยู่อาศัย เนื่องจากการเจริญเติบโตไปสู่การเป็นสังคมเมือง (Urbanization) จนเป็นเหตุให้กลไกควบคุมทางสังคมของชุมชนอ่อนแอลง และนำไปสู่การมีอาชญากรรมสูง ดังนั้น สาเหตุหลักของพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีนี้มาจากการเจริญเติบโตของบ้านเมือง

ทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบอธิบายว่า การเจริญเติบโตของบ้านเมืองไปสู่การเป็นสังคมเมือง (Urbanization) นั้น จะก่อให้เกิดสิ่งสำคัญ 4 ประการ คือ

1. การสูญสลายหรือลดน้อยลงของกลไกควบคุมทางสังคม เนื่องจากมีการอพยพของคนเข้ามาอยู่กันมากและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ทำให้ผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนไม่รู้จักกันต่างคนต่างอยู่ และนำไปสู่ความอ่อนแอของกลไกควบคุมของชุมชนนั้นในที่สุด

2. การถ่ายทอดวัฒนธรรม ซึ่งเมื่อมีการอพยพของคนกลุ่มใหม่เข้ามาในชุมชนทำให้เกิดการถ่ายทอดวัฒนธรรมระหว่างคนกลุ่มใหม่กับคนกลุ่มเก่า

3. ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ซึ่งสิ่งที่ผู้อพยพใหม่นำมาคือ ค่านิยม ความเชื่อ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ซึ่งแตกต่างจากของคนกลุ่มเดิมที่มีอยู่แล้ว จึงหลีกเลี่ยงไม่พ้นการขัดแย้งทางวัฒนธรรม

4. ความยากจน เนื่องจากคนที่อพยพเข้ามาอยู่ใหม่ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ เป็นการอพยพเข้ามาเพื่อหาอาชีพ

กล่าวโดยสรุป ทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบมองว่า เมื่อสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงอันเป็นผลจากการอพยพย้ายถิ่น ซึ่งจะทำให้กลไกการควบคุมทางสังคมเกิดความอ่อนแอ ดังนั้น จึงไม่สามารถควบคุมอาชญากรรมได้

3. ทฤษฎีบุคลิกภาพ (Personality Theory) (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543: 65 – 67)

ถูกจัดอยู่ในพวกเดียวกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ เนื่องจากมีแนวคิดที่เหมือนกันว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่จะแสดงให้เห็นถึงปัญหาภายในตัวบุคคลนั้น

แต่ทฤษฎีบุคลิกภาพนี้ไม่ให้ความสำคัญกับแรงกระตุ้นภายใต้จิตสำนึกหรือสัญชาตญาณของมนุษย์ว่าเป็นสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรม แต่มุ่งเน้นไปที่บุคลิกภาพของบุคคลว่าเป็นสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมอาชญากรรม โดยทฤษฎีนี้มีสมมุติฐานว่า อาชญากรมีบุคลิกภาพที่ผิดปกติแตกต่างจากบุคคลธรรมดา ซึ่งอาจจะมีสาเหตุมาจากพันธุกรรมก็ได้

ทฤษฎีนี้พยายามที่จะอธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรรมนั้น เป็นการแสดงออกของบุคลิกภาพที่แตกต่างจากบุคคลปกติ เช่น การขาดความสามารถในการระงับอารมณ์ ความก้าวร้าว การชอบหาเรื่องใส่ตัวเอง การมองโลกในแง่ร้ายหรือการต่อต้านสังคม เป็นต้น

อาการต่อต้านสังคมนั้น ตามคู่มือการวินิจฉัยโรคและสถิติสำหรับผู้มีความผิดปกติทางจิต (The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) ได้ให้ความหมายว่า “เป็นอาการของบุคคลที่เข้ากับสังคมไม่ได้ และมีอุปนิสัยขัดแย้งกับสังคม พวกเขาเหล่านี้ไม่มีความสามารถที่จะซื้อสัตย์ต่อตนเอง กลุ่ม หรือบรรทัดฐานทางสังคม พวกเขาเป็นคนเห็นแก่ตัวอย่างมาก หยาบคาย ไม่รับผิดชอบ ไม่มีความยับยั้งชั่งใจ ไม่มีความรู้สึกชั่วดี และไม่สามารถที่จะเรียนรู้จากประสบการณ์หรือการถูกลงโทษ ความอดกลั้นต่อสิ่งชั่วจะมีต่ำ และพวกเขามักจะตำหนิติเตียนบุคคลอื่นหรือมักจะแก้ตัวในพฤติกรรมของเขาเอง”

Harvey Cleckley ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มีอาการจิตผันผวนหรือต่อต้านสังคมว่ามีดังต่อไปนี้ คือ

1. เห็นแก่ตัว (Egocentricity)
2. ไม่เข้าสังคม (Asocial behavior)
3. ไม่คำนึงถึงความรู้สึกของบุคคลอื่น (Insensitivity to others)

4. มีความเป็นปรปักษ์กับบุคคลอื่น (Hostility)
5. ไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือสิทธิของผู้อื่น (Lack of concern for the rights and privileges of other)
6. มีพฤติกรรมโด้ตอบ (Impulsive behavior)
7. มีความซื่อสัตย์และผูกพันกับสังคมต่ำมาก (Poor loyalty and social relations)
8. ไม่มีการวางแผนในการตัดสินใจ อีกทั้งยังไม่สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ได้ (Poor planning and judgment ; failure to learn from experience)
9. ตำหนิบุคคลอื่น (Projection of blame onto others)
10. ขาดความรับผิดชอบ (Lack of responsibility)
11. ไม่มีความรู้สึกหรือไร้อารมณ์ (Emotional poverty)
12. ชอบโกหกโดยไม่มีเหตุผล (Meaningless lying)
13. การลงโทษไม่สามารถป้องกันมิให้บุคคลเหล่านี้กระทำได้ (Punishment does not deter)
14. ไม่มีความรู้สึกต่อผลที่ตนได้กระทำต่อบุคคลอื่น (Lack of inner feeling for what he or she does to others)
15. สามารถแสดงออกให้ผู้อื่นรับรู้ความรู้สึกของตนได้ (Expresses verbally appropriate affective responses but shows callous indifference to others)

16. ไม่มีความเสียใจต่อการกระทำผิดของตนเอง (No distress over his or her maladjustment)

17. ไม่มีความรักต่อบุคคลอื่น (A warped capacity for love of lovelessness)

18. มีความสามารถทำให้ผู้อื่นรักตนเองได้ (An ability to be charming)

จากคำจำกัดความลักษณะของอาการจิตผั่นผวนหรือต่อต้านสังคมนี้ จะพบว่า ครอบคลุมบุคลิกภาพของบุคคลทั่วไปเป็นจำนวนมาก ทั้งที่เป็นบุคลิกธรรมดาและอาชญากร แต่ Harvey Cleckley บอกว่า อาชญากร โรคจิตผั่นผวนจะแตกต่างจากอาชญากรทั่วไปตรงที่ อาชญากรประเภทนี้จะประกอบอาชญากรรมโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย และไม่มี ความเสียใจหรือ ละอายใจกับการกระทำผิดดังกล่าว

4. ทฤษฎีกระบวนการทางสังคม (Social process theories) (สุดสงวน สุธีสร, 2546: 83 – 84)

โดยทฤษฎีกระบวนการทางสังคมจะมองว่า คนได้ถูกขัดเกลา (socialization) จากสถาบันต่างๆ ในสังคม ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน เพื่อน ที่ทำงาน เป็นต้น ซึ่งถ้าหาก ความสัมพันธ์เป็นไปในทางบวกและได้รับการสนับสนุน คนจะปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม เป็นอย่างดี ในทางตรงกันข้าม หากความสัมพันธ์เป็นไปในทางลบ คนก็จะฝ่าฝืนกฎระเบียบ นำไปสู่พฤติกรรมอาชญากรรม

ทฤษฎีกระบวนการทางสังคมนี้เชื่อว่า คนทุกคนมีศักยภาพที่จะเป็นอาชญากรได้ ทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับการขัดเกลาทางสังคมเป็นสำคัญ กล่าวคือ หากได้รับการขัดเกลาไปในทางที่ดีแล้ว ก็จะเป็นบุคคลที่มีโอกาสหรือศักยภาพในการกระทำผิดหรือก่ออาชญากรรมที่ต่ำ

ความสัมพันธ์ในครอบครัว (family relations) จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมี บทบาทอย่างมากต่อพฤติกรรมของมนุษย์ การสร้างความเข้าใจกันภายในครอบครัวที่ดี การฝึกให้ บุคคลในครอบครัวมีวินัยที่ถูกต้อง จึงเป็นสิ่งที่ช่วยกำหนดพฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัวได้

ความสัมพันธ์ของเพื่อน (peer relations) ก็มีส่วนสำคัญต่อพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจและการเลือกปฏิบัติพฤติกรรมต่างๆ โดยในช่วงอายุของเด็กแต่ละช่วง เพื่อนจะมีอิทธิพลในลักษณะที่ต่างกัน เช่น ช่วงวัยรุ่น (teen) เพื่อนจะมีบทบาทเป็นผู้ให้กำลังใจ เพราะเป็นวัยที่ต้องการการสนับสนุนทางอารมณ์ จึงมีความเชื่อใจเพื่อนมาก และมักเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวหรือความลับให้เพื่อนตนเองได้รับรู้

นอกจากนี้ ยังมีสถาบันทางสังคมอื่นๆ อีกที่ช่วยขัดเกลาพฤติกรรมของมนุษย์ เช่น สถาบันโรงเรียน ซึ่งมนุษย์ทุกคนเมื่อเติบโตขึ้นมาระยะหนึ่งก็ต้องเข้าสู่สถาบันโรงเรียน ซึ่งเป็นที่สั่งสอนความรู้ ระเบียบแบบแผน จารีตประเพณี วัฒนธรรม กฎหมาย ของสังคม ซึ่งเป็นสถาบันที่สำคัญอีกสถาบันหนึ่งที่ช่วยขัดเกลาพฤติกรรมของมนุษย์รองลงมาจากสถาบันครอบครัว เพราะมนุษย์ในปัจจุบันนี้จะให้ความสำคัญกับสถาบันนี้เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการส่งบุตรหลานให้เข้าสู่สถาบันการศึกษาต่างๆ ในระดับที่สูงขึ้น และยังมีสถาบันทางด้านศาสนาก็ยังมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์อีกด้วย เช่น บุคคลที่มีความเชื่อในหลักศาสนาและปฏิบัติตามหลักศาสนาอย่างเคร่งครัดก็จะช่วยทำให้บุคคลนั้นสามารถควบคุมจิตใจของตนเองมิให้กระทำความผิดศีลธรรมหรือหลักกฎหมายได้

5. ทฤษฎีการเลียนแบบของเทรด์ (Tarde's Laws of Imitation) ซึ่งคิดค้นโดย Gabriel Tarde (Vold, George B. and Bernard, Thomas J., 1986: 208 – 209) ได้อธิบายอาชญากรรมว่า เกิดขึ้นมาจากการเลียนแบบ โดยมนุษย์จะเลียนแบบพฤติกรรมการก่ออาชญากรรมจากคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ซึ่งเทรด์อธิบายถึงการเลียนแบบไว้ว่า การเลียนแบบพฤติกรรมของคนนั้นจะขึ้นอยู่กับความใกล้ชิดและ โอกาส ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า การคบเพื่อนที่เคยกระทำความผิดย่อมได้รับการถ่ายทอดพฤติกรรมการกระทำความผิดได้

6. ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Associations Theory) (Vold, George B. and others, 1986: 209 – 214) ของ Edwin H. Sutherland ที่พยายามอธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรรมนั้นเกิดขึ้นมาจากการที่บุคคลได้รับการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมจากบุคคลที่ใกล้ชิดและเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายดังกล่าว ซึ่งทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญที่การคบหาสมาคมกับเพื่อน โดยกล่าวว่า เยาวชนที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นคนดีจะมีแนวโน้มที่มีพฤติกรรมที่ดีและเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ถูกกฎหมาย ส่วนเยาวชนที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่

เป็นอาชญากรจะมีแนวโน้มที่มีพฤติกรรมก่ออาชญากรรมและเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรม

หลักของทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างมีดังต่อไปนี้ (สุดสงวน สุธีสร, 2546: 85 – 86) คือ

1. พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้เช่นเดียวกับการเรียนรู้พฤติกรรมปกติ
2. พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้ในการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และเกิดขึ้นในกลุ่มที่มีความสนิทสนมกัน
3. การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมรวมถึงการเรียนรู้เทคนิคการประกอบอาชญากรรมด้วย และยังเรียนรู้ถึงแรงจูงใจ แรงผลักดัน การให้เหตุผล และทัศนคติด้วย
4. แนวทางเฉพาะของแรงจูงใจและแรงผลักดันจะเรียนรู้จากการรับรู้หลายด้าน เกี่ยวกับข้อกฎหมายที่เลือกปฏิบัติตามและข้อกฎหมายที่จะละเมิด
5. การที่คนกลายเป็นอาชญากรเพราะเห็นผลจากการทำความผิดที่ทำให้เขาพอใจ
6. การคบค้าสมาคมขึ้นอยู่กับความถี่ (frequency) ระยะเวลา (duration) การมาก่อน (priority) และความเข้มข้น (intensity) ดังนั้น การคบค้าสมาคมที่เป็นระยะเวลานานจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมอย่างยิ่ง ขณะที่ “การมาก่อน” หมายถึง การได้เรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมยิ่งอายุน้อยเท่าไร ยิ่งมีผลต่อพฤติกรรมอย่างมาก และ “ความเข้มข้น” หมายถึง การให้ความสำคัญในเรื่องบารมี เช่น ผู้มีอำนาจจะมีอิทธิพลในการชักจูง เช่น พ่อหรือเพื่อนสนิท ซึ่งจะมีผลต่อการเรียนรู้อย่างมาก
7. แม้ว่าพฤติกรรมอาชญากรรมแสดงให้เห็นถึงความต้องการและค่านิยมทั่วไป แต่ไม่ได้แปลว่าค่านิยมและความต้องการของอาชญากรต้องแตกต่างจากคนทั่วไป เพราะทั้งอาชญากรและคนทั่วไปต่างมีความต้องการและค่านิยมทั่วไปที่เหมือนกัน

กล่าวโดยสรุป ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างพยายามที่จะอธิบายถึงพฤติกรรม การก่ออาชญากรรมว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ที่เป็นผลมาจากการคบหาสมาคมกับ เพื่อนซึ่งมีประวัติการทำความผิดมาก่อน

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทำความผิดต่อชีวิตนี้ ได้มีผู้วิจัยหลายท่านได้ ทำการศึกษา โดยสามารถสรุปงานวิจัยได้ดังนี้ คือ

พิทักษ์ทอง จุลเนตร ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการฆ่าคน ตายของผู้ต้องขังหญิง อ้างถึงใน จารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา (2536: 33) ซึ่งเป็นการศึกษาถึงปัจจัยที่ เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของผู้ต้องขังในทัณฑสถานหญิงในคดีฆ่าคนตายโดยเจตนา โดยเน้นที่ ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นส่วนใหญ่ จากการศึกษาพบว่า ผู้กระทำผิดส่วนมากมีอายุระหว่าง 21 – 40 ปี ส่วนใหญ่จะมีสถานภาพสมรสแล้ว มีบุตร 4 คน ส่วนใหญ่จะไม่มีความสุขในชีวิตสมรส เนื่องจากคู่สมรสมักจะทำให้เกิดความไม่สบายใจอยู่เสมอ สำหรับพื้นฐานในวัยเด็กของผู้กระทำผิด พบว่า บิดามารดาของผู้กระทำผิดอยู่กันอย่างราบรื่น แต่ไม่ค่อยได้รับความเอาใจใส่เท่าที่ควร ผู้กระทำผิดมีการทะเลาะเบาะแว้งกับพี่น้องอยู่เสมอ พื้นฐานการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับชั้น ป. 1 – ป. 4 เป็นผู้ไม่สนใจในธรรมะ และไม่เคยปฏิบัติตนอยู่ในศีลห้าเลย ส่วนในเรื่องเกี่ยวกับการกระทำผิดนั้นพบว่า ผู้เสียหายส่วนใหญ่จะเป็นสามีของผู้กระทำผิดเอง หรือเป็นคนที่รู้จักกัน โดยผู้กระทำผิดจะเคยถูกผู้เสียหายทำร้ายร่างกายและจิตใจ จึงตัดสินใจกระทำผิดเพื่อตอบโต้ต่อ ความไม่เป็นธรรมที่ตนเองได้รับ ซึ่งจะตัดสินใจกระทำผิดโดยทันทีทันใด สำหรับความรู้สึก หลังจากระทำผิดพบว่า ผู้กระทำผิดเกิดความโล่งใจและสะใจ

ศศิธร แสงพงสานนท์ (2520) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาภูมิหลังของนักโทษ หญิงในทัณฑสถานลาดยาว บางเขน พระนคร เมื่อปี พ.ศ. 2520 โดยทำการศึกษาภูมิหลังของ ผู้ต้องขังจำนวน 500 คน โดยไม่แยกว่าถูกคุมขังด้วยคดีใด หรือถูกจำคุกเป็นเวลาเท่าใด ซึ่งจาก การศึกษาพบว่า ผู้ต้องขังส่วนมากมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร มีอายุระหว่าง 20 – 25 ปี มีการศึกษาระหว่างชั้น ป. 4 – ป. 7 บิดามารดาประกอบอาชีพค้าขาย ทำไร่ ทำนา ทำสวน ส่วนมาก บิดามารดายังมีชีวิตอยู่และอยู่ร่วมกัน ผู้ต้องขังส่วนมากเป็นบุตรคนแรก มีสถานภาพสมรสแล้ว และมีภาระต้องเลี้ยงดูบิดามารดาและบุตร ส่วนมากประกอบอาชีพค้าขายและรับจ้าง ในเรื่อง

บุคลิกภาพนั้นพบว่า ผู้ต้องขังจะมีทั้งลักษณะชอบเก็บตัวและชอบเที่ยว เมื่อประสบกับปัญหาที่มักแก้ไขด้วยตนเอง สาเหตุของการกระทำผิดพบว่า เกิดจากปัญหาครอบครัว ปัญหาเรื่องการเงิน และเกิดจากอารมณ์ชั่ววูบ นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ต้องขังบางส่วนเคยมีประวัติการติดยาเสพติดมาก่อน และบุคคลในครอบครัวมีประวัติการต้องโทษมาก่อน นอกจากนี้ บางส่วนพบว่า ผู้ต้องขังเองเคยกระทำผิดมาก่อนที่จะถูกต้องโทษในครั้งนี้ สำหรับความรู้สึกรู้สึกของผู้ต้องขังต่อการต้องโทษนั้นพบว่า ส่วนมากรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่าอับอาย

มนทิพ ดาราศรีศักดิ์ (2527) ได้ทำการศึกษาเรื่อง มูลเหตุจูงใจในการฆ่าสามี เมื่อปี พ.ศ. 2527 โดยทำการศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงจากการศึกษาพบว่า มูลเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการได้รับความกดดันจากการถูกสามีทำร้าย ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ โดยพบว่า แรงผลักดันให้กระทำผิดนั้นส่วนใหญ่มาจากความคับแค้นใจและจากการบันดาลโทสะ เนื่องจากผู้ต้องขังส่วนใหญ่จะถูกสามีข่มขู่และทำทรมานให้ก่อเหตุจนกระทั่งไม่สามารถระงับโทสะได้ จึงได้ลงมือฆ่าสามี โดยการตัดสินใจที่จะลงมือนั้นเกิดขึ้นอย่างทันทีทันใด ไม่มีใครไตร่ตรองเอาไว้ล่วงหน้า สำหรับอาวุธที่ใช้ในการประกอบการกระทำ ความผิดนั้นพบว่า เป็นสิ่งที่อยู่ใกล้มือและสามารถหยิบฉวยได้ง่าย ซึ่งสถานที่เกิดเหตุส่วนใหญ่จะเป็นบ้านพักอาศัยของผู้ต้องขังและสามี

จารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา (2536) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิง กรุงเทพมหานคร เมื่อปี พ.ศ. 2536 โดยทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ต้องขังหญิงซึ่งกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายซึ่งต้องขังอยู่ในทัณฑสถานหญิง กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 93 คน จากการศึกษาพบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะกระทำผิดขณะมีอายุไม่เกิน 30 ปี มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษา สมรสหรือมีสามีแล้ว มีรายได้ตั้งแต่เดือนละ 3,000 บาทขึ้นไป อาศัยอยู่บริเวณสวน ไร่ นา หมู่บ้าน ผู้กระทำผิดจะรู้จักคุ้นเคยกับผู้เสียหาย ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นสามีตนเอง และผู้กระทำผิดไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อน สำหรับสาเหตุของการกระทำผิดส่วนใหญ่พบว่า เกิดจากการบันดาลโทสะ ถูกข่มเหงรังแก ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และมีความคับแค้นใจต่อผู้เสียหายหรือเหยื่อ ในการกระทำผิดนั้นพบว่า จะกระทำเพียงคนเดียว ไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน สถานที่กระทำผิดส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นภายในบ้านพักอาศัย เกิดขึ้นในเวลากลางคืน

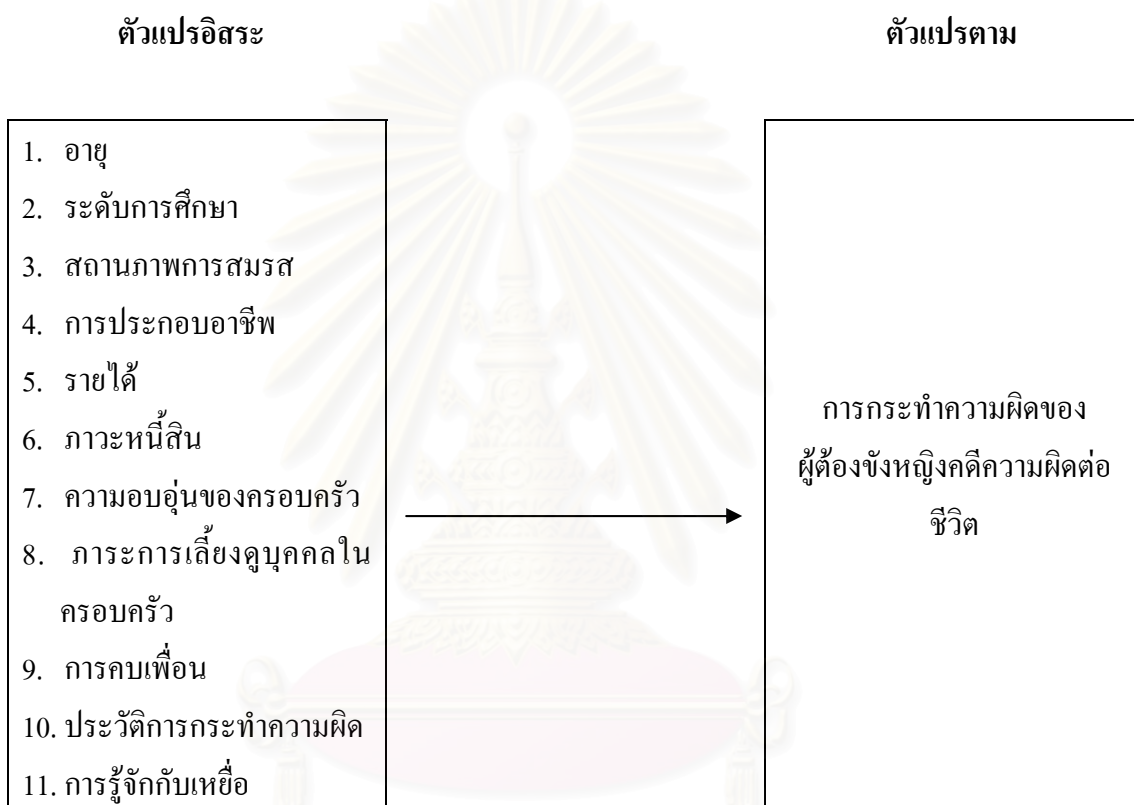
ประวูฒิ ถาวรศิริ (2532) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง พบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่เป็นหม้าย มีอายุระหว่าง 26 – 35 ปี มีการศึกษาค่ำ ก่อนกระทำผิดซ้ำมีอาชีพรับจ้าง มีรายได้ต่ำ มีนิสัยชอบสูบบุหรี่ อาศัยอยู่ในแหล่งสลัม สมาชิกในครอบครัวรักใคร่กันดี ส่วนใหญ่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด มีสาเหตุเนื่องจากรายได้ไม่พอใช้ ถูกศาลตัดสินจำคุกไม่เกินหนึ่งปี กระทำผิดซ้ำหลังจากได้รับการปลดปล่อยในระยะเวลาไม่เกิน 1 ปี โดยกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เนื่องจากรายได้ไม่พอใช้ กระทำความผิดโดยมิได้ไตร่ตรองไว้ก่อนและถูกศาลตัดสินลงโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี

สาวิตริ ไพฑูรย์ (2533) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่นำมาสู่การกระทำผิดซ้ำของสตรี พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำของสตรี คือ อายุ ระดับการศึกษา ความผูกพันในสถาบันศาสนา ความศรัทธาในกระบวนการยุติธรรม ความยากลำบากในการตัดสินใจกระทำผิดครั้งแรก และการชอบแสดงออกซึ่งความรุนแรง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.5 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

จากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น ทำให้ผู้วิจัยสามารถสร้างกรอบแนวความคิดในการวิจัยได้ดังนี้

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

ตัวแปรอิสระ คือ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส การประกอบอาชีพ รายได้ ภาวะหนี้สิน ความอบอุ่นของครอบครัว ภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว การคบเพื่อน ประวัติการกระทำความผิด การรู้จักกับเหยื่อ

ตัวแปรตาม คือ การกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิต

2.6 สมมติฐานในการวิจัย

สมมติฐานที่ใช้ในการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิงคีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง” สามารถกำหนดได้ดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้หญิงที่มีอายุน้อยจะกระทำความคิดคีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุมาก

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาต่ำจะกระทำความคิดคีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาสูง

สมมติฐานข้อที่ 3 ผู้หญิงที่ผ่านการสมรสแล้วจะกระทำความคิดคีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ยังเป็นโสด

สมมติฐานข้อที่ 4 ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความคิดคีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ

สมมติฐานข้อที่ 5 ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำความคิดคีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง

สมมติฐานข้อที่ 6 ผู้หญิงที่มีภาวะหนีสินจะกระทำความคิดคีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีหนีสิน

สมมติฐานข้อที่ 7 ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่นจะกระทำความคิดคีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น

สมมติฐานข้อที่ 8 ผู้หญิงที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำความคิดคีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว

สมมติฐานข้อที่ 9 ผู้หญิงที่มีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีเพื่อนไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิด

สมมติฐานข้อที่ 10 ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดี

สมมติฐานข้อที่ 11 ผู้หญิงที่รู้จักกับเหยื่อมาก่อนจะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน

โดยสมมติฐานทั้ง 11 ข้อ สามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้หญิงที่มีอายุน้อยจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุมาก

จากงานวิจัยของ Ram Ahuja อ้างถึงใน จารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา (2536: 31) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง การฆ่าคนตายของผู้ต้องขังหญิงในประเทศอินเดีย มีวัตถุประสงค์เพื่อหาเหตุผลเหตุจูงใจของผู้ต้องขังหญิงในการประกอบความผิดฆ่าคนตาย ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่แล้วผู้กระทำความผิดจะมีอายุต่ำกว่า 30 ปี

นอกจากนี้ งานวิจัยของ ศศิธร แสงพงสานนท์ (2520) เรื่อง การศึกษาภูมิหลังของนักโทษหญิงในทัณฑสถานลาดยาว พบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดจะมีอายุระหว่าง 20 – 25 ปี

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาสูง

จากงานวิจัยของ นาดยา บัวลอย (2543) เรื่อง ปัจจัยในการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงในคดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย พบว่า ปัจจัยด้านการศึกษา มีผลต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิง โดยพบว่า นักโทษหญิงทั้งหมดมีระดับการศึกษาที่ต่ำมากหรือไม่ได้รับ

การศึกษา ซึ่งการไม่มีการศึกษาหรือได้รับการศึกษาที่ต่ำนี้จะทำให้มีระดับสติปัญญาที่ต่ำ ส่งผลให้รู้ไม่เท่าทันในเหตุการณ์ จึงตกเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดได้โดยง่าย โดยเฉพาะการถูกล่อลวงให้ร่วมมือฆ่าหรือทำร้ายร่างกาย เป็นต้น

จากงานวิจัยของพิศาล มุขแจ้ง เรื่อง การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกรุงเทพมหานคร อ้างถึงใน จารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา (2536: 34) พบว่า ผู้ต้องขังหญิงมีระดับการศึกษาต่ำจะมี การกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายในระดับที่รุนแรงกว่าผู้ต้องขังหญิงที่มีระดับการศึกษาสูง

สมมติฐานข้อที่ 3 ผู้หญิงที่ผ่านการสมรสแล้วจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ยังเป็นโสด

จากงานวิจัยของ ธนพงศ์ ธนเดชากุล (2536) เรื่อง มูลเหตุในการกระทำผิดของผู้ต้องขังคดีฆ่าผู้อื่น พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังส่วนใหญ่จะมีสถานะภาพที่ผ่านการสมรสแล้ว โดยแบ่งออกเป็น สมรสแล้ว จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 45.8 โสด จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 42.7 หย่าร้าง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 แยกกันอยู่ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 และคู่สมรสถึงแก่กรรม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 ซึ่งหากรวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการสมรสแล้ว จะพบว่ามีจำนวนทั้งสิ้น 209 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 57.3 และกลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการสมรสแล้วนี้ ส่วนใหญ่กำลังอยู่ในช่วงของการเริ่มต้นการมีครอบครัว จากผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า สถานภาพการสมรสมีส่วนสัมพันธ์กับการกระทำความผิดฆ่าผู้อื่นมากกว่าการที่มีสถานะภาพโสด

สมมติฐานข้อที่ 4 ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ

จากงานวิจัยของ นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล เรื่อง การกระทำผิดของหญิง อ้างถึงใน บุญรวย เมทนิกรชัย (2542: 38) พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดจะเป็นผู้ที่มีรายได้น้อย ไม่แน่นอน หรือเป็นผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพแน่นอน

งานวิจัยของ โสภกา ชูพิกุล และคณะ เรื่อง การกระทำผิดซ้ำของผู้ที่ได้รับ การปลดปล่อยจากการพระราชทานอภัยโทษหมู่ ปี 2522 – 2523 อ้างถึงใน บุญรวัย เมทนีกรชัย (2542: 40) จากการศึกษาพบว่า ผู้กระทำความผิดซ้ำส่วนใหญ่ไม่มีอาชีพถาวรประกอบ คือ ไม่มี อาชีพประจำ ทำให้หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีกครั้ง

นอกจากนี้ งานวิจัยของ สุรินทร์ ชาวศรีทอง (2539) เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ กับการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลาง พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ที่ กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย จะไม่มีงานทำหรือไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นส่วนใหญ่

สมมติฐานข้อที่ 5 ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำความผิดคิดคือความผิดต่อ ชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง

จากงานวิจัยของ ธนพงศ์ ธนเดชากุล (2536) เรื่อง มูลเหตุในการกระทำผิดของผู้ต้องขังคดีฆ่าผู้อื่น พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ต้องขังส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีรายได้ต่ำ คือ มีรายได้ ไม่เกินเดือนละ 3,000 บาท ซึ่งมีจำนวนสูงถึง 250 คน คิดเป็นร้อยละ 68.5 นอกจากนี้ จากการศึกษา ยังพบว่า มูลเหตุในการกระทำผิดนั้นเกิดขึ้นเพื่อหวังเงินรางวัลจากการฆ่า ซึ่งเป็นมูลเหตุอันดับที่ 3 รองจากการฆ่าเพราะความคับแค้นใจ และการฆ่าเพราะต้องการให้พ้นจากการจับกุมหรือเพื่อปกปิด ความผิดของตน

สมมติฐานข้อที่ 6 ผู้หญิงที่มีภาวะหนี้สินจะกระทำความผิดคิดคือความผิดต่อ ชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่หนี้สิน

จากงานวิจัยของ ศศิธร แสงพงสานนท์ (2520) เรื่อง การศึกษาภูมิหลังของนักโทษ หญิงในทัณฑสถานลาดยาว พบว่า สาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้นักโทษหญิงกระทำความผิดเนื่องจาก ครอบครัวย่ำแย่ประสบกับปัญหาทางการเงิน

สมมติฐานข้อที่ 7 ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่นจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น

ทฤษฎีกระบวนการทางสังคม (Social process theories) อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร (2546: 83) อธิบายว่า คนถูกขัดเกลา (Socialization) จากสถาบันต่างๆ ในสังคม เช่น ครอบครัว โรงเรียน เพื่อน ที่ทำงาน เป็นต้น ซึ่งหากความสัมพันธ์เป็นไปในทางบวกและได้รับการสนับสนุน คนก็จะปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมเป็นอย่างดี ในทางตรงกันข้าม หากความสัมพันธ์เป็นไปในทางลบ คนก็จะฝ่าฝืนกฎระเบียบ นำไปสู่พฤติกรรมอาชญากรรม

ทฤษฎีนี้มีความเชื่อว่า คนทุกคนล้วนแล้วแต่มีศักยภาพที่จะเป็นอาชญากรได้ทั้งนั้น โดยคนจนหรือคนชั้นต่ำที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจสูง ได้รับการดูแล มีการศึกษาน้อย ครอบครัวแตกแยก จึงมีโอกาหรือความสามารถในการก่ออาชญากรรมสูง แต่ชนชั้นกลางมักมีสังคมที่ดีกว่า มีครอบครัวอบอุ่น ไม่มีปัญหาทางเศรษฐกิจ มีเพื่อนที่ดี เป็นที่ยอมรับของสังคม จึงมีโอกาหรือความสามารถในการกระทำความผิดน้อย แต่อย่างไรก็ตาม ยังขึ้นอยู่กับกระบวนการทางสังคมซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง กล่าวคือ หากได้รับการขัดเกลาไปในทางที่ดีแล้ว ย่อมจะเป็นบุคคลที่มีโอกาหรือมีศักยภาพในการกระทำผิดหรือก่ออาชญากรรมต่ำ

ดังนั้น ความสัมพันธ์ในครอบครัว (family relations) จึงเป็นสิ่งที่สำคัญและมีบทบาทอย่างมากต่อพฤติกรรมของมนุษย์ การที่ครอบครัวมีการสร้างความเข้าใจกันภายในที่ดี การฝึกระเบียบวินัยที่ถูกต้อง จึงสามารถที่จะกำหนดพฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัวได้ ซึ่งจะส่งผลถึงพฤติกรรมอาชญากรรมอีกด้วย

สมมติฐานข้อที่ 8 ผู้หญิงที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว

จากงานวิจัยของ ศศิธร แสงพงสานนท์ (2520) เรื่อง การศึกษาภูมิหลังของนักโทษหญิงในทัณฑสถานลาดยาว พบว่า ผู้ต้องขังส่วนมากที่กระทำความผิดจะเป็นผู้ที่มีบุตรแล้ว และนอกจากนี้ ยังต้องมีภาระการเลี้ยงดูบิดามารดาอีกด้วย ดังนั้น จึงอาจจะกล่าวได้ว่า ภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจึงเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่เกิดการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงได้

นอกจากนี้ งานวิจัยของ จารุวรรณ (2536: 42 – 43) เรื่อง สาเหตุการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิง กรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายส่วนใหญ่จะต้องรับอุปการะเลี้ยงดู

สมมติฐานข้อที่ 9 ผู้หญิงที่มีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดจะ กระทำความผิดคือความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีเพื่อนไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิด

ทฤษฎีการเลียนแบบของเทรด์ (Tarde's Laws of Imitation) ของ Gabriel Tarde (Vold, George B. and Bernard, Thomas J., 1986: 208 – 209) ได้อธิบายอาชญากรรมว่า เกิดขึ้นมา จากการเลียนแบบ โดยมนุษย์จะเลียนแบบพฤติกรรมการก่ออาชญากรรมจากคบหาสมาคมกับ บุคคลอื่น ซึ่งเทรด์อธิบายถึงการเลียนแบบไว้ว่า การเลียนแบบพฤติกรรมของคนนั้นจะขึ้นอยู่กับ ความใกล้ชิดและ โอกาส ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า การคบเพื่อนที่เคยกระทำความผิดย่อมได้รับการ ถ่ายทอดพฤติกรรมการกระทำความผิดได้

นอกจากนี้ ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Associations Theory) ของ เอ็ดวิน ซัทเธอร์แลนด์ (Edwin H. Sutherland) (Vold, George B. and Bernard, Thomas J., 1986: 209 – 214) อธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรรมนั้นเกิดขึ้นมาจากการที่บุคคลได้รับการเรียนรู้ พฤติกรรมอาชญากรรมจากบุคคลที่ใกล้ชิดและเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายดังกล่าว ซึ่ง ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญที่การคบหาสมาคมกับเพื่อน โดยกล่าวว่า เขาชนที่มีความผูกพันกับกลุ่ม เพื่อนที่เป็นคนดีจะมีแนวโน้มที่มีพฤติกรรมที่ดีและเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ถูกกฎหมาย ส่วน เขาชนที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นอาชญากรจะมีแนวโน้มที่มีพฤติกรรมก่ออาชญากรรม และเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรม

หลักของทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร (2546: 85 – 86) มีดังต่อไปนี้ คือ

1. พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้เช่นเดียวกับการเรียนรู้พฤติกรรมปกติ
2. พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้ในการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และเกิดขึ้นในกลุ่มที่มีความสนิทสนมกัน

3. การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมรวมถึงการเรียนรู้เทคนิคการประกอบอาชญากรรมด้วย และยังเรียนรู้ถึงแรงจูงใจ แรงผลักดัน การให้เหตุผล และทัศนคติด้วย

4. แนวทางเฉพาะของแรงจูงใจและแรงผลักดันจะเรียนรู้จากการรับรู้หลายด้านเกี่ยวกับข้อกฎหมายที่เลือกปฏิบัติตามและข้อกฎหมายที่จะละเมิด

5. การที่คนกลายเป็นอาชญากรเพราะเห็นผลจากการกระทำผิดที่ทำให้เขาพอใจ

6. การคบค้าสมาคมขึ้นอยู่กับความถี่ (frequency) ระยะเวลา (duration) การมาก่อน (priority) และความเข้มข้น (intensity) ดังนั้น การคบค้าสมาคมที่เป็นระยะเวลานานจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมอย่างยิ่ง ขณะที่ “การมาก่อน” หมายถึง การได้เรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมยิ่งอายุน้อยเท่าไร ยิ่งมีผลต่อพฤติกรรมอย่างมาก และ “ความเข้มข้น” หมายถึง การให้ความสำคัญในเรื่องบารมี เช่น ผู้มีอำนาจจะมีอิทธิพลในการชักจูง เช่น พ่อหรือเพื่อนสนิท ซึ่งจะมีผลต่อการเรียนรู้อย่างมาก

7. แม้ว่าพฤติกรรมอาชญากรรมแสดงให้เห็นถึงความต้องการและค่านิยมทั่วไป แต่ไม่ได้แปลว่าค่านิยมและความต้องการของอาชญากรต้องแตกต่างจากคนทั่วไป เพราะทั้งอาชญากรและคนทั่วไปต่างมีความต้องการและค่านิยมทั่วไปที่เหมือนกัน

กล่าวโดยสรุป ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างพยายามที่จะอธิบายถึงพฤติกรรมการก่ออาชญากรรมว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ที่เป็นผลมาจากการคบหาสมาคมกับเพื่อนซึ่งมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อน

สมมติฐานข้อที่ 10 ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดี

จากงานวิจัยของ จารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา (2536: 91) เรื่อง สาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิง กรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำ

ความผิดมาก่อน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ประวัตติการกระทำความคิดไม่มีส่วนสำคัญต่อการกระทำความคิดในคดีความคิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย

สมมติฐานข้อที่ 11 ผู้หญิงที่รู้จักกับเหยื่อมาก่อนจะกระทำความคิดในคดีความคิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน

จากงานวิจัยของ นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล เรื่อง การกระทำผิดของหญิง อ้างถึงใน นาดตา บัวลอย (2543: 82) จากการศึกษาพบว่า ในเรื่องความคิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายนั้น ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับผู้เสียหายสูงถึงร้อยละ 56.47 โดยความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นแบบสามีภรรยาหรือคู่รักมากที่สุด คือ ร้อยละ 56.25 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ในคดีความคิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายนั้น ผู้กระทำผิดกับเหยื่อจะมีการรู้จักกันมาก่อนเป็นส่วนใหญ่

นอกจากนี้ งานวิจัยของ จารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา (2536: 72 – 73) เรื่อง สาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิง กรุงเทพมหานคร จากการศึกษาพบว่า ผู้เสียหายหรือเหยื่อมีความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด โดยเฉพาะในคดีความคิดต่อชีวิต พบว่า อัตราส่วนของผู้กระทำผิดที่มีความคุ้นเคยหรือรู้จักกับเหยื่อมาก่อน สูงถึง ร้อยละ 95.6 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การรู้จักกับเหยื่อนั้น เป็นปัจจัยในการกระทำผิดอย่างหนึ่งในคดีความคิดต่อชีวิต โดยสาเหตุการกระทำผิดนั้น ได้แก่ การถูกเหยื่อที่มีความสนิทสนมทำร้ายร่างกาย การทะเลาะวิวาทกัน การป้องกันตัว การคับแค้นใจ และการผู้เหยื่อช่วย

2.7 นิยามปฏิบัติการณ์

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นิยามความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้ คือ

ความคิดต่อชีวิต หมายถึง สำหรับลักษณะความผิดที่เข้าข่ายความผิดในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 – 294 โดยสาระของกฎหมายอาญาเกี่ยวกับความคิดต่อชีวิตนี้สามารถที่จะสรุปได้เป็น 6 ประเภท คือ

1. การฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา
2. การฆ่าผู้อื่น โดยไม่เจตนา
3. การกระทำด้วยความประมาทซึ่งทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย
4. การปฏิบัติอย่างทารุณแก่ผู้อื่น เพื่อให้ผู้อื่นฆ่าตัวตาย
5. การช่วยเหลือผู้เยาว์ให้เด็กฆ่าตัวตาย
6. การร่วมในการซุ่มฆาตกรรมและทำให้มีคนอื่นถึงแก่ความตาย

ผู้หญิง หมายถึง ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 – 294 ซึ่งถูกตัดสินลงโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร

อายุ หมายถึง ช่วงเวลาที่ดำรงชีวิตอยู่ขณะลงมือกระทำความผิด โดยการวิจัยเรื่องปัจจัยการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตนี้ จะแบ่งช่วงอายุออกเป็น 2 ช่วง คือ **อายุน้อย** หมายถึง ผู้หญิงที่ลงมือกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตขณะที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี ส่วน **อายุมาก** หมายถึง ผู้หญิงที่ลงมือกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตขณะที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับของการศึกษาเล่าเรียน การฝึกอบรมตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ตามระบบการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โดยในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิต จะแบ่งระดับการศึกษาก่อนเป็น 2 ระดับ คือ **ระดับการศึกษาต่ำ** หมายถึง ผู้หญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตขณะนั้น จบการศึกษาต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หรือ ม.3 หรือ ม.ศ.3 ส่วน **ระดับการศึกษาสูง** หมายถึง ผู้หญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตขณะนั้น จบการศึกษาที่สูงกว่าชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป

สถานภาพการสมรส หมายถึง สภาพที่บอกฐานะของชายหรือหญิงว่า เป็นโสด สมรส หรือหย่า ตามกฎหมายที่ระบุไว้ หรืออยู่กินฉันสามีภรรยา โดยในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยการกระทำ

ความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิต จะแบ่งสถานภาพการสมรสออกเป็น 2 ประเภท คือ **ผ่านการสมรสแล้ว** หมายถึง ผู้หญิงที่ขณะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิต ได้มีผ่านการสมรสแล้วหรืออยู่กินโดยไม่สมรสก็ตาม และรวมถึงผู้หญิงที่หย่าขาดจากสามีตามกฎหมายหรือเลิกกับสามีหรือสามีถึงแก่ความตายด้วย ส่วน **โสด** หมายถึง ผู้หญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิต ขณะที่ยังไม่ได้สมรสหรืออยู่กินกับผู้ชายอื่น

อาชีพ หมายถึง การประกอบอาชีพหรือการทำงานประเภทต่างๆ เช่น รับจ้างรับราชการ ประกอบธุรกิจส่วนตัว เป็นเกษตรกร เป็นต้น ซึ่งได้รับค่าจ้างหรือผลตอบแทน โดยการวิจัยเรื่อง ปัจจัยการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิต จะแบ่งกำหนดสถานะของการประกอบอาชีพออกเป็น 2 ประเภท คือ **ไม่ได้ประกอบอาชีพ** หมายถึง ผู้หญิงที่ขณะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตนั้น ไม่ได้ประกอบอาชีพใดๆ ส่วน **ประกอบอาชีพ** หมายถึง ผู้หญิงที่ขณะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตนั้น ประกอบอาชีพอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่

รายได้ หมายถึง เงินที่ได้รับจากการทำงานในระยะเวลา 1 เดือน โดยการวิจัยเรื่อง ปัจจัยการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิต จะกำหนดสถานะภาพของการมีรายได้ไว้ 2 อย่าง คือ **รายได้ต่ำ** หมายถึง ผู้หญิงที่ขณะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตทำงาน โดยได้รับรายได้ต่อเดือนไม่เกินเดือนละ 5,000 บาท หรือไม่มีรายได้เลย ส่วน **รายได้สูง** หมายถึง ผู้หญิงที่ขณะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตทำงาน โดยได้รับรายได้ต่อเดือนเกินกว่าเดือนละ 5,000 บาท

ภาระหนี้สิน หมายถึง การที่ผู้ต้องขังหญิงมีการยืม กู้ หรือติดเงิน ทรัพย์สินต่อบุคคลอื่น เนื่องจากมีรายได้จากการประกอบอาชีพที่ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต ทำให้ต้องมีการหยิบยืม กู้ หรือติดเงินบุคคลอื่นไว้ก่อนแล้วจึงมีการชำระคืนในภายหลัง

ความสัมพันธ์ในครอบครัว หมายถึง สถานะของการติดต่อหรือการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลภายในครอบครัว เช่น บิดากับมารดา บิดากับบุตร มารดากับบุตร สามีกับภรรยา เป็นต้น โดยการวิจัยเรื่อง ปัจจัยการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิต จะกำหนดความสัมพันธ์ของครอบครัวไว้ 2 ประเภท คือ **ครอบครัวที่อบอุ่น** หมายถึง การติดต่อหรือการมีปฏิสัมพันธ์กันของบุคคลภายในครอบครัวเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่ค่อยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน สามารถที่จะพูดคุยกันได้อย่างสนิทสนม ส่วน **ครอบครัวที่ไม่อบอุ่น** หมายถึง สถานะของการติดต่อ

หรือการมีปฏิสัมพันธ์กันของบุคคลภายในครอบครัวเป็นไปอย่างไม่ราบรื่น คือ มีการทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ มีการบาดหมางระหว่างกัน เช่น สามีทะเลาะกับภรรยา บิดาทะเลาะกับมารดา บิดาหรือมารดาทะเลาะกับบุตร ซึ่งเกิดอยู่เป็นประจำ

ภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว หมายถึง จำนวนบุคคลที่ผู้ต้องขังหญิงในความผิดต่อชีวิตต้องทำการเลี้ยงดูขณะที่ลงมือกระทำความผิด ซึ่งหมายรวมถึง บุตร บิดา มารดา ญาติ พี่น้อง ที่ผู้ต้องขังหญิงจะต้องทำการดูแลหรือให้การพึ่งพิง ทั้งทางด้านอาหาร ที่อยู่ ทรัพย์สิน เงินทอง

มีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำความผิด หมายถึง ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตนั้น มีเพื่อนสนิทที่เคยตกเป็นผู้ต้องขังหรือถูกพิพากษาว่ามีความผิดหรือเคยถูกดำเนินคดีในความผิดต่างๆ ก่อนที่จะลงมือกระทำความผิด

ไม่เคยมีเพื่อนมีประวัติการกระทำความผิด หมายถึง ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตนั้น ไม่เคยมีเพื่อนสนิทที่เคยตกเป็นผู้ต้องขังหรือถูกพิพากษาว่ามีความผิดหรือเคยถูกดำเนินคดีในความผิดต่างๆ ก่อนที่จะลงมือกระทำความผิด

เคยมีประวัติการกระทำความผิด หมายถึง ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตนั้น ก่อนที่จะลงมือกระทำความผิดต่อชีวิตได้เคยกระทำความผิดในคดีอื่นๆ และถูกดำเนินคดีหรือถูกตัดสินลงโทษมาก่อนแล้ว

ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิด หมายถึง ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตนั้น ก่อนที่จะลงมือกระทำความผิดต่อชีวิตไม่เคยกระทำความผิดในคดีใดๆ และไม่เคยถูกดำเนินคดีหรือถูกตัดสินลงโทษมาก่อน

รู้จักกับเหยื่อมาก่อน หมายถึง ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตนั้นรู้จักกับเหยื่อหรือผู้เสียหายมาก่อนที่จะลงมือกระทำความผิดแล้ว

ไม่รู้จักกับเหยื่อมาก่อน หมายถึง ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตนั้นไม่เคยรู้จักกับเหยื่อหรือผู้เสียหายมาก่อนที่จะลงมือกระทำความผิด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง” นั้น ผู้วิจัยจะเน้นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวิธีการศึกษา 3 แบบ คือ

1. การค้นคว้าวิจัยจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Documentary Research) เป็นการค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ประกอบด้วย หนังสือ บทความ วารสาร วิทยานิพนธ์ ผลการวิจัย กฎหมาย กฎระเบียบ คำสั่ง ข้อบังคับ เพื่อนำมาใช้ประกอบการศึกษาให้มีความสมบูรณ์

2. การวิจัยภาคสนาม (Field Research) โดยการใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตซึ่งต้องโทษจำคุกอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร

3. การวิจัยทางมานุษยวิทยา (Anthropological Fieldwork) โดยใช้เทคนิคการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In – depth Interview) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

โดยการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 วิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตซึ่งต้องโทษจำคุกอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร โดยประชากรกลุ่มนี้จะเป็นผู้ต้องขังเด็ดขาดแล้ว คือ มีการพิพากษาของศาลจนถึงที่สุดและไม่อยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลใดศาลหนึ่ง ซึ่งจากข้อมูลสถิติของศูนย์สารสนเทศและสถิติราชทัณฑ์ กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม พบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตที่ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง โดยในปี พ.ศ. 2540 มีจำนวน 126 คน ปี พ.ศ. 2541 มีจำนวน 133 คน ปี พ.ศ. 2542 มีจำนวน 126 คน ปี พ.ศ. 2543 มีจำนวน 144 คน ปี พ.ศ. 2544 มีจำนวน 132 คน ปี พ.ศ. 2545 มีจำนวน 105 คน ปี พ.ศ. 2546 มีจำนวน 127 คน (ตามตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 แสดงสถิติผู้ต้องขังหญิงที่ต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 - 2546

ปี พ.ศ.	จำนวน (คน)
2540	126
2541	133
2542	126
2543	144
2544	132
2545	105
2546	127
รวมทั้งสิ้น	893

ที่มา : ข้อมูลจากกองแผนงาน กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม ปี พ.ศ. 2546

และจากการสำรวจข้อมูลจำนวนผู้ต้องขังหญิงที่ต้องโทษในความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง ณ วันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2547 พบว่า จำนวนผู้ต้องขังหญิงที่ต้องโทษคดีความผิดต่อชีวิตที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง มีจำนวนทั้งสิ้น 109 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามนั้น เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 109 ราย

3.1.3 กลุ่มตัวอย่างที่ทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนั้น มีจำนวน 10 ตัวอย่าง จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 109 ราย โดยทัตสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร ได้ทำการคัดเลือกโดยวิธีสอบถามความสมัครใจจากประชากรทั้งหมด ซึ่งประชากรกลุ่มนี้จะต้องให้คำยินยอมในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกโดยการทำหนังสือเป็นลายลักษณ์อักษรไว้

3.2 วิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการและเครื่องมือในการวิจัย 3 ชนิด คือ

3.2.1 การศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary Study) ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ บทความ วารสาร วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย เพื่อเป็นข้อมูลที่จะนำมาใช้ประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

3.2.2 การศึกษาวิจัยภาคสนาม (Field Research) โดยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ซึ่งแบบสอบถามจะมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด และแบบสอบถามแบบปลายเปิด

3.2.3 การศึกษาวิจัยทางมานุษยวิทยา (Anthropological Fieldwork) โดยใช้เทคนิคการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In – depth Interview) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ต้องขังหญิงที่เป็นนักโทษเด็ดขาดในคดีความผิดต่อชีวิตที่ถูกจำคุกอยู่ ณ ทัตสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 ราย

การสร้างแบบสอบถาม

ในการสร้างแบบสอบถามสำหรับการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกได้เป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ทำการศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากตำรา เอกสาร รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. กำหนดขอบเขตในส่วนเนื้อหาของคำถาม เพื่อให้ครอบคลุมตัวแปรต่างๆ ที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

3. ก่อนที่จะนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจริง ผู้วิจัยได้ทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสอบถาม ซึ่งเมื่อสร้างแบบสอบถามตามกรอบแนวคิดทฤษฎีแล้ว ได้นำไปทดสอบด้วยวิธีการทดสอบ (Pre-Test) เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามให้เหมาะสมก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริง โดยทดลองเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับประชากรที่ต้องศึกษา คือ ผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตที่ถูกต้องโทษอยู่ ณ ทัณฑสถานหญิงธนบุรี จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการตามความบังเอิญหรือสะดวก (Accidental Sampling)

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 5 ส่วน โดยมีรายละเอียดครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลปัจเจกภูมิหลังของกลุ่มประชากร ได้แก่ อายุ จำนวนพี่น้อง ระดับการศึกษา ศาสนา สถานภาพการสมรส จำนวนบุตร ประวัติการกระทำความผิดในคดี ประวัติการกระทำความผิดในปัจจุบัน

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับอาชีพและรายได้ ได้แก่ ประเภทอาชีพ รายได้จากการประกอบอาชีพ ความช่วยเหลือทางการเงิน ภาระการเลี้ยงดู ภาระหนี้สิน

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับภูมิหลังครอบครัว ได้แก่ ลักษณะของครอบครัวบิดา และมารดา ประวัติชีวิตในวัยเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว ประวัติการกระทำความผิดของครอบครัว

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับภูมิหลังของเพื่อนสนิท ได้แก่ จำนวนเพื่อนสนิท การปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนสนิท การพบปะสังสรรค์ ประวัติการกระทำความผิดของเพื่อนสนิท

ส่วนที่ 5 เป็นคำถามเกี่ยวกับภูมิหลังเกี่ยวกับเหตุ มูลเหตุ และรายละเอียดของการกระทำความผิด ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดกับเหยื่อ สาเหตุของการกระทำ

ความคิด สภาพร่างกายและสภาพแวดล้อมขณะกระทำความผิด ทำให้การของผู้กระทำความผิดต่อพนักงานสอบสวนและศาล

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ตัวแปรในการวิจัย 2 ประเภท คือ ตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

1. ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส การประกอบอาชีพ รายได้ ภาวะหนี้สิน ความอบอุ่นของครอบครัว ภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว การคบเพื่อน ประวัติการกระทำความผิด การรู้จักกับเหยื่อ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

การกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิต

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยข้อมูล 2 ส่วน คือ

1. ข้อมูลที่ได้จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Literature Survey) ได้แก่ วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย บทความ วารสาร เอกสารของทางราชการ เช่น ข้อมูล สถิติ เป็นต้น

2. ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Social Survey) ซึ่งเป็นข้อมูลหลักของการวิจัยครั้งนี้ ได้มาจาก

2.1 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) จากผู้ให้ข่าวสำคัญ (Key Informant) จำนวน 10 ราย ซึ่งเป็นผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตซึ่งเป็นนักโทษเด็ดขาดและถูกลงโทษจำคุกอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 รายนี้ได้จาก

การที่ทัศนสถานหญิงกลางได้คัดเลือกจากประชากรผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตที่เป็นนักโทษเด็ดขาดซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 109 ราย โดยใช้วิธีการได้รับความยินยอมโดยการทำเป็นลายลักษณ์อักษรจากกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามหลักกฎหมายรัฐธรรมนูญและหลักสิทธิมนุษยชน ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถที่จะทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีทางสังคมศาสตร์ได้ ผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับผู้ให้ข่าวสำคัญด้วยตนเอง ในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับผู้ให้ข่าวสำคัญนี้ผู้วิจัยใช้เวลาในการสัมภาษณ์รายละ 3 – 5 ชั่วโมง ซึ่งผู้วิจัยทำการบันทึกข้อมูลด้วยตนเองและนำข้อมูลที่ได้มาเรียบเรียงภายหลังจากที่ทำการสัมภาษณ์เสร็จ ในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนี้ ผู้วิจัยเริ่มทำการสัมภาษณ์เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2548 และเสร็จสิ้นในวันที่ 25 พฤศจิกายน 2548

2.2 จากแบบสอบถาม (Questionnaire) จำนวน 109 ชุด โดยทำการเก็บข้อมูลจากประชากรที่เป็นผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตซึ่งเป็นนักโทษเด็ดขาดและถูกตัดสินจำคุกอยู่ในทัศนสถานหญิงกลางจำนวนทั้งหมด 109 ราย โดยผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้กับประชากรคนละ 1 ชุด และเรียกเก็บคืนในอีก 5 วัน พร้อมกำชับให้ประชากรตอบแบบสอบถามให้ตรงกับข้อเท็จจริงหรือตามที่ตนคิดของตัวประชากรเอง โดยไม่ต้องเกรงใจผู้วิจัย การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยเริ่มทำการสำรวจตั้งแต่วันที่ 7 พฤศจิกายน 2548 และเสร็จสิ้นในวันที่ 13 พฤศจิกายน 2548 โดยผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้ประชากรทั้งหมดจำนวน 109 ชุด และได้รับแบบสอบถามคืนมามีข้อมูลสมบูรณ์และใช้ได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยทั้งหมด 109 ชุด

3.4 การวิเคราะห์และการประมวลผลข้อมูล

3.4.1 ข้อมูลจากแบบสอบถาม เมื่อผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนมาแล้ว จะทำการตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของแบบสอบถามทุกฉบับ หลังจากนั้นจะทำการกำหนดรหัสและลงรหัส และนำข้อมูลที่ได้รับการลงรหัสแล้วมาทำการวิเคราะห์และประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistic Package for the Social Science – SPSS for Windows) เพื่อประมวลผลข้อมูล โดยการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัยจะมีวิธีการดังนี้

3.4.1.1 วิเคราะห์เพื่ออธิบายข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างและนำเสนอในรูปของตารางประกอบความเรียง

3.4.1.2 วิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม พร้อมทั้งนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3.4.1.3 นำข้อมูลที่ได้ในแต่ละรายมาวิเคราะห์ลงลึกในรายละเอียด ทบทวนหาคำตอบตามสมมติฐานโดยอาศัยกรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง และวิเคราะห์เนื้อหา และนำเสนอในรูปแบบการพรรณนาความ (Thick Description) เพื่อสรุปผลการศึกษา

3.4.2 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ผู้วิจัยจะรวบรวมข้อมูลของแต่ละบุคคลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้จะใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) และการวิเคราะห์ทางมานุษยวิทยา (Anthropological Analysis) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำวิธีการทางสถิติมาใช้เพื่ออธิบายถึงลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนอธิบายถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางไว้ดังนี้

1. ในการวิเคราะห์เพื่ออธิบายถึงข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยจะนำเอาวิธีการทางสถิติมาใช้ ได้แก่ ร้อยละ เพื่อบรรยายลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางแจกแจงความถี่

2. การวิเคราะห์สมมติฐานเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามนั้น จะใช้การทดสอบทางสถิติแบบค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) โดยแสดงความสัมพันธ์ด้วยระดับนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งพิจารณาจากตาราง (Cross tabulation) ซึ่งสูตรทั่วไปของการหาค่าไค-สแควร์ คือ

$$X^2 = \frac{(O-E)^2}{E}$$

เมื่อ **O** = ค่าของข้อมูลที่รวบรวมได้ (Observed Value)

เมื่อ **E** = ค่าของข้อมูลที่คาดว่าจะเป็น (Expected Value)

$$E = \frac{r \times k}{N}$$

หมายความว่า คำนวณได้จากผลคูณของแต่ละ r ตาม

แนว (row) และแต่ละค่า k ตามสดมภ์ (column)หารด้วยจำนวนทั้งหมด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

การสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญ

ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 1

ชื่อ	นางสนิท (นามสมมติ)
อายุปัจจุบัน	49 ปี (เกิดเมื่อ 4 ธันวาคม 2498)
สถานภาพ	สมรส
อายุขณะทำความคิด	41 ปี
ภูมิลำเนาของผู้ให้ข่าวสำคัญ	จังหวัดอุบลราชธานี
ต้องโทษในคดี	ฆ่าคนตายโดยไตร่ตรองและเจตนา

บุคลิกภาพของผู้ให้ข่าวสำคัญ

จากการสังเกตพบว่า ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นคนรูปร่างผอม ใบหน้าอยู่ในวัยชราแล้ว ไร้ผมยาวประบ่า มีลักษณะนิสัยที่ไม่ถือตัว เป็นคนช่างพูด แฝงด้วยความร่าเริง เป็นคนที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตัว สุภาพ มีฝีปากแดง

ประวัติส่วนตัว

นางสนิท เกิดเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2498 ปีปัจจุบันอายุ 49 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานี ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นบุตรคนที่ 7 จากจำนวนพี่น้องทั้งหมด 9 คน โดยมีรายละเอียด คือ

- คนที่ 1 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่
- คนที่ 2 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่
- คนที่ 3 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่
- คนที่ 4 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่
- คนที่ 5 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่
- คนที่ 6 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่
- คนที่ 7 เป็น หญิง (ตัวผู้ให้ข่าวสำคัญเอง)
- คนที่ 8 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่
- คนที่ 9 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

ปัจจุบันบิดามารดาได้เสียชีวิตไปแล้ว สำหรับผู้ให้ข่าวสำคัญสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนใกล้บ้าน ซึ่งเป็นการศึกษาในระดับสูงสุดของผู้ให้ข่าวสำคัญ ภายหลังจากผู้ให้ข่าวสำคัญสำเร็จการศึกษาแล้ว ได้ช่วยเหลือบิดามารดาประกอบอาชีพทำนา

สภาพครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญขณะที่อยู่อาศัยกับบิดามารดาและพี่น้องนั้น มีความเป็นอยู่อย่างอบอุ่น บิดามารดาไม่เคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน และความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องนั้น จะอยู่กับด้วยความอบอุ่น ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน บรรดาพี่น้องทั้งหมดเมื่อสำเร็จการศึกษามาแล้ว จะช่วยบิดามารดาประกอบอาชีพทำนา

เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญอายุได้ 17 ปี จึงออกมาประกอบอาชีพค้าขายผลไม้ในตลาดนัดใกล้บ้าน โดยจะไปซื้อผลไม้จากสวนมาขายต่อ เนื่องจากการทำงานนั้น ไม่สามารถที่จะทำได้ทุกฤดู

หากฤดูไหนแห้งแล้ง จะทำให้ไม่สามารถทำนาได้ ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงหันมาทำการค้าขายเพื่อหารายได้เสริมให้กับครอบครัว และได้หันมาประกอบอาชีพค้าขายแทนการทำนาตลอดมา

ขณะที่ประกอบอาชีพค้าขายผลไม้ที่ตลาดนี้เอง ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รู้จักกับสามี ซึ่งขณะนั้นประกอบอาชีพเป็นนายท่าปล่อยรถสองแถวรับส่งผู้โดยสารอยู่บริเวณตลาดที่ผู้ให้ข่าวสำคัญค้าขายอยู่ หลังจากรู้จักกับสามีได้ประมาณ 1 ปี (ตอนผู้ให้ข่าวสำคัญอายุ 18 ปี) จึงตกลงแต่งงานอยู่กินกับสามี โดยผู้ให้ข่าวสำคัญทราบภูมิหลังของสามีเบื้องต้นแต่เพียงว่า บิดามารดาของสามียังคงมีชีวิตอยู่ และมีบุตรธิดารวม 5 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 2 คน ครอบครัวของสามีมีภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดอุบลราชธานี โดยครอบครัวของสามีจะประกอบอาชีพทำนา

ภายหลังจากแต่งงานอยู่กินกับสามีแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้แยกออกมาอาศัยอยู่กับสามี โดยการเช่าบ้านอยู่ และยังคงประกอบอาชีพค้าขายผลไม้อยู่ ซึ่งบ้านเช่าหลังดังกล่าวจะอยู่ห่างจากตลาดนัดที่ผู้ให้ข่าวสำคัญประกอบอาชีพประมาณ 1 กิโลเมตร ส่วนสามีก็ยังคงประกอบอาชีพเป็นนายท่าปล่อยรถสองแถวอยู่เช่นเดิม ขณะนั้นสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญได้เงินเดือนๆ ละ 600 บาท เริ่มทำงานตั้งแต่เวลา 06.00 – 18.00 น. หลังจากแต่งงานแล้วผู้ให้ข่าวสำคัญจึงทราบว่า สามีมีพฤติกรรมเสพยาเสพติด คือ สูบกัญชา ซึ่งจะสูบบ่อยมาก และชอบเล่นการพนัน ซึ่งทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีมีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่เสมอ จากสาเหตุที่สามีนำเอาเงินที่หามาได้ไปเล่นการพนัน ต่อมาเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญได้มีบุตรกับสามี เป็นเพศหญิงแล้ว จึงได้ซื้อบ้านอยู่อาศัยเป็นของตนเอง ซึ่งก็อยู่ในบริเวณเดียวกันกับบ้านที่เคยเช่าอยู่อาศัย หลังจากคลอดบุตรสาวคนแรกแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญยังคงประกอบอาชีพค้าขายผลไม้อยู่ โดยขณะที่ออกไปประกอบอาชีพนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญจะนำบุตรสาวไปฝากเพื่อนบ้านให้ช่วยเลี้ยง ในช่วงเวลานั้นเอง สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญก็เริ่มเล่นการพนันมากขึ้น กล่าวคือ จะไปเล่นแทบทุกวันที่มีโอกาส จนในที่สุด สามีเริ่มที่จะไม่ไปทำงาน คือไปทำวันขาดสองวันบ้าง เพราะไปเล่นการพนัน ภายหลังจึงถูกปลดออกจากงาน ดังนั้น ภาระในการหาเลี้ยงครอบครัวทั้งหมดจึงตกอยู่กับตัวของผู้ให้ข่าวสำคัญเพียงคนเดียว ซึ่งมีรายได้จากการขายผลไม้หลังหักต้นทุนแล้วเพียงวันละ 60 – 100 บาทเท่านั้น

หลังจากสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญถูกปลดจากงานแล้ว ก็ยังคงเล่นการพนันอยู่ โดยจะนำเอาเงินรายได้ที่ผู้ให้ข่าวสำคัญประกอบอาชีพได้ไปใช้เล่นการพนัน บางครั้งก็จะนำเอาสิ่งของภายในบ้านไปจำนำหรือไปขาย เพื่อนำเงินไปใช้เล่นการพนัน ซึ่งการเล่นการพนันของสามีนั้น บางครั้งก็จะเล่นได้ แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเสียมากกว่า จนกระทั่งผู้ให้ข่าวสำคัญมีบุตรกับสามีเป็นคน

ที่ 2 ก็เริ่มมีปัญหาหนี้สินเกิดขึ้น เนื่องจากสามีเริ่มไปขอยืมเงินจากบุคคลต่างๆ มาเล่นการพนัน โดยจะขอยืมมาครั้งละ 700 – 1,000 บาท

พอผู้ให้ข่าวสำคัญมีบุตรสาวคนที่ 3 กับสามีแล้ว การเล่นการพนันของสามีก็เริ่มมากขึ้น กล่าวคือ สามีจะไปเล่นการพนันแทบทุกวัน ในตอนนี้เอง สามีได้นำเอาบ้านไปจำนองกับธนาคารไว้ เป็นเงิน 100,000 บาท โดยในตอนแรกผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ทราบ เนื่องจากบ้านหลังดังกล่าวจดทะเบียนในนามของสามีเพียงคนเดียว ผู้ให้ข่าวสำคัญมาทราบเรื่องในภายหลังเมื่อธนาคารมีหนังสือแจ้งให้ไปชำระดอกเบี้ยค่าจำนองเดือนละ 3,000 บาท เมื่อทราบเรื่องแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงต่อว่าสามีแล้วเกิดการทะเลาะกันอย่างรุนแรงถึงขั้นมีการลงมือลงไม้กัน ในตอนนี้พฤติการณ์การเล่นการพนันของสามีเริ่มหนักขึ้น กล่าวคือ สามีได้พาคนอื่นเข้ามาเล่นการพนันในบ้านด้วย ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญทนกับพฤติการณ์ดังกล่าวไม่ไหว จึงพาลูกหลบหนีไปจากบ้าน แต่สามีก็ไปตามง้อให้กลับมาทุกครั้ง

ต่อมาบ้านกำลังจะถูกธนาคารยึด เนื่องจากไม่มีเงินที่จะไปส่งดอกเบี้ย สามีจึงได้พยายามขายบ้าน ขณะนั้น ลูกสาวคนที่ 1 กำลังเรียนอยู่ชั้น ม. 3 ลูกสาวคนที่ 2 กำลังเรียนอยู่ชั้น ม. 2 และลูกสาวคนที่ 3 กำลังเรียนอยู่ชั้น ป. 5 สามีได้พาเพื่อนที่ร่วมเล่นการพนันด้วยกันมาดูบ้านเพื่อจะขายต่อ แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ยอมให้ขาย จึงเกิดการต่อว่ากันขึ้น ฝ่ายสามีได้มีการคำทอถึงบิดามารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญ ทำให้เกิดการทะเลาะกันขึ้น และสามีได้ลงมือทุบตีผู้ให้ข่าวสำคัญต่อหน้าเพื่อนของสามีที่มาดูบ้าน เพื่อนของสามีจึงเดินทางกลับไป

หลังจากนั้น สามีได้พาคนมาดูบ้านเพื่อขายต่อหลายครั้ง แต่ถูกผู้ให้ข่าวสำคัญขัดขวาง และเกิดการทะเลาะถึงขั้นลงมือลงไม้กันต่อหน้าผู้ที่มาดูบ้านทุกครั้งไป จึงทำให้ผู้ที่มาดูบ้านไม่ซื้อบ้าน ในที่สุด สามีได้พูดขู่ไว้ว่า หากครั้งหน้าพาคนมาดูเพื่อขายบ้านและผู้ให้ข่าวสำคัญขัดขวางอีกจะฆ่าผู้ให้ข่าวสำคัญให้ตาย ซึ่งในขณะนั้น ทรัพย์สินต่างๆ ภายในบ้านไม่มีเหลือแล้ว เนื่องจากสามีนำไปขายหรือไปจำนำไว้ แล้วเอาเงินไปเล่นการพนันจนหมด เมื่อสามีพูดขู่ดังกล่าวทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญเกิดความเกรงกลัวจึงได้พาลูกทั้ง 3 คน หลบหนีไปเช่าโรงแรมอยู่ ต่อมาสามีได้สืบหาและตามมาพบที่โรงแรมที่ขอให้กลับมาอยู่บ้าน แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ยินยอม จึงเกิดการต่อว่าและทะเลาะกันในโรงแรม ผู้ให้ข่าวสำคัญเกิดความอับอายบุคคลอื่นจึงยินยอมพาลูกทั้ง 3 คน กลับมาอยู่กับสามีที่บ้านอีกครั้ง

ประวัติการกระทำผิด

ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยมีประวัติการกระทำผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ มาก่อน นอกจากนี้แล้ว ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญ ไม่เคยปรากฏว่ามีบุคคลใดของครอบครัวเคยกระทำผิดหรือเคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ

สถานะทางเศรษฐกิจของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ฐานะครอบครัวของบิดาและมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น มีฐานะที่ไม่ค่อยจะดีนัก เนื่องจากประกอบอาชีพทำนาเป็นส่วนใหญ่ มีรายได้จากการประกอบอาชีพเพียงเล็กน้อย ข้าวปลาอาหารที่ใช้เลี้ยงชีวิตนั้นส่วนใหญ่จะได้จากการทำนา ทำสวน หรือจับปลา ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องใช้เงินในการซื้อหา ต่อมาเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญมีอายุมากขึ้น ก็เริ่มออกมาประกอบอาชีพค้าขายผลไม้แทนการทำนา เนื่องจากมีรายได้ที่ดีกว่า ส่วนการทำนานั้น ทางบ้านก็ยังคงทำกันอยู่ โดยมีบิดามารดา และพี่น้องช่วยกันทำ

ผู้ให้ข่าวสำคัญมีรายได้จากการประกอบอาชีพค้าขายผลไม้ โดยมีรายได้เฉลี่ยวันละ 60 – 100 บาท หรือเฉลี่ยประมาณเดือนละ 1,800 – 3,000 บาท ส่วนสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น มีรายได้จากการประกอบอาชีพเป็นนายท่าปล่อยรถสองแถว โดยมีเงินเดือนประจำเดือนละ 600 บาท ดังนั้น เมื่อรวมรายได้ของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญแล้ว จะมีรายได้เดือนละ 2,400 – 3,600 บาท แต่ภายหลังที่บุตรสาวคนที่ 1 เกิด สามีก็ถูกให้ออกจากงาน เนื่องจากขาดงานบ่อย และหลบไปเล่นการพนัน จึงทำให้ภาระในการหารายได้ตกอยู่กับตัวผู้ให้ข่าวสำคัญเพียงคนเดียว

ผู้ให้ข่าวสำคัญมีภาระที่จะต้องเลี้ยงดูบุตรสาวที่เกิดจากสามีจำนวน 3 คน โดยมีค่าใช้จ่ายที่จะต้องส่งเสียให้รับการศึกษา นอกจากนี้ ยังต้องรับภาระเรื่องค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวอื่นๆ อีกด้วย ซึ่งก็แทบจะไม่เพียงพอ นอกจากนี้ สามียังไม่ยอมประกอบอาชีพ และได้นำเอาเงินรายได้ที่ผู้ให้ข่าวสำคัญหาไปใช้เล่นการพนันอีกด้วย

ปัญหาเรื่องหนี้สินของครอบครัวนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่มีหนี้สินที่เกิดจากครอบครัวของบิดาและมารดา แต่มีหนี้สินที่เกิดขึ้นในขณะที่อยู่ร่วมครอบครัวกับสามี โดยหนี้สินที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่แล้วเกิดขึ้นมาจากการที่สามีไปกู้ยืมเงินมาแล้วนำไปเล่นการพนันจนหมด โดย

หนี้สินจำนวนดังกล่าวมีรายละเอียดคือ หนี้ที่สามีนำเอาบ้านไปจำนองธนาคารเป็นเงิน 100,000 บาท ซึ่งต้องเสียดอกเบี้ยเดือนละ 3,000 บาท และหนี้บัตรเครดิตที่สามีนำไปกู้ยืมมาจากบุคคลต่างๆ ครั้งละ 700 – 1,000 บาท แล้วนำเงินที่ได้ไปเล่นการพนันจนหมดสิ้น

การคบเพื่อน

ผู้ให้ข่าวสำคัญนั้นไม่มีเพื่อนสนิทมาก เนื่องจากสมัยเด็กภายหลังจากที่ออกจากการศึกษาเมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้ว ก็กลับมาช่วยบิดามารดาและพี่น้องประกอบอาชีพทำนาทำไร่ ซึ่งทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้พบกับเพื่อนในสมัยเรียนอีกเลย และในช่วงที่หันมาประกอบอาชีพค้าขายผลไม้แล้ว ก็ไม่ได้คบพากับใครจนถึงขั้นสนิทสนม จะมีเพียงแค่พูดคุยกันกับบรรดาแม่ค้าพ่อค้าที่ขายของอยู่ในตลาดด้วยกันเท่านั้น แต่ก็พอจะมีเพื่อนที่ถือว่าสนิทกันอยู่ 1 คน คือเพื่อนที่อยู่บ้านติดกัน โดยเพื่อนคนดังกล่าวนี้ เป็นผู้หญิง มีสามีเป็นเจ้าของโรงฆ่าสัตว์ อายุมากกว่าผู้ให้ข่าวสำคัญ ขณะที่ผู้ให้ข่าวสำคัญออกไปประกอบอาชีพ จะนำเอาบุตรสาวไปฝากให้ช่วยเลี้ยงดูให้ และในเวลาที่เกิดการทะเลาะกับสามี บางครั้งก็หลบไปนอนพักที่บ้านเพื่อนคนดังกล่าวนี้ ซึ่งเพื่อนคนดังกล่าวนี้ ทราบถึงปัญหาครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญ เนื่องจากอยู่บ้านติดกัน แต่ก็ไม่ได้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องใด เพียงแต่รับดูแลบุตรสาวและให้ที่อาศัยหลบนอนเมื่อตอนที่ทะเลาะกับสามีเท่านั้น จากการสอบถาม ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า เพื่อนสนิทคนดังกล่าวไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดหรือเคยถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับความผิดประเภทใดๆ เลย

การนับถือศาสนา

ผู้ให้ข่าวสำคัญนับถือศาสนาพุทธ โดยในสมัยเด็กผู้ให้ข่าวสำคัญจะติดตามบิดามารดา และพี่น้องเดินทางไปทำบุญที่วัดใกล้บ้านอยู่เสมอไม่เคยขาด โดยเฉพาะจะไปทุกวันพระ ส่วนวันธรรมดาก็จะมีการใส่บาตรพระภิกษุที่มารับหน้าบ้านแทบทุกวัน

บิดามารดาจะเป็นผู้สั่งสอนให้รู้จักบาปบุญคุณโทษอยู่เสมอ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้ยึดถือปฏิบัติเสมอมา แต่เมื่อหลังจากแต่งงานกับสามีแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ค่อยได้ไปทำบุญหรือเข้าวัดบ่อยนัก เนื่องจากจะต้องประกอบอาชีพอยู่ทุกวันและยังต้องเลี้ยงดูบุตรสาวทั้ง 3 คน ซึ่งสามีไม่ค่อยช่วยแบ่งเบาภาระเลย

พฤติกรรมของคดี

ผู้ให้ข่าวสำคัญเกิดความอึดอัดขึ้นจากการถูกสามีทุบตีและขู่บังคับให้ยอมขายบ้านแก่บุคคลอื่น โดยสามีขู่ว่า หากไม่ยอมขายบ้านจะฆ่าทิ้ง และในภายหลังจากที่สามีไปตามกลับมาจากโรงแรมแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้มานอนคิดว่า หากไม่ลงมือฆ่าสามีก่อนก็จะต้องถูกฆ่าแน่นอน และก็ต้องสูญเสียบ้านที่มีอยู่ไปด้วย

ช่วงที่สามีไปเล่นการพนันนั้น ทุกครั้งจะมีเด็กวัยรุ่นชาย 2 คน จั๊มเตอร์ไรซ์ค์มารับและส่ง ซึ่งคนหนึ่งมีอายุ 18 ปี ส่วนอีกคนอายุ 16 ปี ในบางครั้งที่สามีจะไปเล่นการพนันหรือกลับจากการเล่นการพนันแล้วเสียมา สามีก็จะหาเรื่องทะเลาะกับผู้ให้ข่าวสำคัญและลงมือลงไม้กับผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งเด็กวัยรุ่น 2 คนนี้จะทำหน้าที่คอยช่วยห้ามปรามสามีเอาไว้บ้างในบางครั้ง หลังจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้นอนคิดเรื่องที่จะต้องฆ่าสามีมาหลายวันแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญทนไม่ไหวจึงได้เอ่ยปากพูดกับเด็กวัยรุ่นทั้ง 2 คนนี้ไปว่า ขอให้ช่วยเหลือแม่หน่อย แม่ทนไม่ไหวแล้ว โดยผู้ให้ข่าวสำคัญใช้สรรพนามแทนตนเองกับเด็กวัยรุ่น 2 คนว่า แม่ ซึ่งเด็กคนโตก็ได้พูดถามกับผู้ให้ข่าวสำคัญว่า จะให้เอาให้ถึงตายเลยหรือเปล่า ผู้ให้ข่าวสำคัญได้พูดตอบกลับไปว่า เอาให้ตายเลย เพราะไม่เช่นนั้นแม่คงถูกฆ่าและไม่มีบ้านที่จะอยู่แน่นอน

ช่วงดังกล่าวนี้ สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ค่อยกลับมานอนที่บ้าน ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าสามีไปพักอยู่ที่ไหน แต่คิดว่าคงจะไปนอนอยู่ตามบ่อนหรือสถานที่ที่ไปเล่นการพนัน

หลังจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้กล่าวกับเด็กวัยรุ่น 2 คนไปประมาณ 1 สัปดาห์นั้น เด็กทั้งสองคนได้มาหาผู้ให้ข่าวสำคัญที่บ้านในตอนมีเวลาประมาณ 2 ทุ่มเศษ แล้วบอกกับผู้ให้ข่าวสำคัญว่า ได้ลงมือไปแล้ว แล้วเด็กก็กลับไป โดยผู้ให้ข่าวสำคัญทำอะไรไม่ถูก ในตอนเช้าวันต่อมา มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาสอบถามผู้ให้ข่าวสำคัญถึงสามี ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้ตอบไปว่า ไม่อยู่ออกไปเล่นการพนัน ได้หายออกจากบ้านมาแล้ว 2 อาทิตย์ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สอบถามต่อว่า ทำไมไม่ไปติดตามหาสามี ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ตอบไปว่า ไม่สนใจเพราะเคยถูกผู้ให้ข่าวสำคัญทุบตีอยู่เสมอ มีแต่ปัญหาจึงไม่ข้องเกี่ยวกับอีก เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มาสอบถามนั้นก็ทราบอยู่แล้วว่า ผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีนั้นมีปัญหาทะเลาะกันอยู่เสมอ อีกทั้งยังรู้จักสนิทสนมกับสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญด้วย เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สอบถามเพิ่มเติมว่า ในวันที่สามีออกไปนั้นไปกับใคร ผู้ให้ข่าวสำคัญตอบไปว่า

สามีออกไปกับเพื่อน โดยมีเพื่อนของสามีเอารถมอเตอร์ไซด์มารับไป ภายหลังจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงแจ้งให้ผู้ให้ข่าวสำคัญทราบว่า สามีถูกยิงเสียชีวิตอยู่ในป่า ซึ่งห่างจากบ้านประมาณ 8 กิโลเมตร และแจ้งให้ไปรับศพกลับมาด้วย เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญเดินทางไปถึงที่เกิดเหตุพบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังจะนำศพสามีไปตรวจพิสูจน์ที่โรงพยาบาล และสั่งให้ผู้ให้ข่าวสำคัญกลับไปเตรียมสถานที่จัดงานศพให้เรียบร้อยแล้วจึงค่อยมารับศพไป เมื่อนำศพสามีจากมาโรงพยาบาลก็นำไปตั้งสวดอภิธรรมที่วัดในบริเวณบ้าน ขณะทำงานสวดดำเนินไป 3 วัน เด็กวัยรุ่น 2 คนที่เป็นผู้ฆ่าสามีได้มาทำงาน และบอกกับผู้ให้ข่าวสำคัญว่า ขอเงินแม่ 5,000 บาท ซึ่งขณะนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญมีเงินสดตัวอยู่แค่ 900 บาท แต่มีคนมาร่วมงานศพแล้วใส่ซองให้ จึงรวบรวมเงินได้ 5,000 บาทให้เด็กวัยรุ่นทั้ง 2 คนไป หลังจากนั้นก็ไม่เคยได้พบกับเด็กวัยรุ่นทั้ง 2 คนอีกเลย

หลังจากงานศพของสามีเสร็จ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้มาเชิญไปสอบปากคำอีกครั้งที่สถานีตำรวจ แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ปฏิเสธไปว่า ไม่รู้และไม่ได้เป็นคนฆ่าสามีตนเอง ขณะนั้นบุตรสาวทั้ง 3 คนก็ถูกสอบสวนด้วย หลังจากการสอบปากคำไปแล้ว 3 วัน ก็ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจติดต่อมาเชิญไปสอบปากคำอีกเลย จนกระทั่งเวลาผ่านไปประมาณ 6 เดือน ตอนเที่ยงวันหนึ่งเด็กวัยรุ่น 2 คนที่เป็นผู้ลงมือฆ่าสามีได้กลับมาบอกว่า แม่ให้รับหนีไป แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้กล่าวกับเด็กทั้ง 2 คนว่า แม่ไม่หนี แม่ไม่ได้เป็นคนฆ่า พวกหนูเป็นคนทำ แม่ไม่ผิด เด็กวัยรุ่นทั้ง 2 คนจึงกลับไป ต่อมาเช้ามีควันรุ่งขึ้นตอน 06.00 น. เจ้าหน้าที่ตำรวจได้มาทำการจับกุมผู้ให้ข่าวสำคัญที่บ้าน โดยแจ้งให้ทราบว่า สามารถจับกุมผู้ที่ลงมือฆ่าสามีได้แล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญจะยอมรับสารภาพหรือไม่ เมื่อจวนตัวด้วยหลักฐานจากการที่เด็กวัยรุ่น 2 คนดังกล่าวสารภาพว่าผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นผู้ให้वानให้ฆ่าสามี ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงยอมรับสารภาพว่าเป็นผู้ให้वानเด็กวัยรุ่น 2 คนดังกล่าวให้ฆ่าสามีจริง เนื่องจากทนถูกสามีลงมือทำร้ายร่างกายและยังถูกสามีขู่ฆ่าถ้าไม่ยอมขายบ้าน จึงต้องชิงลงมือก่อน

ระหว่างที่มีการพิจารณาคดีที่ศาลจังหวัดอุบลราชธานีนั้น ทนายความประจำตัวได้แจ้งกับผู้ให้ข่าวสำคัญว่า คดีดังกล่าวนี้ศาลน่าจะยกฟ้อง เนื่องจากการชดทอด ไม่มีหลักฐานว่าผู้กระทำผิดลงมือฆ่าหรือจ้างวาน และให้ผู้ให้ข่าวสำคัญให้การปฏิเสธในชั้นศาล ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเชื่อจึงกลับคำให้การและให้การปฏิเสธในชั้นศาล แต่เมื่อศาลพิจารณาแล้ว จึงตัดสินลงโทษให้จำคุกผู้ให้ข่าวสำคัญตลอดชีวิต

หลังจากศาลชั้นต้นได้ตัดสินพิพากษาแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ทำการยื่นอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ ซึ่งศาลได้พิจารณาพิพากษาให้ยื่นคำตัดสินของศาลชั้นต้น เมื่อได้รับฟังคำพิพากษาแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ประสงค์จะยื่นฎีกา จึงถูกส่งตัวมาจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร จนกระทั่งปัจจุบันนี้

ในปี พ.ศ. 2547 ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รับพระราชทานอภัยโทษ ลดโทษจำคุกจากตลอดชีวิตเหลือโทษจำคุก 40 ปี

พฤติกรรมของเรือญาติและการดำเนินชีวิตของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญหลังถูกศาลพิพากษา

ในช่วงที่สามีถูกฆ่าตายแล้วนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่คิดว่าตนเองจะต้องถูกจับ เนื่องจากคิดว่าไม่ได้เป็นผู้ที่ลงมือฆ่า และในช่วงนั้นมีปัญหาเรื่องหนี้สินจำนวนมากจากที่ต้องจัดการศพสามี รวมทั้งหนี้สินจากการที่สามีไปยืมเงินคนอื่นมาใช้เล่นการพนัน และรวมถึงหนี้สินที่บ้านติดจำนองกับธนาคารด้วย หลังจากจัดการศพของสามีเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ประกอบอาชีพค้าขายผลไม้เหมือนเดิมเพื่อนำเงินที่ได้มาใช้หนี้

หลังจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ยอมรับสารภาพในชั้นสอบสวนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว บรรดาญาติฝ่ายสามีได้ว่ากล่าวผู้ให้ข่าวสำคัญอย่างรุนแรงที่จำวานให้ฆ่าสามี และต้องการให้ผู้ให้ข่าวสำคัญถูกตัดสินลงโทษอย่างรุนแรง ซึ่งหลังญาติฝ่ายสามีทราบเรื่องกับผู้ให้ข่าวสำคัญให้จำวานให้ฆ่าสามีแล้ว ก็ไม่เคยมีการติดต่อกับญาติฝ่ายสามีอีกเลย รวมถึงบุตรสาวที่เกิดจากสามีด้วย ก็ไม่ได้ติดต่อกับญาติของฝ่ายสามีด้วยเช่นกัน

ช่วงที่ผู้ให้ข่าวสำคัญอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีที่ศาลจังหวัดอุบลราชธานีนั้น เมื่อญาติพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญได้ทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้น ได้ต่อว่าผู้ให้ข่าวสำคัญว่า ทำอะไรไม่รู้จักคิด ไม่ยอมมาปรึกษาพี่น้องเลย ทำอย่างนี้แล้วไม่คิดหรือว่า ลูกจะอยู่อย่างไร เมื่อถูกพี่น้องของตนเองต่อว่า ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญรู้สึกเสียใจมากขึ้น แต่ภายหลังเมื่อถูกพิพากษาลงโทษและถูกส่งตัวมาจำคุกยังทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร แล้ว ญาติพี่น้องก็เคยเดินทางมาเยี่ยมผู้ให้ข่าวสำคัญ 2 ครั้ง ซึ่งก็ไม่เคยว่ากล่าวผู้ให้ข่าวสำคัญอีกเลย สาเหตุที่ไม่ค่อยมาเยี่ยมเนื่องจากญาติพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญมีอายุมากแล้ว การเดินทางจึงไม่ค่อยสะดวก

ในปี พ.ศ. 2539 ได้ให้ลูกสาวบอขายบ้านไปเพื่อนำเงินมาใช้หนี้ ซึ่งขณะนั้นลูกสาวทั้ง 3 คนยังไม่ได้แต่งงาน เมื่อขายบ้านได้เงินมาจำนวน 200,000 บาท จึงได้นำเอาเงินไปใช้หนี้ธนาคารและใช้หนี้ต่างๆ จนหมด เหลือให้ลูกสาวเพียงไม่กี่บาทเพื่อให้ไปเช่าบ้านอยู่อาศัยกับพี่น้อง

โดยบุตรสาวทั้ง 3 คน เมื่อทราบเรื่องราวแล้ว ก็ไม่ได้กล่าวว่าผู้ให้ข่าวสำคัญเลย เนื่องจากสมัยเด็กๆ นั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญจะเป็นผู้เลี้ยงดูบุตรสาวเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้มีความใกล้ชิดกับบุตรสาวมากกว่าสามี ซึ่งช่วยที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้น บุตรสาวก็เคยกล่าวเตือนบิดาแล้วให้เลิกเล่นการพนันและไม่ให้ทุบตีมารดา แต่บิดาไม่เชื่อฟัง

ปัจจุบันนี้ ลูกสาวของผู้ให้ข่าวสำคัญ 2 คนได้แต่งงานแล้ว คงเหลือแต่บุตรสาวคนสุดท้ายซึ่งกำลังเรียนหนังสือระดับปริญญาตรีและประกอบอาชีพไปด้วย ซึ่งทุกวันนี้บุตรสาวทั้ง 3 คน จะรวบรวมเงินส่งมาให้ผู้ให้ข่าวสำคัญใช้จ่าย โดยจะส่งธนาณัติมาให้ทุก 2 เดือน เป็นเงิน 1,000 บาท ตลอดมา

ความรู้สึกของผู้ให้ข่าวสำคัญภายหลังจากถูกจับกุม

ผู้ให้ข่าวสำคัญรู้สึกเสียใจ แต่ก็ได้รับความเข้าใจจากบุตรสาวของผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งเป็นกำลังใจให้ผู้ให้ข่าวสำคัญมีชีวิตอยู่ต่อไป โดยผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า หากหวนคืนไปได้ก็คงจะไม่กระทำได้กล่าว คงจะพิจารณาหาหนทางอื่นๆ ที่ดีกว่าแก้ไขปัญหา ไม่ควรที่จะด่วนตัดสินใจกระทำการณ์ ในช่วงที่บอกเด็กวัยรุ่นให้ลงมือฆ่าสามีนั้น กระทำไปด้วยความโมโห เนื่องจากถูกสามีทุบตีจนทนไม่ไหว และยังถูกขู่ฆ่าอีกด้วย ไม่ได้คิดถึงหลักคำสอนของศาสนาที่เคยยึดถือปฏิบัติอยู่เป็นประจำเลย ทุกวันนี้ก็รู้ตัวและยอมรับว่า ตนเองเป็นผู้ให้ข่าวสำคัญ ทำให้ต้องมารับโทษจำคุก เช่นนี้ ต้องจากคนที่รัก ซึ่งพยายามทำใจโดยอาศัยการสวดมนต์และธรรมะเป็นที่พึ่ง

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับเหยื่อ

เหยื่อเป็นสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ความหวังหลังจากที่พ้นโทษ

ผู้ให้ข่าวสำคัญหวังไว้ว่า เมื่อพ้นโทษออกไปแล้ว จะออกไปประกอบอาชีพค้าขายใหม่ แต่ต้องสอบถามบุตรสาวก่อนว่า จะยินยอมให้ทำหรือไม่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 2

ชื่อ	นางสาวพรทิพย์ (นามสมมติ)
อายุปัจจุบัน	33 ปี (เกิดเมื่อ 24 พฤษภาคม 2515)
สถานภาพ	โสด
อายุขณะทำความผิด	29 ปี
ภูมิลำเนาของผู้ให้ข่าวสำคัญ	จังหวัดยโสธร
ต้องโทษในคดี	พยายามฆ่าและชิงทรัพย์

บุคลิกภาพของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ผู้ให้ข่าวสำคัญมีรูปร่างเตี้ย แต่ค่อนข้างอ้วน ตัดผมซอยสั้น มีกริยาท่าทางคล้ายผู้ชาย เป็นคนพูดจาจะฉาด มีนิสัยใจร้อน ถือความคิดเห็นของตนเองเป็นหลัก ลักษณะการพูดจาแสดงออกว่า เป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจต่อความรู้สึกของบุคคลอื่น มีผิวสีดําแดง

ประวัติส่วนตัว

นางสาวพรทิพย์เกิดเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2515 ปัจจุบันอายุ 33 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดยโสธร ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นบุตรคนที่ 2 จากจำนวนพี่น้องทั้งหมด 3 คน โดยมีรายละเอียดคือ

คนที่ 1 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 2 เป็น หญิง (ตัวกรณีศึกษาเอง)

คนที่ 3 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

ปัจจุบันบิดามารดา ยังคงมีชีวิตอยู่ โดยอาศัยอยู่ที่จังหวัดยโสธร บิดาสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ส่วนมารดาไม่ได้เรียนหนังสือ ทั้งบิดามารดามีอาชีพทำนา โดยมีที่นา มรดกตกทอดมา

สภาพครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญขณะที่อยู่อาศัยกับบิดามารดาและพี่น้องนั้น บิดามารดามีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกันเสมอ ไม่ทราบว่าทะเลาะกันเรื่องอะไร เมื่อสอบถามบิดามารดาจะนิ่งเงียบไม่ยอมบอก ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ทะเลาะกันบ่อยมาก สาเหตุของการทะเลาะกับพี่ชายและน้องชายนั้นเกิดจาก ผู้ให้ข่าวสำคัญมีความรู้สึกรำคาญที่พี่และน้องชอบมายุ่งเรื่องส่วนตัว และพี่ชายชอบมาสั่งสอน เช่น ชอบเอามือมาลูบหัวแล้วสอนว่าให้ทำตัวดีๆ อดยั่วคือ เวลาที่ทะเลาะกันกับพี่และน้องนั้น ส่วนใหญ่แล้วผู้ให้ข่าวสำคัญเวลาทะเลาะกับพี่และน้องจะเป็นคนลงมือ คือ จะเข้าไปทุบตีพี่และน้อง บิดามารดาจะคอยมาห้าม แล้วจะแยกพี่และน้องออกไป โดยที่ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ไม่เคยถูกบิดาหรือมารดาลงโทษเลย โดยผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นลูกผู้หญิงคนเดียวทำให้บิดามารดา รักและเอาใจเสมอ

นอกจากนี้แล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญบางครั้งเคยทะเลาะกับบิดามารดา โดยบางครั้งจะ ขว้างของใส่บิดามารดา แต่บิดามารดาจะไม่ลงโทษอะไร ซึ่งสาเหตุของการทะเลาะกับบิดามารดา นั้นคือ บิดามารดาจะชอบห้ามไม่ให้คบกับเพื่อนผู้ชายมานัก เนื่องจากกลัวว่าจะเกิดความเสื่อมเสีย ในเรื่องชู้สาว

พี่และน้องของผู้ให้ข่าวสำคัญ เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะออกไปทำงานที่อื่น โดยพี่ชายคนโตนั้น เข้ามาทำงานเป็นกัปตันร้านอาหารในกรุงเทพมหานคร ภายหลังได้แฟนเป็นแม่ครัวทำงานอยู่ร้านอาหารเดียวกัน และแต่งงานกัน ซึ่งพี่สะใภ้เป็นคนจังหวัดศรีสะเกษ สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนน้องชายคนสุดท้องนั้น หลังจากที่สำเร็จการศึกษาแล้วก็เข้ามาทำงานเป็นคนขับรถส่งของของบริษัทในกรุงเทพมหานคร โดยจะทำหน้าที่ขับรถขนของไปส่งตามจังหวัดต่างๆ แต่ช่วงฤดูการทำนาจะกลับไปช่วยบิดามารดาทำนา

บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญสูบบุหรี่แต่ไม่จัด ไม่ค่อยดื่มเหล้า จะดื่มเวลามีญาติสนิทกันมาหาที่บ้าน ไม่เล่นการพนัน มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ทานเหล้า ไม่สูบบุหรี่ และไม่เล่นการพนัน

ในสมัยผู้ให้ข่าวสำคัญยังเป็นเด็กอยู่นั้น บิดามารดาจะควรตั้งสอนอยู่เสมอเรื่องไม่ให้รังแกคนอื่น เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญมีนิสัยเหมือนผู้ชาย เป็นคนหัวหาญ ไม่เกรงกลัวใคร แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่ค่อยเชื่อฟังคำสอนเท่าไร สมัยที่ยังเรียนอยู่นั้นจะมีเรื่องทะเลาะกับเพื่อนที่โรงเรียนบ่อยๆ ส่วนใหญ่จะเกิดจากผู้ให้ข่าวสำคัญชอบไปแข่งขันทบเพื่อน จึงถูกครูที่โรงเรียนลงโทษโดยการตี แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เมื่อถูกครูตีก็ไม่เคยร้องไห้เลย เก็บความแค้นไว้ในใจ ตอนเรียนอยู่ชั้นป. 4 นั้น มีครั้งหนึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ทำการบ้านไปส่ง จึงถูกครูตี และแค้นมากถึงกับช่วงเที่ยงแอบไปแก้แค้นครู โดยเอาหมามุ่ยมาโรยที่โต๊ะครู ทำให้ครูโดยหมามุ่ยจนเกิดอาการคัน นอกจากนี้ยังเคยเอาหมามุ่ยต้นไม้มาใส่ในรองเท้าของครูบ้าง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะถูกจับได้ เพราะเพื่อนในห้องเรียนจะแอบไปบอกครู เมื่อถูกจับได้ครูจะมาฟ้องบิดามารดาที่บ้าน แต่การที่บิดามารดารักผู้ให้ข่าวสำคัญมาก จึงไม่เคยถูกดูหรือถูกลงโทษ เพียงแต่บอกว่า อย่าทำและให้ตั้งใจเรียนหนังสือดีๆ

สำหรับตัวผู้ให้ข่าวสำคัญสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนใกล้บ้าน ภายหลังจากที่สำเร็จการศึกษาแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญอายุได้ 15 ปี ได้มาอาศัยอยู่กับป้าในกรุงเทพมหานคร บริเวณถนนประชาชื่น โดยช่วยป้าทำงานเย็บเสื้อผ้าโหลและช่วยทำงานบ้าน เมื่อถึงสิ้นเดือนป้าก็จะส่งเงินมาให้กับมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญที่บ้าน แต่ไม่ทราบว่าส่งไปให้จำนวนเท่าไร แต่ช่วงที่อาศัยอยู่กับป้า นั้น จะกินอยู่กับป้าโดยไม่ต้องเสียเงินค่าใช้จ่ายใดๆ ภายหลังเมื่อสูญเสียชีวิตจากโรคมะเร็งในตับแล้ว หลังจากนั้นในปี พ.ศ. 2541 ป้าก็เสียชีวิตไปอีกราย ภายหลังป้าเสียชีวิตแล้วได้อาศัยอยู่กับหลานประมาณ 1 ปี หลานของป้าเป็นเนื้องอกในสมองและฆ่าตัวตาย จึงออกมาเช่าบ้านอยู่ข้างนอกเองแถวประชาชื่น

ภายหลังได้ออกจากบ้านป้ามาเช่าบ้านอยู่แล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้สมัครเข้าทำงานเย็บผ้าที่โรงงาน ได้เงินค่าแรงวันละ 150 บาท คิดแล้วเดือนหนึ่งจะได้เงินค่าแรงประมาณ 3,600 บาท ถ้าไม่ขาดงาน โดยทำงานตั้งแต่วันจันทร์ถึงเสาร์ ช่วงนี้อยู่เพียงคนเดียว ค่าเช่าบ้านเดือนละ 1,000 บาท ทุกเดือนผู้ให้ข่าวสำคัญจะส่งเงินไปให้บิดามารดาเดือนละ 1,500 – 1,700 บาท ทำอยู่ได้ประมาณ 1 ปี ต้องเลิกทำ เพราะเป็นเนื้องอกที่หลัง ทำให้เวลานั่งเย็บผ้าจะปวดหลังมาก หลังจาก

ออกจากงานแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญกลับไปช่วยบิดามารดาทำนาที่บ้านอยู่ประมาณ 2 ปี จึงกลับมากรุงเทพมหานครเพื่อหางานทำอีก

เมื่อกลับมากรุงเทพมหานครได้ไปทำงานเป็นแม่บ้านอยู่บริษัทจัดไฟแนนซ์ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณเตาปูน โดยเช่าบ้านอยู่บริเวณที่ทำงานโดยมีน้องชายมาอาศัยอยู่ด้วย บริษัทฯ มีคนทำงานเป็นแม่บ้านอยู่แล้ว 1 คน โดยเป็นผู้หญิงแก่ มีอายุประมาณ 50 กว่าปี ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้รับเงินเดือนๆ ละ 4,500 บาท โดยให้เปิดบัญชีธนาคารแล้วเจ้าของบริษัทฯ ซึ่งเป็นผู้หญิงที่ผู้ให้ข่าวสำคัญเรียกว่า เจ๊ จะใส่เงินให้เดือนละ 1,000 บาท แล้วทุกเดือนจะให้เงินสด 1,000 บาท ซึ่งเงินจำนวนนี้ผู้ให้ข่าวสำคัญจะต้องนำไปชำระค่าเช่าบ้าน 800 บาท ค่าไฟฟ้าและน้ำประปาอีกประมาณ 200 บาท ส่วนเงินเดือนที่เหลืออีก 2,500 บาท นั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า นายจ้างบอกให้ฝากไว้กับนายจ้าง หากต้องการใช้เงินก็ให้มาเบิกเอาไป ซึ่งจากเงินเดือนที่ได้รับนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ทุกเดือนแทบจะไม่พอใช้ บางครั้งต้องขออน้องชายที่มาอาศัยอยู่ด้วยกัน วันละ 30 – 40 บาท ซึ่งน้องชายก็สงสัยเหมือนกันว่า ทำไมทำงานแล้วเงินเดือนไม่พอใช้ เมื่อเวลาน้องชายสอบถามก็จะบอกว่า อ๋อมายุ่งเลย ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญได้กู้ยืมเงินจากนายจ้างไป 20,000 บาท เพื่อไปให้บิดามารดาที่บ้าน โดยได้รับเงินเพียง 16,000 บาท ส่วนอีก 4,000 บาทนั้นนายจ้างบอกว่าเป็นค่าดอกเบี้ย หลังจากกลับจากบ้านมาทำงานต่อแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้เข้าไปสอบถามนายจ้างเกี่ยวกับเรื่องเงินที่ยืมไปดังกล่าว ได้รับแจ้งว่า จะหักจากเงินเดือนไปจนกว่าจะหมด แต่ก็ไม่ทราบว่าหักเงินจำนวนเท่าใด แต่ทุกสิ้นเดือนจะได้รับเงินสดแค่ 1,000 บาทเท่านั้น ซึ่งเป็นเงินที่เคยได้รับสำหรับค่าเช่าบ้าน ไม่ทราบว่าเงินเดือนที่เหลือจากหักมีจำนวนเท่าไร คิดว่าคงเหลือ เพราะวกู้มาไม่มาก จนกระทั่งทำงานต่อมาได้ประมาณ 8 เดือน ผู้ให้ข่าวสำคัญมีความประสงค์จะนำเงินส่งไปให้บิดามารดา จึงเข้าไปถามนายจ้างถึงเรื่องเงินเดือนที่นายจ้างเก็บไว้ให้ทั้งในบัญชีธนาคารและที่ฝากไว้ ได้รับการต่อว่าอย่างรุนแรงจากนายจ้างและไม่ยอมบอกว่าเงินเดือนที่เหลืออยู่มีอยู่เท่าไร คงบอกแต่ว่ายังคงมีหนี้ค้างอยู่ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็เกิดความสงสัย เพราะได้ทำงานหักเงินเดือนมาประมาณ 8 เดือนแล้ว และทุกครั้งทีไปสอบถามก็จะถูกต่อว่า และถูกขู่ว่า ถ้าถามมากนักก็ไม่ต้องมาทำงานอีก ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็อดทนต่อการถูกต่อว่าและคำขู่มาตลอด

ประวัติการกระทำความผิด

ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ มาก่อน นอกจากนี้ ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยปรากฏว่ามีบุคคลใดของครอบครัวเคยกระทำผิดหรือเคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ

สถานะทางเศรษฐกิจของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ฐานะครอบครัวของบิดาและมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น มีฐานะที่ไม่ค่อยจะดีนัก เนื่องจากประกอบอาชีพทำนาเป็นส่วนใหญ่ มีรายได้จากการประกอบอาชีพเพียงเล็กน้อย ข้าวปลาอาหารที่ใช้เลี้ยงชีวิตนั้นส่วนใหญ่จะได้จากการทำนา ทำสวน หรือจับปลา ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องใช้เงินในการซื้อหา ต่อมาเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วได้ออกมาอาศัยอยู่กับป้าที่กรุงเทพมหานคร โดยทำงานช่วยป้าเย็บเสื้อโหลและช่วยป้าเลี้ยงหลาน โดยรายได้จากการเย็บเสื้อโหลนั้น ป้าจะเป็นผู้ส่งไปให้บิดามารดาที่จังหวัดยโสธรเอง ตัวผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ต้องเสียเงินค่าใช้จ่ายอื่นๆ เพราะกินอยู่กับป้าตลอด ภายหลังจากครอบครัวของป้าเสียชีวิตหมดแล้ว จึงออกมาเช่าบ้านอยู่ภายนอก เสียค่าเช่าเดือนละ 1,000 บาท และเข้าทำงานโรงงานเย็บผ้า ได้รับค่าจ้างวันละ 150 บาท ทำงานวันจันทร์ถึงศุกร์ ซึ่งได้เงินเฉลี่ยเดือนละ 3,600 บาท ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้ส่งเงินไปให้บิดามารดาเดือนละ 1,500 บาท ผู้ให้ข่าวสำคัญทำงานอยู่เพียง 1 ปี ต้องลาออกเพราะป่วย เป็นเนื้องอกที่หลังทำให้นั่งทำงานนานไม่ได้ หลังจากลาออกแล้ว ผู้กระทำผิดได้กลับไปช่วยบิดามารดาทำนาที่บ้านประมาณ 2 ปี จึงกลับเข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานครอีกครั้งหนึ่ง สาเหตุที่กลับเข้ามาทำงานเนื่องจาก ปัญหาเรื่องการเงิน ซึ่งการทำงานไม่ค่อยจะมีรายได้มากนัก เพียงพอต่อการใช้จ่ายกินใช้ อยู่ไปวันๆ เท่านั้น

เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญกลับมากรุงเทพมหานคร ได้สมัครเข้าทำงานเป็นแม่บ้านที่บริษัทไฟแนนท์แห่งหนึ่ง และเช่าบ้านพักอาศัยอยู่ใกล้กับบริษัทฯ ที่ทำงาน โดยจะมีน้องชายที่เข้ามาทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ เหมือนกันมาพักอาศัยด้วยในบางครั้งที่ว่างเว้นจากการขับรถไปส่งของตามต่างจังหวัด งานแม่บ้านที่ผู้ให้ข่าวสำคัญทำนั้น ได้รับเงินเดือนๆ ละ 4,500 บาท เริ่มทำงานตั้งแต่เวลา 06.30 -18.00 น. ทุกวันโดยไม่มีวันหยุด ในเรื่องเงินเดือนนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รับเงินจริงๆ เพียงแค่ 1,000 บาท ซึ่งนำมาใช้จ่ายเป็นค่าเช่าบ้านเดือนละ 800 บาท และค่าไฟฟ้า น้ำประปาเดือน

ละ 200 บาท ส่วนเงินอีก 3,500 บาทนั้น นายจ้างเจ้าของบริษัทฯ บอกว่าจะนำฝากเข้าบัญชีธนาคาร ให้เดือนละ 1,000 บาท ส่วนอีก 2,500 บาทให้ฝากไว้กับนายจ้าง ถ้าต้องการใช้ให้มาเบิกได้

ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญได้ถูกนายจ้างชักชวนให้กู้เงินจากบริษัทฯ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญ ได้หลงเชื่อจึงได้กู้ยืมเงิน 20,000 บาท แต่ได้รับเงินจริงแค่ 16,000 บาทเท่านั้น โดยในการทำสัญญา กู้ยืมเงินนั้น นายจ้างเป็นผู้จัดทำให้ทุกอย่าง เพียงแค่นำสำเนาบัตรประชาชนมาให้เท่านั้นเอง ส่วนที่ไม่ได้รับนั้นทราบว่าคุณหักเป็นค่าดอกเบี้ย ซึ่งอีก 8 เดือนต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญต้องการเงินส่งไปให้ บิดามารดาซึ่งเข้าไปสอบถาม ปรากฏว่า นายจ้างบอกว่ายังคงมีหนี้ค้างอยู่ อีกทั้งยังถูกต่อว่าอย่าง รุนแรงและถูกขู่จะไล่ออกจากงานอีก

ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า เงินเดือนที่ได้รับจากนายจ้างนั้น ไม่เพียงพอ เพราะต้องจ่าย ค่าเช่าบ้านและค่าไฟฟ้า น้ำประปา เหลือไม่กี่บาท ต้องขออน้องชายแทบทุกวัน โดยขอวันละ 30 – 40 บาท ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่กล้าที่จะลาออกจากงาน เพราะถูกนายจ้างขู่ว่า ยังคงมีหนี้ค้างอยู่ ถ้า ลากออกไปจะแฉความ

ปัญหาเรื่องนี้สินของครอบครัวนั้น บิดามารดาจะมีที่นาเป็นของตนเอง แต่ ถึงแม้ว่าจะมีรายได้ไม่มากนักก็ไม่เคยมีหนี้สิน

การคบเพื่อน

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ในสมัยเป็นเด็กนั้นไม่เคยคบหากับเพื่อนที่เป็นเพศหญิง เหมือนกันเลย ส่วนใหญ่คบหาและเล่นกับเพื่อนผู้ชาย เพราะมีพี่และน้องเป็นผู้ชาย ซึ่งเคยเล่นกัน แบบผู้ชาย จึงทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญเข้ากับเพื่อนผู้ชายได้มากกว่า

ในช่วงที่ผู้ให้ข่าวสำคัญมาทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้พักอาศัยกับป้า นั้น ผู้ให้ข่าว สำคัญเล่าว่า ไม่ได้คบหาเป็นเพื่อนกับใครเลย ส่วนใหญ่จะสนิทและพูดคุยกับครอบครัวของป้า เท่านั้น แต่ภายหลังที่ป้าเสียชีวิตและต้องออกมาเช่าบ้านอยู่แถวบริเวณประชาชื่น และเข้าทำงานใน โรงงานเย็บผ้า นั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเริ่มที่จะมีเพื่อนบ้าง โดยคบเพื่อนบ้านที่เช่าอยู่ใกล้เคียงกัน ซึ่ง เพื่อนที่คบหากันในช่วงนั้นส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิง เพราะคนส่วนใหญ่ที่เช่าบ้านอยู่ในบริเวณนั้นจะ

เป็นผู้หญิง ในช่วงดังกล่าวนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญเริ่มหัดขี่มoped และสูบบุหรี่ ซึ่งเพื่อนเหล่านี้เป็นคนหัดให้

แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มีเพื่อนสนิทจริงๆ อยู่เพียงคนเดียว เป็นผู้ชาย ซึ่งเพื่อนคนนี้เคยเรียนหนังสือชั้นประถมที่โรงเรียนเดียวกันกับผู้ให้ข่าวสำคัญที่จังหวัดยโสธร และอยู่อาศัยในหมู่บ้านใกล้เคียงกันได้คบหาเล่นด้วยกันมาตั้งแต่สมัยเด็กๆ แล้ว แต่เมื่อเรียนสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว เพื่อนได้เข้าเรียนต่อจนจบชั้น ปวส. ปัจจุบันนี้เพื่อนคนดังกล่าวยังเป็นโสดอยู่

เพื่อนสนิทของผู้ให้ข่าวสำคัญทำงานเป็นพนักงานส่งเอกสาร ซึ่งบริษัทที่ทำงานอยู่ในซอยทองหล่อ เอกมัย กรุงเทพมหานคร โดยตัวเพื่อนพักอาศัยอยู่ที่บริษัทฯ เพื่อนคนนี้จะสนิทสนมกับน้องชายด้วย บางครั้งเพื่อนจะสอบถามว่า ทำงานและมีปัญหาอะไรบ้างหรือเปล่า แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกไปว่า ไม่มีอะไร เพื่อเคยติดต่อหางานให้ทำด้วย แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่สามารถทำได้ เนื่องจากงานที่เพื่อนหาให้นั้น รับผู้จบมัธยมศึกษาตอนต้นหรือ ม. 3 แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญศึกษาจบเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เท่านั้น

เพื่อนสนิทคนดังกล่าว จะไม่สูบบุหรี่และไม่ขี่มoped ไม่เคยมีประวัติกระทำความผิดใดๆ มาก่อน เวลาเพื่อนมาหาที่บ้านเช้า จะพาผู้ให้ข่าวสำคัญกับน้องชายออกไปหาอาหารทานกันข้างนอกบ้าน โดยเพื่อนจะเป็นผู้ออกเงินค่าอาหารให้

สำหรับเพื่อนสนิทคนนี้นั้น เวลาที่ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่มีเงิน เมื่อเพื่อนทราบก็จะให้เงินไว้ใช้สอยเสมอ

ปัจจุบันที่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รับโทษจำคุกอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ไม่เคยมีเพื่อนที่สนิทกับเลย บ้างครั้งมีเรื่องทะเลาะกับผู้ต้องขังหญิงอื่นๆ ด้วย

การนับถือศาสนา

เดิมเมื่อสมัยเด็ก ผู้ให้ข่าวสำคัญนับถือศาสนาพุทธ แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าให้ฟังว่า ไม่เคยเข้าวัดหรือเข้าไปทำบุญในวันพระเลย นอกจากนี้แล้ว แม้กระทั่งงานบวชพระของพี่ชายสมัยที่อยู่ร่วมกันที่จังหวัดยโสธรนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่ได้ไปร่วมงานแต่อย่างใด แต่นักคนอื่นๆ ใน

ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญทั้งบิดามารดาหรือพี่น้องนั้น ให้ความนับถือในศาสนาพุทธ ผู้ให้ข่าวสำคัญให้เหตุผลของการไม่นับถือหรือให้ความสำคัญต่อศาสนาพุทธ เนื่องจากไม่เห็นว่าการที่ศาสนาพุทธจะช่วยเหลือผู้ให้ข่าวสำคัญให้ดีขึ้นเลย

ผู้ให้ข่าวสำคัญได้เปลี่ยนมานับถือศาสนาคริสต์ เมื่อช่วงที่เดินทางเข้ามาทำงานที่กรุงเทพฯ ขณะที่พักอยู่อาศัยกับป้า โดยมีมิชชันนารีเผยแพร่ศาสนาและผู้ชักจูงให้ผู้ให้ข่าวสำคัญไปร่วมพิธีที่โบสถ์ใกล้ๆ บ้านป้า เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญไปร่วมพิธีแล้ว เกิดความชอบใจ และเห็นว่าบรรดาผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์ได้ให้ความช่วยเหลือกันอย่างแท้จริง ไม่มีการแบ่งแยกชนชั้นว่าใครรวยหรือใครจน จึงหันมานับถือศาสนาคริสต์ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

พฤติกรรมของคดี

ผู้ให้ข่าวสำคัญเกิดโมโหจากการไปสอบถามนายจ้างเรื่องเงินที่กู้มาจำนวน 20,000 บาท แล้วถูกหักเงินเดือนใช้หนี้มา 8 เดือนแล้ว และเมื่อไปขอเบิกเงินส่วนที่เหลือก็ไม่ได้รับ ซ้ำยังได้รับแจ้งว่า ยังคงมีหนี้เหลืออยู่อีก ทั้งที่ทุกเดือนจะได้รับเงินเดือนเพียงแค่ 1,000 บาทเท่านั้น ส่วนอีก 3,500 บาท นายจ้างเก็บไว้ หากคิดรวมแล้วน่าจะชำระหนี้ได้หมดแล้ว เมื่อสอบถามหลายครั้งก็ถูกต่อว่าอย่างรุนแรง และนายจ้างยังบอกต่ออีกว่า หนี้ที่กู้ไปนั้นยังคงเหลืออยู่ 16,000 บาทเท่ากับจำนวนที่ได้รับเงินไป และเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญขอดูสมุดบัญชีที่นายจ้างให้เปิดแล้วจะนำเงินใส่ให้เดือนละ 1,000 บาท ตั้งแต่เริ่มทำงานมา แต่นายจ้างบอกว่า บัญชีอะไร ไม่มี หมดไปแล้ว ทำให้รู้ว่าถูกโกง จึงเกิดการโต้เถียงกันกับนายจ้างอย่างรุนแรง ท้ายที่สุดนายจ้างได้ออกปากไล่ออกจากงานหลังจากทะเลาะกันเสร็จแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้เดินเข้าห้องน้ำในบริษัทเพื่อเตรียมตัวที่จะกลับบ้านพัก ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลา 2 ทุ่ม ขณะเข้าห้องน้ำก็คิดถึงเรื่องดังกล่าวทำให้เกิดความโมโหขึ้นมาอีก เมื่อออกจากห้องน้ำมองเห็นมีดปกผลไม้วางอยู่บนโต๊ะหน้าห้องน้ำจึงคว้ามีดดังกล่าวเดินไปหานายจ้าง เมื่อเจอหน้าจึงได้เข้าไปใช้มีดแทงไปหลายครั้ง เมื่อนายจ้างล้มลง ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงคว้าเอาระเบิดมือของนายจ้างไปด้วย เพราะต้องการจะเอาสมุดบัญชีที่คิดว่านายจ้างคงเก็บไว้ในกระเป๋ามือ เมื่อได้กระเป๋ามือแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญก็จะหลบหนีแต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปไหน คงยืนคิดอยู่ที่หน้าบริษัทนั่นเอง ไม่นานก็มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาเนื่องจากมีคนในบริษัทฯ โทรไปแจ้ง ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัว ซึ่งขณะนั้นมือและเสื้อผ้าของผู้ให้ข่าวสำคัญเลอะเลือดของนายจ้างเต็มไปหมด ขณะที่ถูกจับกุมนั้นเป็นเวลาประมาณ 2 ทุ่มครึ่ง เมื่อถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม

ตัวนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญกลัวมาและเป็นลมหมดสติไป มารู้สึกตัวอีกครั้งขณะอยู่บนรถตำรวจที่กำลังควบคุมตัวไปสถานีตำรวจ

เมื่อถูกจับไปสอบสวนที่สถานีตำรวจนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ยอมรับสารภาพ ต่อมาภายหลังเพื่อถูกฟ้องดำเนินคดีในความผิดพยายามฆ่าและชิงทรัพย์ โดยนายจ้างได้แจ้งว่าทรัพย์สินที่ถูกชิงไปนั้นมีเงินสด 20,000 บาท แหวนราคา 40,000 บาท รวมมูลค่าทรัพย์สินทั้งหมด 60,000 บาท ส่วนเหยื่อหรือนายจ้างนั้น ได้รับการรักษาตัวในโรงพยาบาลประมาณ 7 – 8 วัน

เมื่อขึ้นศาลชั้นต้นถูกพิพากษาตัดสินลงโทษจำคุก 25 ปี หลังได้รับคำพิพากษาแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ยื่นอุทธรณ์และฎีกา และถูกส่งตัวมาจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง

ในปี พ.ศ. 2547 ได้รับการพระราชทานอภัยโทษ ลดโทษจำคุกจาก 25 ปี เหลือโทษจำคุก 18 ปี ปัจจุบันถูกจำคุกมาแล้ว 3 ปี 28 วัน

พฤติกรรมของเครือข่ายและการดำเนินชีวิตของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญหลังถูกศาลพิพากษา

หลังจากที่ทางบ้านทราบเรื่อง บิดามารดาและพี่น้องรับไม่ได้กับการกระทำของผู้ให้ข่าวสำคัญ โดยในวันที่ขึ้นศาลนั้น บิดาโกรธมากไม่ยอมมาเยี่ยมเลย มีแต่มารดาที่นั่งฟังคำตัดสินเท่านั้น แต่หลังจากตัดสินและถูกส่งมาจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลางได้ประมาณ 10 เดือน มารดาได้เดินทางมาเยี่ยมและบอกว่า บิดาให้อภัยแล้ว แต่ไม่สามารถมาเยี่ยมได้ เนื่องจากต้องคอยดูแลที่นาและต้องคอยดูแล วัวและควายที่เลี้ยงเอาไว้ หลังจากนั้นก็ได้รับจดหมายจากบิดาเขียนมาบอกว่า คิดถึงและไม่ให้ผู้ให้ข่าวสำคัญคิดมาก

ปกติแล้ว มารดาจะมาเยี่ยมปีละ 2 ครั้ง โดยจะมาช่วงเดือนมกราคม กับ กรกฎาคม ส่วนพี่น้องนั้นนานๆ จะมาเยี่ยมครั้งหนึ่ง

ส่วนเพื่อนสนิทที่เป็นผู้ชายนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้บอกให้ทราบและแจ้งให้น้องชายไม่ต้องไปบอกให้เพื่อนทราบ จึงไม่ได้มาเยี่ยม

ความรู้สึกของผู้ให้ข่าวสำคัญภายหลังจากถูกจับกุม

ผู้ให้ข่าวสำคัญรู้สึกเสียใจต่อการกระทำที่เกิดขึ้น ในวันที่ขึ้นศาลนั้น ได้เจอกับ นายจ้างหรือเหยื่อ 2 ครั้ง โดยผู้ให้ข่าวสำคัญได้ยกมือไหว้ ซึ่งนายจ้างก็รับไหว้ตอบด้วยการพยักหน้า แต่หลังจากถูกตัดสินจำคุกแล้ว ไม่เคยเจอนายจ้างอีกเลย ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ถึงแม้ว่านายจ้างจะมาเยี่ยมก็คงจะไม่ออกไปพบ เนื่องจากเกิดความละอายใจที่กระทำต่อนายจ้าง

ผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่า สาเหตุที่ตนเองลงมือกระทำไปนั้น เกิดจากการที่ผู้ให้ข่าวสำคัญโมโหและไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ซึ่งพฤติกรรมแบบนี้เกิดขึ้นมาตั้งแต่สมัยผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นเด็กแล้ว เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นลูกสาวเพียงคนเดียว ทำให้ได้รับความเอาอกเอาใจจากบิดามารดาและพี่น้อง ซึ่งเวลาทำอะไรผิดก็ไม่เคยถูกลงโทษหรือถูกต่อว่า ในสมัยเด็ก หากมีใครมาทำอะไรที่ไม่ถูกใจก็จะมีปฏิกิริยาตอบโต้ไปทันที จึงทำให้เมื่อถูกนายจ้างด่าอย่างรุนแรงจึงเกิดความโมโหว่า ทำไมถึงมาว่าเราอย่างนี้ และเมื่อเห็นมีคปอกผลไม้วางอยู่ใกล้ตัวจึงคว้ามีดเล่มดังกล่าวไปแทงนายจ้าง แต่ในปัจจุบันนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า หากมีปัญหาหรือไม่พอใจเพื่อน ผู้ต้องขังด้วยกันแล้ว จะพยายามควบคุมตนเอง โดยผู้ให้ข่าวสำคัญจะเดินหนีไปจากคู่กรณี ซึ่งบางครั้งก็ได้ผล แต่บางครั้งก็ไม่สามารถระงับหรือควบคุมจิตใจได้ ทำให้เกิดเรื่องทะเลาะวิวาทกับเพื่อนผู้ต้องขังและถูกลงโทษบ่อยๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับเหยื่อ

เหยื่อคือนายจ้างของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ความหวังหลังจากที่พ้นโทษ

ผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่า เมื่อพ้นโทษแล้วจะเดินทางกลับไปบ้าน ไปช่วยบิดามารดาทำนาและทำงานบ้าน

ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 3

ชื่อ	นางปราณี (นามสมมติ)
อายุปัจจุบัน	23 ปี (เกิดเมื่อ 17 มกราคม 2525)
สถานภาพ	สมรส
อายุขณะทำความผิด	22 ปี
ภูมิลำเนาของผู้ให้ข่าวสำคัญ	จังหวัดอุดรธานี
ต้องโทษในคดี	ความผิดต่อชีวิต (ฆ่าคนตาย)

บุคลิกภาพของผู้ให้ข่าวสำคัญ

รูปร่างเล็ก ผอม ไร้ผมยาวประบ่า ผิวสีขาว ลักษณะหน้าตาดี มีอุปนิสัยร่าเริง พุด
เก่ง เป็นคนเปิดเผย

ประวัติส่วนตัว

นางปราณี เกิดเมื่อวันที่ 17 มกราคม 2525 ปัจจุบันอายุ 23 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่
จังหวัดอุดรธานี ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นบุตรคนที่ 4 จากจำนวนพี่น้องทั้งหมด 4 คน โดยมีรายละเอียด
คือ

คนที่ 1 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิต
อยู่

คนที่ 2 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิต
อยู่

คนที่ 3 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 4 เป็น หญิง (ตัวกรณีศึกษาเอง)

บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญเสียชีวิตไปตั้งแต่ผู้ให้ข่าวสำคัญเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ขณะที่บิดายังมีชีวิตอยู่ทำงานรับจ้างตัดอ้อย แต่จะไม่ได้มีงานทำทุกวัน หากไปทำงานจะได้ค่าแรงวันละ 60 บาท ส่วนมารดาปัจจุบันยังคงมีชีวิตอยู่ มีอายุ 53 ปี โดยมารดายังคงทำงานรับจ้างตัดอ้อย ซึ่งแต่ก่อนก็จะไปทำงานกับบิดา ภายหลังบิดาเสียชีวิตก็ยังคงทำงานอยู่

หลังจากบิดาเสียชีวิตไปได้ 3 ปี มารดาได้แต่งงานใหม่ โดยสามีใหม่หรือพ่อเลี้ยงนั้น อยู่บ้านใกล้เคียงกัน ห่างจากบ้านของผู้ให้ข่าวสำคัญเพียง 10 หลัง และยังทำงานรับจ้างตัดอ้อยกับมารดาด้วยกัน พ่อเลี้ยงมีอายุ 59 ปี มีนิสัยชอบดื่มเหล้า จะดื่มทุกวัน เวลาเมาจะชอบหาเรื่องทะเลาะกับมารดาแล้วชอบทุบตีมารดาเสมอ นอกจากนี้ พ่อเลี้ยงยังชอบเล่นการพนันมาก โดยจะเสียเงินจากการเล่นการพนันครั้งละ 700 – 800 บาท เวลาเล่นเสียก็จะกลับมาทะเลาะกับมารดา ซึ่งเวลาทะเลาะกันนั้นจะมีเพื่อนบ้านข้างเคียงมากอยช่วยห้าม สำหรับเงินที่พ่อเลี้ยงนำไปดื่มสุราและเล่นการพนันนั้นจะนำเอาไปจากมารดาเสมอ และยังชอบไปก่อสร้างหนี้สินภายนอกด้วย

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ไม่ชอบพ่อเลี้ยงคนนี้ เนื่องจากชอบทำลายทุบตีมารดาและยังชอบเอาเงินของมารดาไปเล่นการพนันและดื่มเหล้า

ผู้ให้ข่าวสำคัญสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนในจังหวัดอุตรดิตถ์ หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้อยู่ช่วยเหลืองานที่บ้าน

สภาพครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญขณะที่อยู่อาศัยกับบิดามารดาและพี่น้องนั้น ในสมัยที่บิดายังมีชีวิตอยู่ มีการทะเลาะกับมารดาบ้างเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่จะเป็นการโต้เถียงหรือด่ากันไม่ถึงขั้นมีการลงไม้ลงมือทุบตีกัน เมื่อมีการโต้เถียงหรือด่าทอกันแล้ว ลักพักบิดาจะเป็นฝ่ายเดินหนีไป สาเหตุของการทะเลาะส่วนใหญ่แล้วจะเกิดจากปัญหาเรื่องการเงิน กล่าวคือ รายได้ที่บิดาและมารดาหามาได้จากการรับจ้างตัดอ้อยนั้น มีรายได้น้อย โดยมีค่าแรงวันละ 60 บาท/คน ซึ่งการทำงานนั้นจะไม่ได้ทำงานทุกวัน แต่ส่วนใหญ่แล้วจะทำงานอาทิตย์ละประมาณ 4 วัน ซึ่งรวม

แล้วบิดามารดาจะมีรายได้จากการทำงานเดือนละ 960 บาท/คน รวมทั้งสองคนจะได้เดือนละ 1,920 บาท ซึ่งจะต้องเลี้ยงบุตรจำนวน 4 คน ซึ่งอยู่ในวัยกำลังศึกษาทั้งหมด จึงทำให้เงินที่หามาได้ไม่เพียงพอ

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า บิดาและมารดาจะไม่เล่นการพนัน แต่บิดานั้นจะดื่มเหล้าบ้างเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่จะดื่มเมื่อมีปัญหาเรื่องการเงินที่ไม่พอใช้ แต่การดื่มของบิดาจะไม่ถึงกับเมาจนขาดสติ เมื่อดื่มเหล้าแล้วบางครั้งจะมีการทะเลาะกับมารดา ซึ่งเมื่อเกิดการทะเลาะกันขึ้น บรรดาพี่ชายและผู้ให้ข่าวสำคัญจะเข้ามาช่วยห้ามไม่ให้ทะเลาะกัน

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับพ่อเลี้ยงนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีมากนัก จะมีการพุดจากันดีเฉพาะในช่วงที่พ่อเลี้ยงไม่เมาเหล้า แต่เวลาเมาแล้วชอบที่จะด่าว่า ทั้งตัวของผู้ให้ข่าวสำคัญเองและบรรดาพี่ชายทั้ง 3 คน ก็จะถูกด่าว่าด้วย ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญกับพี่ชายไม่ชอบพ่อเลี้ยงคนนี้ แต่ต้องทนอยู่ตลอดมา

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างตัวผู้ให้ข่าวสำคัญกับพี่ชายทั้ง 3 คนนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาทกันเลย จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันเสมอ บรรดาพี่ชายทั้ง 3 คนจะให้ความรักและห่วงใยต่อผู้ให้ข่าวสำคัญเสมอ เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นน้องสาวเพียงคนเดียว

หลังจากผู้ให้ข่าวสำคัญเรียนจบ ม. 3 ไม่นาน ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รับงานเย็บรองเท้ามาทำที่บ้าน ซึ่งเป็นการเย็บด้วยมือไม่ได้ใช้เครื่อง โดยมีรายได้เดือนละ 1,200 บาท ทำอยู่ไม่นานจึงเลิก เนื่องจากมีรายได้น้อยไม่พอต่อค่าใช้จ่ายในครอบครัว และยังเบียดเบียนของพ่อเลี้ยง จึงคิดจะเดินทางเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ ซึ่งขณะนั้นพี่ชาย 2 คนได้ออกตัวออกมาจากบ้านแล้ว กล่าวคือพี่ชายคนโตยังคงอยู่ช่วยมารดาทำงานรับจ้างตัดอ้อย ส่วนพี่ชายคนที่สองได้แยกออกมาอยู่บ้านของภรรยาและทำงานรับจ้างทั่วไป ส่วนพี่ชายคนที่ 3 ได้เข้ามาทำงานขับรถมอเตอร์ไซค์รับจ้างอยู่ในกรุงเทพฯ แถวเขตภาษีเจริญ

เมื่อตัดสินใจได้ว่าจะเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ จึงบอกมารดาและเข้ามาอยู่อาศัยกับพี่ชายคนที่ 3 ที่บ้านเช่า โดยพี่ชายได้อยู่กับภรรยา และพี่ชายมีลูกชายแล้ว 1 คน ผู้ให้ข่าวสำคัญได้สมัครเข้าทำงานเป็นพนักงานขายของในห้างเดอะมอลล์ สาขาบางแค โดยบริษัทฯ แจ้งว่า

จะให้เงินเดือนๆ ละ 4,700 บาท และให้ทดลองทำงานดูก่อน 3 เดือน แต่เมื่อทำงานมาแล้ว ก็ไม่ได้เงินเดือนเลย ทนทำอยู่ 3 เดือนเศษ เมื่อเห็นว่าไม่ได้เงินเดือนและต้องเสียเงินค่าเดินทาง ค่าอาหาร ตลอดเวลา จึงลาออกมา

ช่วงที่อยู่บ้านเช่ากับพี่ชายและพี่สะใภ้ นั้น ได้รู้จักกับเพื่อนของพี่ชายที่มีอายุมากกว่าพี่ชาย คือ มีอายุ 43 ปี ทำงานขับรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างอยู่วินเดียวกับพี่ชาย ต่อมาได้คบหาเป็นแฟนกัน แฟนของผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นคนจังหวัดกรุงเทพฯ บ้านบิดามารดาของแฟนอยู่บริเวณบางแค แฟนเป็นคนที่มึนงงหลายคน หลังจากคบกันมาประมาณ 3 เดือน แฟนได้พาผู้ใหญ่ไปสู่ขอที่บ้าน จึงได้ทำการผูกข้อมือแต่งงานกัน แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน

สำหรับสามีนั้นเคยมีภรรยามาก่อนแต่เลิกกัน และมีลูกที่เกิดจากภรรยาคนเก่าอยู่ 3 คน คนโตและคนที่สองเป็นผู้ชาย มีอายุ 16 และ 15 ปี ตามลำดับ ส่วนคนสุดท้องเป็นผู้หญิงมีอายุ 13 ปี ซึ่งอยู่กับสามี โดยลูกชายคนโตและคนที่สองของสามีจะเรียกผู้ให้ข่าวสำคัญว่า น้า ส่วนลูกสาวคนเล็กจะเรียกว่า แม่

หลังจากแต่งงานกันแล้ว จึงได้ออกมาเช่าบ้านอยู่กับสามีและลูกของสามีทั้ง 3 คน ซึ่งบ้านเช่านั้นก็อยู่ใกล้กับบ้านพักพี่ชายคนที่ 3 เนื่องจากแฟนต้องทำงานขับรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างอยู่วินเดียวกับพี่ชาย โดยแฟนทำงานจะมีรายได้เฉลี่ยวันละ 300 – 350 บาท ทำงานทุกวัน จึงมีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 9,000 – 10,500 บาท ส่วนผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ทำงานอะไร ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านเท่านั้น ส่วนรายจ่ายของครอบครัวนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า จะต้องจ่ายค่าผ่อนซื้อมอเตอร์ไซด์ที่สามีใช้ทำงานเดือนละ 2,200 บาท ค่าน้ำมันเฉลี่ยวันละ 50 บาท เดือนละ 1,500 บาท ค่าวินมอเตอร์ไซด์เดือนละ 1,200 บาท ค่าเช่าบ้านเดือนละ 1,200 บาท ค่าน้ำไฟเดือนละ 300 บาท ผู้ให้ข่าวสำคัญต้องจ่ายเงินไปให้มารดาทางบ้านเดือนละ 1,200 บาท ส่วนสามีนั้นไม่ต้องให้บิดามารดาใช้ ดังนั้น เดือนหนึ่งมีค่าใช้จ่ายประมาณ 7,600 บาท ไม่รวมค่าอาหารแต่ละวัน ซึ่งไม่สูงมากนัก ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า รายได้ที่สามีหาได้นั้นจะพอกินพอใช้ จะมีเงินเหลือเก็บไม่มากนัก

สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญทานเหล้าแต่ไม่บ่อย อาทิตย์ละ 1 – 2 ครั้ง ไม่สูบบุหรี่และไม่เคยเล่นการพนัน

ผู้ให้ข่าวสำคัญมีลูกที่เกิดกับสามี 1 คน เป็นผู้ชาย ปัจจุบันนี้มีอายุ 8 เดือน ได้ฝากให้มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญที่อยู่จังหวัดอุดรดิตถ์เป็นคนเลี้ยงตั้งแต่เกิด แต่ปัจจุบันนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญแจ้งว่า สามีได้กลับไปรับมาเลี้ยงตัวเอง

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีและลูกของสามีนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ส่วนใหญ่จะอยู่กันด้วยความอบอุ่น จะมีบ้างที่มีการทะเลาะกันภายในครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่ลูกของสามีที่หยิบของไปใช้แล้วไม่นำมาเก็บให้เป็นที่เป็นทาง ส่วนเรื่องเงินนั้น ไม่เคยเป็นปัญหาเลย เนื่องจากมีเงินเหลือเก็บจากรายได้ตลอด

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ในตอนที่เดินทางกลับไปเยี่ยมบ้าน ทุกครั้งจะถูกพ่อเลี้ยงตำว่าอย่างรุนแรงว่า ไม่คิดจะหางานทำ เสียขายที่เรียนจบตั้ง ม. 3 เอาแต่เกาะสามีกิน และยังต่อว่าอีกว่า ทำไม่ถึงมีลูกเร็ว ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่า เป็นเรื่องส่วนตัว เป็นเพียงพ่อเลี้ยงไม่ควรจะมายุ่งเกี่ยวกับ

ประวัติการกระทำคามผิด

ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยมีประวัติการกระทำคามผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ มาก่อน นอกจากนี้แล้ว ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยปรากฏว่ามีบุคคลใดของครอบครัวเคยกระทำคามผิดหรือถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ

สถานะทางเศรษฐกิจของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ครอบครัวของบิดามารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญมีฐานะไม่ค่อยดี มีรายได้ที่ต่ำ ในช่วงที่บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญยังไม่เสียชีวิตนั้น มีรายได้จากการประกอบอาชีพรับจ้างตัดอ้อยวันละ 60 บาท แต่ไม่ได้ทำทุกวัน สัปดาห์หนึ่งจะไปทำงานเพียง 3 – 4 วัน บิดาและมารดาจะไปทำงานด้วยกัน ดังนั้น เมื่อคิดเฉลี่ยแล้วจะมีรายได้เดือนละ 1,440 – 1,920 บาทต่อเดือน ซึ่งรายได้ที่ได้รับนั้นบางครั้งจะไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายภายในบ้าน ทำให้ต้องไปหยิบยืมจากเพื่อนบ้านมาเพื่อซื้ออาหาร

ภายหลังจากที่บิดาเสียชีวิตลงยิ่งทำให้ครอบครัวประสบปัญหาเรื่องการเงินมากขึ้น เนื่องจากต้องหาเงินมาใช้จ่ายในการทำศพของบิดา และรายได้ของครอบครัวต้องลดน้อยลงไป

พี่ชายคนโตจึงต้องช่วยมารดาทำงานรับจ้างตัดอ้อยด้วย แต่ก็ทำได้ไม่มากนัก เนื่องจากยังเป็นเด็กอยู่ในช่วงนี้ มารดาเป็นผู้ทำงานหารายได้เข้าสู่ครอบครัวเป็นหลัก โดยจะมีรายได้เดือนละประมาณ 1,000 บาทเท่านั้น ซึ่งไม่พอกับค่าใช้จ่ายภายในบ้าน หลังจากบิดาเสียชีวิตได้ 3 เดือน มารดาจึงได้ตัดสินใจแต่งงานใหม่ โดยสามีใหม่ของมารดานั้นอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน และทำงานรับจ้างตัดอ้อยด้วยกัน ภายหลังจากแต่งงานใหม่แล้ว สามีใหม่ของมารดาก็เข้ามาอยู่อาศัยในบ้าน แทนที่จะช่วยเหลือทำงานหารายได้ ปรากฏว่า สามีใหม่ของมารดาเป็นคนชอบดื่มสุราและชอบเล่นการพนัน โดยจะนำเอาเงินที่มารดาหามาได้ไปเล่น ส่วนเงินที่สามีใหม่ของมารดาทำงานมาได้จะใช้เล่นการพนันกับดื่มสุราจนหมด ไม่เคยนำมาใช้จ่ายภายในครอบครัวเลย อาศัยที่ขณะนั้น พี่ชายทั้งสามคนได้เรียนจบแล้วมาช่วยมารดาทำงานรับจ้างตัดอ้อยหาเงินเข้าบ้านด้วย จึงช่วยแบ่งเบาภาระและสามารถส่งให้พี่ให้ข่าวสำคัญเรียนต่อจนสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้

ต่อมาพี่ให้ข่าวสำคัญสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว ได้ทำงานรับจ้างเย็บรองเท้าอยู่ที่บ้าน โดยมีรายได้เดือนละ 1,200 บาท ซึ่งก็ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายภายในบ้าน เนื่องจากตอนนี้มารดาเริ่มมีอายุมาแล้ว และงานรับจ้างตัดอ้อยไม่ค่อยจะมีมากเหมือนเมื่อก่อน พี่ให้ข่าวสำคัญจึงตัดสินใจออกจากบ้านเข้ามาอาศัยอยู่กับพี่ชายคนที่ 3 เพื่อหางานทำให้กรุงเทพฯ โดยได้เข้าทำงานเป็นพนักงานขายของห้างเดอะมอลล์ แต่ทำงานมา 3 เดือนก็ไม่ได้รับเงินเดือน จึงลาออก โดยช่วงที่ทำงานอยู่นั้น ได้รับเงินค่าใช้จ่ายจากพี่ชายคนที่ 3 ซึ่งทำงานขับรถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง ซึ่งหลังจากออกจากงานแล้ว จึงได้แต่งงานกับเพื่อนพี่ชายที่ทำงานขับรถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง อยู่วินเดียวกับพี่ชาย หลังการแต่งงาน พี่ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ทำงาน มีหน้าที่เป็นแม่บ้านคอยเลี้ยงดูลูกของสามีที่เกิดจากภรรยาคนก่อน 3 คน และพี่ให้ข่าวสำคัญมีลูกกับสามีอีก 1 คน จึงไม่มีเวลาไปทำงานอื่นนอกบ้าน ต่อมาพี่ให้ข่าวสำคัญได้ส่งลูกที่เกิดกับสามีไปให้มารดาช่วยเหลือเลี้ยงดูให้ ทำให้แบ่งเบาภาระลงไปได้บ้าง สำหรับสามีของพี่ให้ข่าวสำคัญจะมีรายได้จากการขับรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างเฉลี่ยเดือนละ 9,000 – 10,500 บาท มีค่าใช้จ่ายเดือนละ 6,500 บาท เมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้วจะเหลือเงินเดือนละ 2,500 – 4,000 บาท ซึ่งพี่ให้ข่าวสำคัญได้ช่วยเหลือมารดา โดยส่งเงินไปให้เดือนละ 1,200 บาท ทำให้พอที่จะมีเงินเหลือเก็บประมาณเดือนละ 1,300 – 2,800 บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายภายในบ้านและค่าเล่าเรียนบุตรของสามีที่เกิดกับภรรยาคนก่อน

การคบเพื่อน

ผู้ให้ข่าวสำคัญมีเพื่อนบ้าง แต่ไม่สนิทมากนัก ส่วนใหญ่จะเป็นเพื่อนที่รู้จักกันตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือร่วมกัน แต่ภายหลังที่เข้ามาทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ แล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ติดต่อกับเพื่อนกลุ่มดังกล่าวอีกเลย รวมทั้งไม่ได้คบหาใครจนกระทั่งเป็นเพื่อนสนิทที่สามารถปรึกษาเรื่องต่างๆ ได้ จะมีเพียงแต่เพื่อนร่วมงานที่จะพูดคุยกับในตอนทำงานร่วมกันเท่านั้น แต่ก็ เป็นระยะเวลาสั้นๆ เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญได้ทำงานเพียงแค่ 3 เดือนก็ลาออกมาแล้วแต่งงานอยู่บ้าน ไม่ได้ออกไปทำงานที่ไหนอีก สำหรับเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงกันนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ให้ความสนิทสนมด้วยมากนัก จะพูดคุยกันเมื่อพบกันเท่านั้น อีกทั้งบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นบ้านเช่า ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงผู้ที่อยู่อาศัยบ่อยๆ ทำให้ไม่ค่อยมีความสนิทสนมกันมากนัก ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นไปในรูปของต่างคนต่างอยู่กันมากกว่า

ผู้ให้ข่าวสำคัญกล่าวว่า เวลาที่มีปัญหาเรื่องต่างๆ ส่วนใหญ่จะทำการปรึกษากับสามีหรือพี่ชายคนที่ 3 ซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณเดียวกันกับบ้านของผู้ให้ข่าวสำคัญ

เพื่อนของผู้ให้ข่าวสำคัญที่เป็นคู่คิดด้วยนั้น เคยมีประวัติต้องโทษในคดีเสพยาเสพติดและเป็นผู้จำหน่ายยาบ้ามาก่อน มีอายุประมาณ 24 ปี แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เพื่อนคนดังกล่าว นั้น เป็นเพื่อนสมัยที่เรียนหนังสือด้วยกันและอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันกับผู้ให้ข่าวสำคัญที่จังหวัดอุดรดิตถ์ แต่ภายหลังผู้ให้ข่าวสำคัญเข้ามาอาศัยและแต่งงานอยู่ในกรุงเทพฯ แล้ว ก็ไม่ได้ทำการติดต่อด้วยอีกเลย มีแต่ในวันที่เดินทางกลับไปเยี่ยมบ้านตอนที่เกิดคดีเท่านั้นที่เจอเพื่อนคนดังกล่าว โดยเพื่อนคนนี้ได้เข้าร่วมทานอาหารและดื่มเหล้าร่วมกับครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญ

การนับถือศาสนา

ผู้ให้ข่าวสำคัญนับถือศาสนาพุทธ โดยในสมัยยังเป็นเด็กที่อาศัยอยู่บ้านที่จังหวัดอุดรดิตถ์นั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญจะเข้าวัดใกล้บ้านเพื่อนไปทำบุญและฟังเทศน์พร้อมกับมารดาเสมอ ซึ่งจะไปทุกวันพระ

แต่ภายหลังจากที่เดินทางเข้ามาทำงานและแต่งงานอยู่ในกรุงเทพฯ แล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ค่อยได้เดินทางไปทำบุญที่วัดบ่อย เนื่องจากสมัยที่ทำงานจะต้องเดินทางไปทำงานแต่เช้า

และภายหลังจากแต่งงานจะต้องทำหน้าที่ดูแลบ้านและเลี้ยงลูกของสามี ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาไปทำบุญที่วัด

พฤติการณ์ของคดี

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ในตอนที่เกิดเหตุ นั้น เป็นช่วงที่ผู้ให้ข่าวสำคัญเดินทางกลับไปเยี่ยมมารดาและลูกที่ฝากมารดาเลี้ยงที่บ้านจังหวัดอุดรดิตถ์ โดยผู้ให้ข่าวสำคัญได้กลับไปบ้านและตั้งใจว่าจะทำเล้าหมูให้มารดา เพื่อมารดาจะได้ไม่ต้องลำบากในการต้องออกไปรับจ้างตัดอ้อย ในการสร้างเล้าหมูและหาหมูมาลงนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญต้องอยู่บ้านเพื่อเตรียมงานเป็นเวลาเดือนกว่า ทุกครั้งในตอนเย็นที่ร่วมกันรับประทานอาหารกับครอบครัว ซึ่งจะมีมารดา พ่อเลี้ยง พี่ชาย ลูกของพี่ชาย และลูกผู้ให้ข่าวสำคัญ ทุกครั้งที่รับประทานอาหารร่วมกันผู้ให้ข่าวสำคัญจะถูกพ่อเลี้ยงซึ่งดื่มสุราเมามากว่าอย่างรุนแรงทุกครั้งไป ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญจะถูกพ่อเลี้ยงต่อว่าเรื่องไม่เคยกลับมาหาแม่เลยส่งแต่เงินมา และไม่รู้จักหางานทำทั้งที่เรียนจบชั้น ม. 3 และเรื่องมีลูกเร็วเกินไป พอผู้ให้ข่าวสำคัญได้เลี้ยงก็จะถูกพ่อเลี้ยงเข้ามาทوبيตี ซึ่งมารดาจะเข้ามาช่วยห้ามปราม

ในวันก่อนที่จะเกิดเหตุ ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ถูกพ่อเลี้ยงทุบตีอย่างรุนแรง จึงเกิดความโมโห และเมื่อมีการร่วมรับประทานอาหารเย็นกัน โดยในวันนั้นประกอบด้วย มารดา ลุง ป้า น้ำ และเพื่อนชายซึ่งเคยรู้จักกันสมัยที่เรียนด้วยกันและอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันกับผู้ให้ข่าวสำคัญ แต่ภายหลังเพื่อนคนดังกล่าวได้ติดยาบ้าและถูกทางบ้านไล่ออกจากบ้าน และได้มาอาศัยหลับนอนอยู่บริเวณบ้านของผู้ให้ข่าวสำคัญ จึงได้มาร่วมรับประทานอาหารเย็นและร่วมดื่มเหล้ากับครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญด้วย ซึ่งเป็นครั้งแรกที่เพื่อนคนดังกล่าวมาร่วมทานอาหาร ส่วนพ่อเลี้ยงของผู้ให้ข่าวสำคัญ เมื่อได้ลงมือทำร้ายผู้ให้ข่าวสำคัญแล้ว ก็เดินออกจากบ้านไป ไม่ทราบว่าจะไปไหน ผู้ให้ข่าวสำคัญและมารดาคิดว่า คงจะไปเล่นการพนันหรือไปดื่มเหล้าต่อ ซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวันของพ่อเลี้ยง

ในวงอาหารวันนั้น เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญเกิดความโมโหที่ถูกพ่อเลี้ยงซึ่งเมาสุราแล้วทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรง ซึ่งได้กล่าวไปในวงอาหารว่า อาจจะจ้างใครก็ได้มาพ่อเลี้ยงของตนเอง จะได้สิ้นเรื่องสิ้นราว โดยจะจ้างสัก 3,000 บาท ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญกล่าวว่า ได้กล่าวเช่นนั้นเนื่องจากความโมโห และในวงอาหารที่ประกอบไปด้วยครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญทั้งนั้นยกเว้นเพื่อนผู้ให้ข่าวสำคัญคนดังกล่าว ก็ยังหัวเราะ ไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องจริงจิงอะไร แต่เพื่อนคนผู้ให้ข่าว

สำคัญคนดังกล่าวซึ่งขณะนั้นกำลังเมาทั้งยาบ้าและสุราได้พยักหน้ารับกับผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่า เพื่อนคงจะพยักหน้าเพราะเมาสุรา ไม่ได้คิดว่าเรื่องจะรับปากอย่างจริงจัง ภายหลังจากร่วมทานอาหารกันเสร็จแล้ว ทุกคนต่างก็แยกย้ายกันกลับไป โดยผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่ได้พบกับเพื่อนคนดังกล่าวอีกเลย เข้าใจว่าคงจะไปอาศัยอยู่ที่อื่นแล้ว เนื่องจากบริเวณที่เพื่อนคนดังกล่าวอาศัยอยู่ถูกปรับพื้นที่เพื่อเตรียมจัดทำเล้าหมู ทำให้ไม่สามารถเป็นที่อยู่อาศัยได้อีก

หลังจากวันที่ร่วมรับประทานอาหารที่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ประกาศว่า จะจ้างคนมาพ้อเลี้ยงไปได้ 15 วันนั้น ในวันที่เกิดเหตุผู้ให้ข่าวสำคัญออกมาติดต่อหาซื้อหมูมาใส่เล้าซึ่งจัดเตรียมเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่หลังจากออกมาได้เจอกับเพื่อนผู้ให้ข่าวสำคัญที่ร่วมรับประทานอาหารในวันนั้น ได้กล่าวว่า ได้ลงมือมาพ้อเลี้ยงตามที่ผู้ให้ข่าวสำคัญสั่งให้ทำแล้ว แต่ไม่คิดเงิน เนื่องจากเคยอาศัยบริเวณบ้านและอาหารจากบ้านของผู้ให้ข่าวสำคัญ แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่า เพื่อนคงเมายาบ้าแล้วพูดจามั่ว จึงไม่ได้ใส่ใจ หลังจากแยกจากเพื่อนไปไม่นานก็ได้รับโทรศัพท์จากป้าโทรเข้าโทรศัพท์มือถือของผู้ให้ข่าวสำคัญว่า หลาน (ลูกของพี่ชายคนโต) ได้เจอศพพ้อเลี้ยงถูกฆ่ารัดคอด้วยเชือก อยู่ในเล้าหมูที่สร้างไว้ในบ้าน ซึ่งเมื่อได้ทราบเรื่องผู้ให้ข่าวสำคัญเกิดความตกใจอย่างมาก ไม่คิดว่าจะไปได้ หลังจากนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญทำอะไรไม่ถูก ต่อมาได้ตัดสินใจว่า ต้องไปแจ้งความจึงเดินทางไปสถานีตำรวจอำเภอทองแสนขัน แล้วแจ้งเรื่องพ้อเลี้ยงถูกฆ่าตาย โดยบอกกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า เป็นผู้พูดว่าจ้างให้ฆ่าพ้อเลี้ยงเอง และได้บอกเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า ผู้ที่ลงมือคือใคร หลังรับแจ้งเรื่อง เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงควบคุมตัวไว้ที่สถานี ต่อมาก็จับเพื่อนที่เป็นผู้ลงมือได้

ในชั้นการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เพื่อนของผู้ให้ข่าวสำคัญที่เป็นผู้ลงมือฆ่าพ้อเลี้ยงได้กล่าวรับสารภาพและบอกว่า ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นผู้ว่าจ้างให้กระทำ แต่ยังไม่ได้รับเงิน เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจทำการสอบสวนผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็รับสารภาพว่าได้พูดว่าจ้างให้ฆ่าพ้อเลี้ยงจริง แต่พูดไปด้วยความโมโห และพูดเฉพาะในกลุ่มครอบครัวเท่านั้น แต่ในวันนั้นมีเพื่อนที่เป็นผู้ลงมือฆ่าอยู่ด้วย ไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องจริงจัง แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญปฏิเสธกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในชั้นสอบสวนในเรื่องที่สั่งให้เพื่อนฆ่าพ้อเลี้ยง

เมื่อขึ้นศาลชั้นต้น จึงถูกศาลพิพากษาตัดสินลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญได้ยื่นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ได้พิจารณาแล้ว ตัดสินพิพากษาขึ้นให้จำคุกตลอดชีวิตเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2548 หลังจากนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญจึงไม่ได้ยื่นฎีกาอีก จึงถูกส่งตัวมาจำคุก ณ ทัณฑสถานหญิงกลาง

พฤติกรรมของเครือญาติและการดำเนินชีวิตของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญหลังถูกศาลพิพากษา

หลังจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญถูกกับคุมดำเนินคดีนั้น ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญเกิดตกใจไม่คิดว่าเรื่องที่พูดคุยกันในวันร่วมรับประทานอาหารดังกล่าวจะเป็นความจริง สำหรับความเป็นอยู่ของสามีนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า หลังจากถูกจับแล้ว สามีก็เดินทางไปเยี่ยมเสมอ ในวันที่ขึ้นศาลฟังคำพิพากษามีก็ไปด้วย ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า สามีก็เข้าใจว่าพูดไปด้วยความโมโหไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นจริงอย่างนี้ ซึ่งทุกคนก็เคยพูดเวลาที่เกิดโมโหมากๆ แต่สามีผู้ให้ข่าวสำคัญบอกให้คิดว่า เป็นความช่วยเหลือแล้วกัน หลังจากที่ย้ายมาจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพฯ แล้ว สามีจะเดินทางมาเยี่ยม 2 เดือนครั้ง ซึ่งเวลามาเยี่ยมก็จะฝากเงินไว้ให้ผู้ให้ข่าวสำคัญใช้สอยในเรือนจำครั้งละประมาณ 1,000 บาท บางครั้งสามีจะพาลูกมาเยี่ยมด้วย ทั้งลูกของสามีกับภรรยาเก่าและลูกผู้ให้ข่าวสำคัญเอง ปัจจุบันนี้สามีได้รับลูกๆ ไปเลี้ยงตัวเอง

ส่วนมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญ ภายหลังจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญถูกส่งตัวมาจำคุกที่กรุงเทพฯ แล้ว ไม่ได้เดินทางมาเยี่ยมบ่อยเนื่องจากอายุมากแล้ว และการเดินทางมาเยี่ยมจะต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก แต่ก็ได้เขียนจดหมายมาหาอยู่เสมอ ปัจจุบันนี้ มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญได้ทำงานเลี้ยงหมูที่ผู้ให้ข่าวสำคัญสร้างเอาไว้ให้ ซึ่งทำให้มีรายได้ที่เพิ่มขึ้นจากเดิม และทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นมาก

ความรู้สึกของผู้ให้ข่าวสำคัญภายหลังจากถูกจับกุม

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า รู้สึกเสียใจในเรื่องที่เกิดขึ้นมาก ถ้าหากวันนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญไม่พูดออกไป คงจะไม่เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น เป็นเพราะความโมโหจึงพูดออกไปอย่างจริงจัง กอปรกับเพื่อนของผู้ให้ข่าวสำคัญที่ไม่เคยเจอกันมานานแล้ว กำลังเมาสุราและยาบ้า ทำให้คิดจริงจังในเรื่องที่ผู้ให้ข่าวสำคัญพูด จึงเกิดเหตุดังกล่าวขึ้นมา ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญต้องจากสามีและลูก

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับเหยื่อ

เหยื่อเป็นพ่อเลี้ยงของผู้ให้ข่าวสำคัญ โดยเข้ามาแต่งงานกับมารดาตั้งแต่ตอนที่ผู้ให้ข่าวสำคัญเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ความหวังหลังจากที่พ้นโทษ

ผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่า หลังจากที่พ้นโทษไปแล้ว จะพาสามีและลูกกลับไปอยู่กับมารดาที่จังหวัดอุดรดิตถ์ โดยจะไปทำงานอยู่ที่นั่น อาจจะเปิดร้านขายของเล็กๆ น้อยๆ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 4

ชื่อ	นางสาวกลอยใจ (นามสมมติ)
อายุปัจจุบัน	23 ปี (เกิดเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2525)
สถานภาพ	โสด
อายุขณะทำความผิด	21 ปี
ภูมิลำเนาของผู้ให้ข่าวสำคัญ	จังหวัดอยุธยา
ต้องโทษในคดี	ร่วมกันพยายามฆ่าและร่วมกันชิงทรัพย์

บุคลิกภาพของผู้ให้ข่าวสำคัญ

จากการสังเกตพบว่า ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นที่มีรูปร่างเล็ก ผอม มีผิวขาว ตัดผมซอยสั้น มีกริยาท่าทางเป็นทอมหรือเหมือนผู้ชาย คำพูดคำจาจะดูแข็งๆ ไม่อ่อนหวาน

ประวัติส่วนตัว

นางสาวกลอยใจ เกิดเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2525 ปัจจุบันอายุ 23 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดอยุธยา ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นบุตรคนที่ 2 จากจำนวนพี่น้องทั้งหมด 2 คน โดยมีรายละเอียดคือ

คนที่ 1 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 2 เป็น หญิง (ตัวกรณีศึกษาเอง)

ปัจจุบันบิดามารดายังมีชีวิตอยู่ โดยบิดามีอายุ 45 ปี เป็นคนจังหวัดอยุธยาโดยกำเนิด เรียนสำเร็จชั้น ปวส. ทำงานอยู่กรมชลประทาน ส่วนมารดามีอายุ 42 ปี เป็นคนจังหวัดอยุธยาโดยกำเนิดเช่นกัน เรียนสำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ประกอบอาชีพทำนา โดยมีที่นาเป็นของตัวเองและมีหน้าที่เป็นแม่บ้านด้วย

บิดาและมารดามีบ้านเป็นของตนเอง โดยพื้นที่ที่ปลูกบ้านอยู่นั้น จะมีบ้านของตา ลุง และญาติ อยู่อีก 4 หลังในเขตพื้นที่เดียวกัน บิดาทำงานมีรายได้เดือนละ 12,000 บาท เป็นคนที่ไม่ทานเหล้า สูบบุหรี่บ้างแต่ไม่มาก มารดาเป็นคนไม่ทานเหล้าและไม่สูบบุหรี่ มารดาที่มีที่นาอยู่บริเวณหลังบ้านประมาณ 18 ไร่ จะทำนาทุกปีๆ ละประมาณ 3 ครั้ง ซึ่งหลังจากทำนาเสร็จแล้วจะมีรายได้หลังหักต้นทุนแล้วจะเหลือเงินประมาณครั้งละ 30,000 บาท

สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น มีความเป็นอยู่อย่างอบอุ่น ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน บิดามารดาและญาติๆ ให้ความรักและความเอ็นดูต่อผู้ให้ข่าวสำคัญมาก หากผู้ให้ข่าวสำคัญต้องการอะไรก็จะจัดหาให้ เช่น ผู้ให้ข่าวสำคัญจะมีรถยนต์ปิกอัพ 1 คัน รถมอเตอร์ไซด์ 2 คัน โดยรถมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งจะทำการแต่งใช้สำหรับแข่งกันกับกลุ่มเพื่อนๆ ซึ่งทั้งหมดนี้บิดามารดาและญาติๆ จะเป็นคนจัดหาให้ตามความต้องการ โดยปกติแล้วผู้ให้ข่าวสำคัญจะมีหน้าที่เรียนหนังสืออย่างเดียว

ผู้ให้ข่าวสำคัญเรียน โรงเรียนประถมศึกษาที่สอน โดยครูสอนที่เป็นชาวคริสต์หรือโรงเรียนคริสต์ในจังหวัดอยุธยา จบสำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วได้ย้ายไปอยู่กับป้าที่จังหวัดภูเก็ต โดยป้าขอบิดามารดาให้ไปอยู่ด้วย เมื่อไปอยู่ที่จังหวัดภูเก็ตผู้ให้ข่าวสำคัญได้เข้าศึกษาต่อจนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากจบแล้วก็กลับมาอยู่กับบิดามารดาที่จังหวัดอยุธยา ซึ่งหลังจากกลับมาแล้วก็ได้เข้ารับการศึกษาคณะมัธยมศึกษาปีที่ 3

ในช่วงที่เป็นเด็กนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญมีลักษณะนิสัยเป็นผู้ชาย และชอบคบเพื่อนที่เป็นผู้ชายกันมากกว่าเพื่อนผู้หญิง เนื่องจากเคยเล่นกับพี่ชายและลูกของลุงที่เป็นผู้ชายด้วยกันเสมอ

ภายหลังจากจบชั้น ม. 3 แล้วนั้น บิดาจะให้เรียนต่อ ปวช. ด้านการบัญชี แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ชอบ จึงได้ตัดสินใจเข้าเรียนต่อ ปวช. ด้านก่อสร้าง ที่โรงเรียนเทคนิคในจังหวัดปทุมธานี โดยผู้ให้ข่าวสำคัญจะขับรถยนต์มาเรียน การเรียนจะมีเรียนเฉพาะในช่วงบ่ายเท่านั้น แต่

ผู้ให้ข่าวสำคัญจะออกจากบ้านที่จังหวัดอยุธยาตั้งแต่เช้า แล้วมาเดินเที่ยวกับเพื่อนที่เรียนด้วยกัน ส่วนใหญ่จะเดินห้างสรรพสินค้าแถวฟิวเจอร์ปาร์ค แบริ่งสิต แต่บ่อยก็จะไปเรียน ในการไปเรียน มารดาจะให้เงินไปใช้จ่ายวันละ 100 บาท แต่หากไม่พอก็จะขอจากญาติๆ ในบางครั้งหากวันไหนที่ไม่ได้ไปเรียน เช่น วันเสาร์หรือวันอาทิตย์ก็จะอยู่ช่วยที่บ้านทำนา

การเที่ยวของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการไปเที่ยวสถานบันเทิงในจังหวัดอยุธยาตอนกลางคืน โดยจะแอบไปไม่บอกที่บ้าน แต่บางครั้งก็จะมีลูกของลุง ซึ่งมีศักดิ์เป็นน้องไปด้วย ผู้ให้ข่าวสำคัญชอบดื่มเหล้า โดยจะไปดื่มอาทิตย์ละ 3 – 4 ครั้ง จะขับรถปอก้อพอกไปรับเพื่อนๆ ไปกินด้วยกัน เมื่อเวลาเมา ก็จะโทรศัพท์ทำให้แฟนมาขับรถพากลับ

ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า แฟนของผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นผู้หญิง กำลังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ อยู่ชั้นปีที่ 2 คบกันมาประมาณ 3 ปีแล้ว รู้จักกับแฟนตอนมีงานเปิดตัวรถยนต์ขายของที่จังหวัดอยุธยา ซึ่งแฟนของผู้ให้ข่าวสำคัญตามเพื่อนมาขายของในงานด้วย ผู้ให้ข่าวสำคัญเห็นจึงเข้าไปพูดคุยและขอเบอร์โทรศัพท์ หลังจากนั้นก็ทำการติดต่อและคบเป็นแฟนกันปกติแล้วแฟนจะเดินทางมาหาผู้ให้ข่าวสำคัญที่จังหวัดอยุธยาเสมอ ประมาณอาทิตย์ละ 1 ครั้ง

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า กลุ่มเพื่อนที่คบกันจะตั้งเป็นแก๊งค์ แล้วขี่มอเตอร์ไซด์ไปเที่ยวด้วยกัน มีบางครั้งที่มึนเรื่องทะเลาะวิวาทกับกลุ่มอื่นๆ การเที่ยวกับเพื่อนนี้ บิดามารดาเคยห้ามปรามหลายครั้ง แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เชื่อ แอบหนีไปเที่ยวอีก บางครั้งเวลาบิดามารดาจะว่า ตากับยายจะห้ามและให้ท้าย การไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนหรือแก๊งค์นั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญจะไม่ให้แฟนไปด้วย

ประวัติการกระทำผิด

ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยมีใครมีประวัติกระทำความผิดและไม่เคยมีใครถูกดำเนินคดีมาก่อน

แต่ตัวผู้ให้ข่าวสำคัญเองนั้น เคยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัว 2 ครั้ง จากสาเหตุการทะเลาะวิวาทกับคนอื่น ซึ่งเกิดจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญร่วมไปกับกลุ่มหรือแก๊งค์เพื่อนแล้วมีเรื่องวิวาทกับกลุ่มอื่น เมื่อถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวนั้น บิดาและมารดาจะไปประกันตัวออกมา เมื่อกับ

มาถึงบ้านก็จะถูกบิดามารดาต่อว่าบ้าง แต่ไม่รุนแรง ซึ่งบิดามารดาจะไม่เคยลงโทษผู้ให้ข่าวสำคัญ ด้วยการตีเลย

ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ผู้ให้ข่าวสำคัญยังอยู่ระหว่างการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ยังไม่ได้ประกอบอาชีพใดๆ ค่าใช้จ่ายต่างๆ ของผู้ให้ข่าวสำคัญจะได้รับจากครอบครัว ทั้งบิดามารดาและญาติพี่น้อง ในขณะที่เรียนนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญจะได้รับเงินสำหรับใช้จ่ายวันละ 100 บาท โดยผู้ให้ข่าวสำคัญจะขบถยนต์ไปอ้อมมาเรียนเองที่จังหวัดปทุมธานี นอกจากเงินค่าใช้จ่ายประจำวันแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญหากต้องการเพิ่มก็จะขอจากญาติๆ ซึ่งก็จะให้ตลอด ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่มีปัญหาในเรื่องการเงินใดๆ

ฐานะครอบครัวของบิดามารดาผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น อยู่ในขั้นผู้มีเงิน เนื่องจากบิดารับราชการอยู่กรมชลประทานมีรายได้เดือนละ 12,000 บาท ส่วนมารดาจะมีที่นาของตนเองจำนวน 18 ไร่ และจะทำนาข้าวทุกปี ปีละ 3 ครั้ง เนื่องจากที่นาอยู่ใกล้แหล่งน้ำ ซึ่งรายได้จากการทำนามารดานั้น หลังจากหักต้นทุนแล้วจะมีรายได้ครั้งละไม่ต่ำกว่า 30,000 บาท

นอกจากนี้ ครอบครัวญาติพี่น้องที่อาศัยปลูกบ้านอยู่ในพื้นที่เดียวกันนั้น ทั้งตาและลุงก็เป็นคนมีฐานะ มีที่นาเป็นของตนเอง โดยมีรายได้จากการทำนาเช่นเดียวกับมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญ และนอกจากนี้ ที่บ้านของผู้ให้ข่าวสำคัญยังมีกิจการรับเหมาเกี่ยวข้าวโดยใช้รถเกี่ยวข้าวด้วย ซึ่งเวลารับจ้างจะคิดไร่ละ 250 บาท ซึ่งจะมีรายได้ที่ดี ซึ่งเวลาโรงเรียนปิดเทอมในอดีต ผู้ให้ข่าวสำคัญเคยช่วยครอบครัวขบรถเกี่ยวข้าวไปรับจ้างด้วย

ปัญหาเรื่องนี้สินของครอบครัวนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ครอบครัวไม่เคยมีปัญหาเรื่องเงินเลย มีเพียงพอเสมอ

การคบเพื่อน

ผู้ให้ข่าวสำคัญจะมีเพื่อนสนิทอยู่ประมาณ 6 คน เป็นเพื่อนที่เรียนด้วยกันและเพื่อนที่อยู่บริเวณบ้าน โดยเพื่อนที่สนิทกันจะจัดตั้งกลุ่มหรือแก๊งค์ขึ้น ซึ่งมีคนจากภายนอกเข้ามาร่วมด้วยเป็นแก๊งค์มอเตอร์ไซด์ซึ่ง มีจำนวนนับร้อยคัน เวลาไปไหนก็จะไปเป็นกลุ่ม ซึ่งผู้ให้ข่าว

สำคัญคิดว่า เมื่อไปเป็นกลุ่มใหญ่แล้วจะไม่มีใครกล้ามายุ่งหรือมาหาเรื่อง แต่ความจริงกลับไม่เป็นดั่งนั้น เพราะเวลาไปไหนเป็นกลุ่มหรือแก๊งค์ที่ใครจะมีเรื่องแทบทุกครั้ง

ที่จังหวัดอยุธยาจะมีการแข่งรถมอเตอร์ไซด์กันอาทิตย์ละครั้ง เป็นการแข่งกับกลุ่มอื่นๆ ซึ่งมีการเติมเงินครั้งละ 10,000 บาท โดยเงินที่นำมาเติมพื้้นนั้นจะรวบรวมจากเพื่อนในกลุ่มหรือแก๊งค์ เมื่อแข่งชนะแล้วก็จะนำเองดังกล่าวมาเลี้ยงกันภายในแก๊งค์ โดยส่วนใหญ่แล้วกลุ่มของผู้ให้ข่าวสำคัญจะแข่งชนะเสมอ เนื่องจากมีเงินในการแข่งรถ ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า บางครั้งก็เคยลงแข่งด้วยเหมือนกัน

ส่วนเงินที่ใช้แข่งรถนั้น บางครั้งผู้ให้ข่าวสำคัญจะขอจากครอบครัวหรือบางครั้งจะรวบรวมจากเพื่อนที่สนิทจริงๆ ในกลุ่ม โดยเพื่อนที่สนิทกันจริงๆ นั้นจะมีอยู่ 6 คน เป็นผู้หญิงที่เรียนห้องเดียวกัน 2 คน ซึ่งสองคนนี้เสพยาบ้าด้วย เคยมาชวนผู้ให้ข่าวสำคัญให้ร่วมเสพแต่ได้ปฏิเสธไป นอกจากนี้เป็นผู้ชาย ซึ่งเพื่อนผู้ชาย 4 คนเป็นหัวหน้าแก๊งค์มอเตอร์ไซด์ที่ตั้งขึ้น แต่จะมีอยู่ 2 คน ที่เคยมีประวัติกระทำความผิดและถูกดำเนินคดีมาก่อน คือ คนหนึ่งถูกจับในข้อหารุมทำร้ายร่างกายและพกพาอาวุธปืน และอีกคนถูกจับในข้อหาเสพยาบ้าและโทรมหญิง ซึ่งเพื่อนสนิททั้ง 6 คนนี้เป็นกลุ่มที่ผู้ให้ข่าวสำคัญไปเที่ยวด้วยกันเสมอ

การนับถือศาสนา

ผู้ให้ข่าวสำคัญนับถือศาสนาพุทธ ถึงแม้ว่าในตอนเรียนประถมศึกษาที่นั่นจะเรียนโรงเรียนคริสต์ก็ตาม แต่ก็ยังคงนับถือศาสนาพุทธไม่ได้เปลี่ยนศาสนาแต่อย่างใด

ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการปฏิบัติหรือการนับถือศาสนาเท่าไรหรอกนั้น เนื่องจากจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่ไปกับการเรียนและการเที่ยวเล่นกับเพื่อนฝูง จึงทำให้ไม่ค่อยได้ไปทำบุญที่วัด แต่ครอบครัวและบิดามารดาหากมีโอกาสจะเดินทางไปทำบุญที่วัดเสมอ

พฤติกรรมของคดี

การกระทำความผิดในครั้งนี้เป็นครั้งที่ 3 ของผู้ให้ข่าวสำคัญ โดยผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เกิดขึ้นเมื่อเดือนมกราคม 2546 มีเพื่อนผู้หญิงซึ่งเคยคบหาและเรียนหนังสือด้วยกันสมัยเด็ก

และที่บ้านของผู้ให้ข่าวสำคัญรู้จักสนิทสนมกับครอบครัวของเพื่อนคนดังกล่าวด้วยได้มาหา แล้วมา ยืมเงินผู้ให้ข่าวสำคัญไปจำนวน 10,000 บาท โดยวันนั้น มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญให้นำเงินไปฝาก ธนาคารจำนวน 40,000 ซึ่งเป็นเงินที่ได้จากการทำนา โดยเพื่อนของผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า จะขอ ยืมเงินไปเพื่อลงทะเบียนเรียนต่อและบอกว่าอีกอาทิตย์หนึ่งจะนำมาคืนให้ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเห็นว่าเคย เป็นเพื่อนกันมาก่อนและเพื่อนคนนี้เป็นคนที่มีฐานะจึงได้ให้ยืมเงินไป โดยนำเงินของมารดาให้ไป ส่วนเงินที่เหลือนำเข้าธนาคารให้มารดา

หลังจากให้ยืมเงินไป 1 อาทิตย์ เพื่อนคนดังกล่าวก็ไม่ยอมติดต่อกลับมา เมื่อ โทรศัพทไปสอบถามกลับได้รับคำตอบจากเพื่อนว่า เงินอะไรไม่รู้เรื่อง จึงเกิดความโมโห และได้ พาเพื่อนสนิท 3 คนไปตำหนิเพื่อนคนดังกล่าว ซึ่งเพื่อนที่ไปด้วยก็คือเพื่อนสนิทที่เคยต้องคดีและ เคยถูกดำเนินคดีมาแล้ว เมื่อไปถึงพบว่า เพื่อนคนที่ยืมเงินไปได้พาเพื่อนมารุมทำร้าย โดยมีจำนวน มากกว่า จึงหลบหนีกลับมา ต่อมาเพื่อนสนิทที่ร่วมไปด้วยและถูกตีกลับมาได้มาชวนกันไปล้างแค้น โดยพาคนไปทั้งหมด 7 คน ซึ่งในวันนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญมีเงินอยู่ 500 บาท จึงได้เลี้ยงเหล้าเพื่อนๆ ที่ ไปทั้งหมด เมื่อเจอเพื่อนที่ยืมเงินกับกลุ่มเศรษฐี เพื่อนของผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้เข้าไปใช้มีดคาบฟัน เพื่อนผู้หญิงคนที่ยืมเงินไป โดยกลุ่มที่เศรษฐีได้ตกใจวิ่งหนีไป หลังจากใช้มีดฟันแล้ว เพื่อนอีกคน ได้แย่งเอากระเป๋าสตางค์เงินมา แล้วพากันหลบหนีจากที่เกิดเหตุ โดยผู้ให้ข่าวสำคัญหนีมาอยู่ที่บ้าน 2 อาทิตย์ไม่ได้ออกไปไหนรวมทั้งไม่ได้ไปเรียนด้วย ซึ่งบิดามารดาก็มาสอบถามว่า ทำไมไม่ไป โรงเรียน แต่ก็บอกว่า เบื่อและไม่สบาย แต่บิดามารดาก็ไม่ได้สนใจ

ภายหลังมีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาสอบปากคำที่บ้าน ผู้ให้ข่าวสำคัญกล่าวปฏิเสธว่า ไม่ได้เป็นคนทำ ไม่รู้เรื่อง เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจกลับไป บิดามารดาก็สอบถาม แต่ก็ปฏิเสธไป เหมือนกัน ผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่าคงไม่มีอะไรแล้ว อีกทั้งตนเองยังไม่ได้เป็นผู้ลงมือใช้มีดฟันด้วย จึง ไม่ได้สนใจอีก หลังจากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมาสอบปากคำไปแล้วประมาณ 1 เดือน เพื่อที่หยิบ กระเป๋าสตางค์ของเพื่อนผู้หญิงที่ยืมเงิน ไปถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวได้ แล้วรับสารภาพรวมทั้งซัด ทอดมาถึงผู้ให้ข่าวสำคัญและเพื่อนอีกคนที่เอามีดฟันด้วย ผู้ให้ข่าวสำคัญและเพื่อนจึงถูกเจ้าหน้าที่ ตำรวจจับกุมตัวในที่สุด

ในชั้นสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ให้การปฏิเสธและขอต่อสู้ คดี ต่อมาเมื่อขึ้นศาลชั้นต้น จึงถูกตัดสินว่าผิดในคดีร่วมกันพยายามฆ่าและร่วมกับชิงทรัพย์ ถูก พิพากษาจำคุกเป็นเวลา 16 ปี 8 เดือน ส่วนเพื่อนร่วมคดีที่ถูกจับกุมตัวมีเพียง 2 คน รวมผู้ให้ข่าว

สำคัญด้วยมีจำเลยทั้งหมด 3 คน ส่วนที่เหลือไม่มีการชดเชยไปถึง โดยเพื่อนอีก 2 คนที่ถูกจับถูกพิพากษาจำคุกในคดีเดียวกันเป็นเวลา 25 ปี เนื่องจากเคยมีประวัติถูกดำเนินคดีมาก่อน

หลังศาลชั้นต้นตัดสินพิพากษาแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาต่อ จึงถูกส่งตัวมาจำคุก ณ ทณฑสถานหญิงกลางแห่งนี้

พฤติกรรมของเรือญาติและการดำเนินชีวิตของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญหลังถูกศาลพิพากษา

หลังจากที่ถูกจับกุมตัวที่บ้านจังหวัดอยุธยาและถูกควบคุมตัวนั้น บิดามารดาได้จัดหาทนายความให้ โดยบิดามารดาได้ทำการต่อว่าและกล่าวว่า ได้เคยเตือนแล้วไม่ให้คบกับเพื่อนกลุ่มนี้ เพราะเคยมีประวัติต้องคดีมาก่อน กลัวว่าจะถูกชักชวนให้ก่อคดีขึ้น ซึ่งก็เป็นความจริง ซึ่งบิดามารดาที่เสียใจมาก ภายหลังจากที่ถูกส่งตัวมาจำคุกที่ทณฑสถานหญิงกลาง บิดามารดาได้มาเยี่ยมผู้ให้ข่าวสำคัญทุกอาทิตย์ โดยจะมีพี่สะใภ้ (ภรรยาของพี่ชาย) เป็นผู้ขับรถพามา พร้อมทั้งพาหลาน (ลูกพี่ชาย) มาเยี่ยมด้วย ส่วนพี่ชายนั้น ต้องทำงานเลยไม่ค่อยว่างจะมาเยี่ยม เวลาที่ทางบ้านมาเยี่ยม นั้น จะฝากเงินให้กับผู้ให้ข่าวสำคัญไว้ใช้สอยด้วย ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ขณะนี้ในบัญชีเงินฝากที่ทางบ้านฝากไว้นั้นมียอดเงินประมาณ 20,000 กว่าบาท

ความรู้สึกรู้สึกของผู้ให้ข่าวสำคัญภายหลังจากถูกจับกุม

ผู้ให้ข่าวสำคัญเสียใจอย่างมากที่ต้องทำให้บิดามารดาและครอบครัวผิดหวัง ไม่สามารถช่วยเหลือและทำตัวเป็นที่พึ่งแก่บิดามารดาในยามที่แก่ชราได้ คิดว่า ถ้าในอดีตเชื่อฟังคำสอนของบิดามารดาก็คงจะไม่ต้องมาถูกจำคุกเช่นนี้

ผู้ให้ข่าวสำคัญเสียใจว่า ในวันที่เกิดเหตุตัวเองไม่น่าที่จะเลี้ยงเหล้าเพื่อนๆ เลย เพราะวันนั้นหากไม่เมาก็คงไม่เกิดเรื่องที่รุนแรงขนาดดังกล่าว อย่างคิดก็จะเป็นการชกต่อยหรือตีกันธรรมดาแบบที่เคยเกิดขึ้นเสมอๆ และจากการกระทำดังกล่าวยังทำให้ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญกับครอบครัวของเพื่อนคนที่ถูกฟันซึ่งเคยมีความสนิทสนมกันอย่างดีต้องมาคิดใจกัน เพราะเรื่องเงิน ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่ได้เดือดร้อนในเรื่องดังกล่าวเลย หากผู้ให้ข่าวสำคัญบอกมารดาก็คงจะไม่เกิดเรื่องดังกล่าว แต่กลับเอาเรื่องนี้ไปปรึกษากับเพื่อนสนิทซึ่งเคยมีประวัติกระทำผิดมาก่อน จึงทำให้เรื่องบานปลายขึ้น และในที่สุดก็ต้องมารับโทษเช่นทุกวันนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับเหยื่อ

เหยื่อเคยเป็นเพื่อนสนิทของผู้ให้ข่าวสำคัญ โดยเคยเป็นเพื่อนเรียนร่วมชั้นเดียวกันกับผู้ให้ข่าวสำคัญ อีกทั้งครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญกับครอบครัวของเหยื่อก็มีความสนิทสนมไปมาหาสู่กันเสมอ

ความหวังหลังจากที่พ้นโทษ

ผู้ให้ข่าวสำคัญหวังไว้ว่า เมื่อพ้นโทษแล้วจะกลับไปช่วยครอบครัวประกอบอาชีพ โดยผู้ให้ข่าวสำคัญจะเข้าไปรับช่วงดูแลกิจการรับเหมาเกี่ยวกับช่างที่ครอบครัวมีอยู่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 5

ชื่อ	นางมี (นามสมมติ)
อายุปัจจุบัน	40 ปี (เกิดเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2509)
สถานภาพ	สมรส
อายุขณะทำความผิด	30 ปี
ภูมิลำเนาของผู้ให้ข่าวสำคัญ	จังหวัดสุพรรณบุรี
ต้องโทษในคดี	ความผิดต่อชีวิตและร่วมกันปล้นทรัพย์

บุคลิกภาพของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ผู้ให้ข่าวสำคัญตัดผมสั้นซอย มีผิวคล้ำดำแดง กริยาท่าทางเหมือนกับผู้ชาย พูดจา
ฉะฉาน ที่ท้องแขนมีรอยสักเป็นรูปยันต์และรูปพระ รูปร่างปานกลาง

ประวัติส่วนตัว

นางมี เกิดเมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2509 ปัจจุบันอายุ 40 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอ
ศรีประจัน จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นบุตรคนที่ 4 จากจำนวนพี่น้องทั้งหมด 7 คน โดยมี
รายละเอียด คือ

คนที่ 1 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิต
อยู่

คนที่ 2 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิต
อยู่

คนที่ 3 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว

คนที่ 4 เป็น หญิง (ตัวกรณีศึกษาเอง)

คนที่ 5 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 6 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่ และเป็นคู่ชีวิตกับผู้ให้ข่าวสำคัญ

คนที่ 7 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญเสียชีวิตแล้วตั้งแต่ผู้ให้ข่าวสำคัญมีอายุได้ 7 ปี เดิมบิดามีที่ดินของตัวเองใช้สำหรับทำไร่ข้าวโพด นอกจากนี้ บิดายังรับจ้างทำไร่ด้วย โดยได้รับค่าแรงวันละ 120 บาท ส่วนใหญ่จะทำทุกวัน วันจันทร์ถึงศุกร์ หยุดวันเสาร์และอาทิตย์ ภายหลังจากที่บิดาเสียชีวิตที่ดินของบิดาก็ถูกคนอื่นที่มีที่ติดกับโกงไป บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญทานเหล้าในบางครั้ง แต่ไม่สูบบุหรี่หรือเสพยาเสพติด

มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญปัจจุบันยังคงมีชีวิตอยู่ มีอายุ 67 ปี มีอาชีพรับจ้างทำไร่ได้ค่าแรงวันละ 120 บาท ซึ่งจะต้องทำงานทุกวันตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ มารดาไม่ค่อยจะดื่มเหล้าจะทานเฉพาะในช่วงที่มีงานหรือเทศกาลเท่านั้น ไม่สูบบุหรี่หรือเสพยา

ในครอบครัวนั้นจะมีบิดา มารดา และพี่ชายคนโต ช่วยกันประกอบอาชีพหารายได้เข้ามาสู่ครอบครัว เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายประจำบ้านและค่าเล่าเรียน โดยทั้ง 3 คนจะไปทำงานรับจ้างทำไร่เช่นเดียวกัน โดยบิดากับมารดาจะได้เงินค่าแรงวันละ 120 บาท ส่วนพี่ชายคนโตยังเล็กอยู่มีอายุแค่ 15 ปี จึงได้รับค่าแรงเพียงวันละ 80 บาท ซึ่งเมื่อได้เงินแล้วก็จะนำมารวมกัน

ผู้ให้ข่าวสำคัญสำเร็จการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เหตุผลที่เลิกเรียนเนื่องจากบิดาเสียชีวิตลง ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญต้องหยุดเรียนเพื่อช่วยทำงานบ้านและทำหน้าที่เลี้ยงน้องอีก 3 คน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ หลังจากที่บิดาเสียชีวิตไปแล้ว มารดาและพี่ชายคนโตได้ช่วยกันทำงานรับจ้างทำไร่เพื่อหารายได้มาเจือจุนครอบครัวและส่งให้บรรดาน้องๆ ของผู้ให้ข่าวสำคัญอีก 3 คนได้เรียนหนังสือต่อไป

สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มีความเป็นอยู่อย่างอบอุ่น ไม่ค่อยมีการทะเลาะกัน นานๆ จะเกิดการทะเลาะกันขึ้นครั้งหนึ่ง ซึ่งเรื่องที่เป็นสาเหตุของการทะเลาะกันก็ไม่มีอะไรเป็นเรื่องเป็นราว ภายในครอบครัวส่วนใหญ่จะมีการช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี บรรดาพี่น้องจะรักใคร่กันมาก มีการสอนการบ้านหรืองานต่างๆ ซึ่งกันและกัน โดยผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ตนเองยังได้รับการสอนจากบรรดาพี่ๆ ในเรื่องเกี่ยวกับเทคนิคของการเลี้ยงไม้ซุงหรือต้นไม้ใหญ่ๆ

ต่อมา เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญมีอายุได้ 15 ปี ก็ออกทำงานเช่นเดียวกับมารดาและพี่ชายคนโตด้วย โดยช่วงนี้ บรรดาน้องๆ ของผู้ให้ข่าวสำคัญเริ่มโตพอที่จะดูแลตนเองได้แล้ว ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้ประกอบอาชีพรับจ้างทำนาหรือทำไร่ ซึ่งนายจ้างก็เห็นใจครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้ให้ค่าแรงวันละ 120 บาทเท่าที่ๆ ที่ยังเป็นเด็กอยู่ ทำอาทิตย์ละ 5 วัน โดยมีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 2,400 บาท ซึ่งจะนำเอาเงินที่ได้มาช่วยเหลือจุนเจือภายในครอบครัวด้วยอีกทางหนึ่ง

พอผู้ให้ข่าวสำคัญอายุได้ 17 ปี ได้ขอมารดาไปบวชที่วัดทุ่งสามัคคีธรรม ซึ่งอยู่ใกล้บ้าน สาเหตุที่ไปบวชเนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า เมื่อการดำเนินชีวิต บวชอยู่ 3 ปี พอจิตใจสงบก็สึกออกมา ตอนสึกนั้นอายุได้ 20 ปี จึงกลับมาอยู่บ้าน ทำงานรับจ้างทำงานทั่วไปอยู่ โดยได้รับค่าแรงวันละ 120 บาท

เมื่อกลับมาอยู่บ้านและทำงานอยู่นั้น ได้รู้จักกับสามีซึ่งเป็นคนจังหวัดอุทัยธานี เจอกันขณะที่ฝ่ายชายซึ่งทำงานเป็นควาญช้าง และรับจ้างนำช้างมาให้หากที่ระบวชพระจีในวันบวช หลังงานเลิกฝ่ายชายได้ชวนให้ลองนั่งหลังช้างเล่น ตอนแรกผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่กล้า แต่ภายหลังเมื่อขึ้นไปขี่แล้ว ปรากฏว่า ฝ่ายชายได้พาผู้ให้ข่าวสำคัญขี่ช้างกลับไปที่บ้านของฝ่ายชายที่จังหวัดอุทัยธานี เมื่อไปถึงก็ได้เสียกัน ภายหลังอีก 7 วัน สามีจึงพาผู้ให้ข่าวสำคัญกลับมาพบกับมารดา หลังแต่งงานกันแบบผูกมือกันแล้วสามีก็พากันไปอยู่ที่จังหวัดอุทัยธานี

เมื่อไปอยู่ที่บ้านสามี ผู้ให้ข่าวสำคัญ ไม่ได้ประกอบอาชีพอะไร เนื่องจากสามีให้ทำหน้าที่แม่บ้านอย่างเดียว ผู้ให้ข่าวสำคัญเคยขอสามีกลับมาเยี่ยมมารดาที่จังหวัดสุพรรณบุรี แต่สามีก็ไม่ยอมให้มา จนกระทั่งมีลูกกับสามี 1 คน เป็นผู้หญิง อายุได้ 2 ปี เมื่อขอกลับมาเยี่ยมมารดาที่บ้าน ซึ่งขณะนั้นทราบข่าวจากพี่ชายคนโตว่ามารดากำลังไม่สบาย แต่สามีก็ไม่ให้มาอีก จึงได้ตัดสินใจเลิกกับสามี และพาลูกกลับมาอยู่ที่บ้านมารดาที่สุพรรณบุรี สาเหตุที่เลิกกับสามีเพราะ สามีไม่ชอบมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญ ชอบดูถูกมารดาว่าเป็นคนยากจน (ครอบครัวของสามีเป็นคนมีฐานะ คือมีช้างเลี้ยงไว้หลายตัวให้เช่าออกงาน)

หลังจากเลิกกับสามีและกลับมาอยู่ที่บ้านมารดาแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ฝากมารดาให้เลี้ยงลูกสาวที่มีอายุ 2 ขวบให้ และออกไปประกอบอาชีพรับจ้างตัดไม้และตัดหญ้า โดยได้รับค่าแรงวันละ 150 บาท ซึ่งจะทำงานอาทิตย์ละ 5 วัน คิดแล้วผู้ให้ข่าวสำคัญจะมีรายได้เดือนละ 3,000 บาท ซึ่งเมื่อหักเงินที่ให้มารดาประมาณเดือนละ 1,000 บาทแล้ว จะเหลือเก็บเดือนละ 2,000 บาท ส่วนอาหารก็จะกินอยู่ภายในบ้าน

ช่วงที่ทำงานอยู่บ้านนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหนเลย ทุกวันจะออกไปทำงานแต่เช้า ส่วนวันหยุดเสาร์และอาทิตย์ก็จะอยู่บ้าน เล่นกับบุตรสาวและทำอาหารกินกับครอบครัว

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ในสมัยตอนเป็นเด็กที่บิดายังคงมีชีวิตอยู่นั้น บิดาและมารดาได้เคยสอนไว้ว่า ไม่ให้ไปกู้หนี้ยืมสินใครมา แม้กระทั่งสอนว่าอย่าไปเซ็นชื่อค้ำประกันให้ใคร เพราะส่วนใหญ่แล้วจะถูกโกง ซึ่งบรรดาพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญก็เชื่อฟัง ทำให้ไม่มีใครไปกู้หนี้ยืมสินมา กอปรกับครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญตั้งใจประกอบอาชีพและไม่ใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย จึงทำให้มีเงินเหลือเก็บไว้ใช้สอยในยามที่จำเป็นเสมอ

ประวัติการกระทำผิด

ผู้ให้ข่าวสำคัญเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว 1 ครั้ง ในคดีทำร้ายร่างกาย เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ในตอนที่ผู้ให้ข่าวสำคัญอายุได้ 17 ปี (ก่อนจะไปบวช) ถูกญาติผู้ชายที่อยู่อาศัยที่บ้านด้วยเข้ามาล่อลวงและทำอนาจาร แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ขัดขืนต่อสู้ และใช้มีดแทงญาติคน

ดังกล่าวไป ซึ่งต่อมาญาติคนดังกล่าวได้แจ้งความและถูกจับกุมตัว เมื่อขึ้นศาลปรากฏว่า ศาลยกฟ้อง แต่ให้คุมความประพฤติไว้เป็นเวลา 1 ปี

สถานะทางเศรษฐกิจของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ฐานะของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น มีฐานะพอกินพอใช้ โดยครอบครัวจะมี บิดา (สมัยยังมีชีวิตอยู่) มารดา และพี่ชายคนโตเป็นผู้ที่หารายได้เข้าครอบครัว โดยทั้งสามคนจะ ทำงานรับจ้างทำไร่ ซึ่งบิดามารดาจะได้รับค่าแรงวันละ 120 บาท ส่วนพี่ชายคนโตซึ่งยังอายุไม่มาก จะได้ค่าแรงวันละ 80 บาท รวมกันแล้วจะมีรายได้วันละ 320 บาท ซึ่งจะทำงานอาทิตย์ละ 5 วัน ดังนั้น จะมีรายได้ครอบครัวเดือนละ 6,400 บาท นอกจากนี้ ในช่วงที่บิดายังมีชีวิตอยู่นั้น ยังมีที่ดิน ทำไร่ข้าวโพด ซึ่งจะได้รายได้ส่วนหนึ่งจากการทำไร่ดังกล่าวนี้ด้วย แต่ไม่มากนัก (ภายหลังบิดา เสียชีวิตไป ที่ดินผืนดังกล่าวถูกเจ้าของไร่ข้างเคียงโกงไป) สำหรับรายจ่ายของครอบครัวก็จะมีแต่ ค่าใช้จ่ายภายในบ้าน ค่าอาหาร และค่าเล่าเรียน ซึ่งก็จะมีจำนวนไม่มากนัก ทำให้ครอบครัวยังพอมี เงินเหลือเก็บสะสมอยู่บ้าง ไม่ต้องไปหยิบยืมเงินจากใคร

ต่อมาเมื่อบิดาได้เสียชีวิตไป (เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญมีอายุได้ 7 ปี) ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ ลาออกจากโรงเรียนมาช่วยดูแลน้องๆ อยู่ที่บ้าน จนกระทั่งโตเป็นสาว อายุได้ 15 ปี ผู้ให้ข่าวสำคัญก็ ได้ออกไปทำงานรับจ้างพร้อมกับมารดาและพี่ชายคนโต โดยได้รับค่าแรงวันละ 120 บาท ดังนั้น มารดา พี่ชายคนโต และผู้ให้ข่าวสำคัญ ทำงานจึงได้ค่าแรงรวมกันวันละ 360 บาท มีรายได้เดือนละ 7,200 บาท ซึ่งต่อมาได้รับค่าแรงเพิ่มขึ้นเป็นวันละ 150 บาทต่อคน ทำให้มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 9,000 บาท ส่วนพี่ชายคนที่สองและคนที่สามได้แยกออกจากบ้านไปทำงานที่อื่นและมีครอบครัว จึงไม่ได้ส่งเงินมาช่วยเหลือเท่าไร

ต่อมาเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญไปบวชเป็นเวลา 3 ปี ก็เหลือแต่มารดาและพี่ชายคนโตที่ยังทำงานอยู่ ส่วนบรรดาน้องๆ ก็เรียนสำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้ว จึงทำให้ภาระของมารดา และพี่ชายลดลงไป ซึ่งบรรดาน้องๆ ก็ได้ช่วยมารดาและพี่ชายทำงานตามแต่ที่จะมีโอกาส ในขณะที่ บวชอยู่นั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเอาใจใส่ต่อการศึกษาพระธรรม จึงไม่ได้ติดตามเรื่องทางบ้านมากนัก ทราบแต่เวลาที่มารดาหรือพี่น้องเดินทางมาทำบุญและมาเยี่ยมเท่านั้น

ภายหลังจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญสึกออกมาแล้วก็กลับมาอยู่กับมารดา และได้ประกอบอาชีพรับจ้างทำงานทั่วไปมีรายได้วันละ 120 บาท ทำงานอาทิตย์ละ 5 วัน เฉลี่ยแล้วมีรายได้เดือนละ 2,400 บาท ซึ่งเงินที่ได้มาก็จะนำมาใช้จ่ายภายในครอบครัว ต่อมาได้เจอสามีและแต่งงานกัน โดยย้ายไปอยู่ที่บ้านของสามีที่จังหวัดอุทัยธานี ช่วงนี้ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ประกอบอาชีพใด ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านเท่านั้น โดยสามีจะเป็นผู้หารายได้เลี้ยงครอบครัว แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญเลิกกับสามีภายหลังจากลูกสาวอายุได้ 2 ปี จึงกลับมาอยู่กับมารดาที่บ้าน

เมื่อกลับมาอยู่กับผู้ให้ข่าวสำคัญได้ฝากลูกสาวให้มารดาเป็นผู้ดูแล แล้วออกไปประกอบอาชีพรับจ้างตัดไม้และตัดหญ้า โดยได้รับค่าแรงวันละ 150 บาท ซึ่งจะทำงานอาทิตย์ละ 5 วัน คิดแล้วผู้ให้ข่าวสำคัญจะมีรายได้เดือนละ 3,000 บาท ซึ่งเมื่อหักเงินที่ให้มารดาประมาณเดือนละ 1,000 บาทแล้ว จะเหลือเก็บเดือนละ 2,000 บาท ส่วนอาหารก็จะกินอยู่ภายในบ้าน

แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญจะต้องรับภาระดูแลในเรื่องค่ารักษาพยาบาลของมารดา ซึ่งมีอายุมากแล้ว เวลาที่เจ็บป่วยถึงขั้นต้องไปหาหมอจะต้องเสียค่ารักษาพยาบาลครั้งละประมาณ 4,000 บาท โดยมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญมีโรคประจำตัวคือ ความดันสูงและเป็นโรคท้องมาร ซึ่งจะต้องรับการรักษาอย่างต่อเนื่อง

การคบเพื่อน

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ไม่เคยมีเพื่อนสนิทเลย เนื่องจากภายหลังจากที่ลาออกมาจากโรงเรียนก็ต้องช่วยที่บ้านทำงานเลี้ยงดูน้องๆ แทบจะไม่มีเวลาว่างเลย พอโตขึ้นก็ต้องทำงานหาเงินมาช่วยเหลือจุนเจือครอบครัว ทำให้ไม่มีเวลาทำความรู้จักกับใครอย่างจริงจัง

เวลาที่ประสบปัญหา จะไม่ค่อยเล่าให้ผู้ใดฟังแม้กระทั่งมารดา เนื่องจากกลัวว่าจะทำให้เกิดความหนักใจ ส่วนการแก้ไขปัญหาต่างๆ นั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญจะใช้วิธีค่อยๆ คิดหาทางแก้ไข

การนับถือศาสนา

ผู้ให้ข่าวสำคัญนับถือศาสนาพุทธ จะเดินทางไปวัดทุกวันพระ เนื่องจากต้องตามมารดาที่ชอบทำบุญและฟังเทศน์ ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญถือปฏิบัติต่อมา แม้กระทั่งตอนที่ผู้ให้ข่าวสำคัญไปบวชชีก็เนื่องจากเชื่อว่า ธรรมะจะช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่ผู้ให้ข่าวสำคัญประสบได้

พฤติการณ์ของคดี

เกิดขึ้นช่วงปี พ.ศ. 2539 ผู้ให้ข่าวสำคัญมีอายุได้ 30 ปี ได้ไปสมัครเป็นพนักงานที่โรงงานทำอิฐ แล้วพบกับหัวหน้าคนงาน หลังจากสมัครงานเสร็จแล้วหัวหน้าคนงานก็บอกให้กลับไปขนเอาเสื้อผ้ามาอยู่ที่ห้องพักของโรงงานเลย ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงกลับมาปรึกษากับมารดา ซึ่งมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญก็ห้ามเอาไว้ ดังนั้น ในตอนเย็นของวันดังกล่าว ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงเดินทางไปพบกับหัวหน้าคนงานและบอกปฏิเสธไปว่าจะไม่มานอนพักที่บ้านพักคนงาน เนื่องจากโรงงานดังกล่าวอยู่ใกล้กับบ้านของน้องชายคนที่ 6 (คู่คดี) ของผู้ให้ข่าวสำคัญ นอกจากนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญมีรถมอเตอร์ไซด์ของครอบครัว ทำให้สามารถขับไป-กลับได้

เมื่อบอกกับหัวหน้าคนงานไปแล้วจะเดินทางกลับมาบ้านที่ อ.ศรีประจัน ปรากฏว่าหัวหน้าคนงานขอติดรถกลับมาด้วย เมื่อมาถึง อ.ศรีประจัน เป็นเวลาประมาณ 1 ทุ่ม หัวหน้าคนงานได้ขอให้เลี้ยวรถเข้าไปในโรงแรมม่านรูด แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญปฏิเสธ เมื่อผ่านมาถึงบ้านของน้องชายคนที่ 6 ซึ่งทำงานเป็นพนักงานโรงอ้อยในอำเภอดังกล่าว จึงแวะจะเข้าบ้านน้องชาย และบอกหัวหน้าคนงานว่า ถึงบ้านของผู้ให้ข่าวสำคัญแล้ว แต่หัวหน้าคนงานขอตามเข้าไปในบ้านด้วย ซึ่งเห็นว่าต่อไปจะต้องทำงานด้วยกันจึงให้เข้าบ้าน

เมื่อหัวหน้าคนงานเข้ามาบ้าน และได้แนะนำให้รู้จักกับน้องชายแล้วก็ขอเหล้าทาน ผู้ให้ข่าวสำคัญกับน้องชายจึงจัดหาอาหารและเหล้าเลี้ยงหัวหน้าคนงาน พอหัวหน้าคนงานเริ่มเมาเหล้าก็พูดกับน้องชายว่า เมื่อคืนนี้ได้เสียกับผู้ให้ข่าวสำคัญทั้งที่เพิ่งจะรู้จักกันในวันนี้เอง ผู้ให้ข่าวสำคัญและน้องชายโมโหมากที่พูดอย่างนี้ จึงเกิดการโต้เถียงทะเลาะกันขึ้น น้องชายผู้ตายจึงใช้เหล็กท่อน้ำดีหัวหน้าคนงานคนดังกล่าวเข้าที่ปลายคางอย่างแรง 1 ที่ ปรากฏว่าหัวหน้าคนงานล้มลงไปกองกับพื้นแน่นิ่งไป เมื่อเข้าไปตรวจสอบดูพบว่าเสียชีวิตแล้ว ดังนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญกับน้องชายจึง

นำศพของหัวหน้าคนงานจีนซ่อนมอเตอร์ไซด์ โดยนั่งซ้อน 3 ออกไปจากบ้านเพื่อนำศพไปที่
คลองหน้าบ้านของกำนันซึ่งอยู่หลังสถานีตำรวจ อ.ศรีประจัน แล้วกลับมาบ้านน้องชาย

ในวันรุ่งขึ้นผู้ให้ข่าวสำคัญก็เดินทางกลับไปอยู่บ้านมารดา ทำเหมือนกับว่าไม่มี
อะไรเกิดขึ้น ต่อมาป่าของผู้ให้ข่าวสำคัญที่อาศัยอยู่ ณ อำเภอคานซาง เกิดป่วย ผู้ให้ข่าวสำคัญจึง
เดินทางไปเยี่ยม ปรากฏว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไปจับกุมผู้ให้ข่าวสำคัญที่บ้านป่าแล้วจึงตามไปจับกุม
น้องชายที่บ้าน

เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวผู้ให้ข่าวสำคัญกับน้องชายมาสอบสวนที่สถานี
ตำรวจและได้สอบถามถึงเรื่องเกี่ยวกับคดีที่ก่อขึ้น ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รับสารภาพว่า ได้ทะเลาะกัน
จริง แต่น้องชายเป็นคนเอาเหล็กตีหัวหน้าคนงาน ผู้ให้ข่าวสำคัญเพียงแต่ช่วยขับรถนำศพไปที่

หลังจากนั้น เมื่อขึ้นศาลจึงถูกตัดสินว่าผิดในคดีความผิดต่อชีวิตและร่วมกันปล้น
ทรัพย์ และศาลตัดสินลงโทษประหารชีวิต แต่เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญรับสารภาพจึงลดโทษให้กึ่ง
หนึ่งเหลือโทษจำคุกตลอดชีวิต ซึ่งน้องชายที่เป็นคู่คี่ก็โดยโทษเท่ากัน หลังจากศาลขึ้นต้นตัดสิน
แล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ยื่นขออุทธรณ์และฎีกาต่อจึงถูกส่งตัวมาจำคุก ณ ทัณฑสถานหญิงกลาง
ซึ่งต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญได้รับพระราชทานอภัยโทษลดโทษจำคุกจากตลอดชีวิตเหลือจำคุก 26 ปี
8 เดือน ซึ่งปัจจุบันนี้ถูกจำคุกมาแล้ว 10 ปี

พฤติกรรมของเครือญาติและการดำเนินชีวิตของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญหลังถูกศาลพิพากษา

หลังจากที่เกิดเหตุและเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญกับน้องชายคนที่ 6 ถูกจับกุมนั้น ทางบ้าน
ต่างก็เป็นห่วงและเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ก็ไม่รู้ว่าจะช่วยเหลืออย่างไรบ้าง จึงต้องทำใจยอมรับ
โดยเฉพาะมารดา ซึ่งต้องรับดูแลลูกสาวของผู้ให้ข่าวสำคัญแทน

ปัจจุบันลูกสาวมีอายุ 20 ปีแล้ว เรียนสำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อาศัยอยู่กับ
มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญ โดยช่วยทำงานบ้านและบางครั้งก็ไปช่วยน้องสาวของผู้ให้ข่าวสำคัญซึ่ง
เปิดร้านขายอาหารตามสั่งด้วย ทราบว่าลูกสาวแต่งงานไปแล้วเมื่อตอนอายุ 18 ปี มีลูก 1 คนเป็น
ผู้ชาย แต่ต่อมาเลิกกับสามี แต่ไม่ทราบว่าเลิกกันด้วยเรื่องอะไร

หลังจากที่ถูกส่งตัวมาจำคุก ณ ทณฑสถานหญิงกลาง มีมารดาเดินทางมาเยี่ยมทุกปี ปีละ 1 ครั้ง โดยจะมาพร้อมกับน้องสาวและลูกสาวของผู้ให้ข่าวสำคัญ แต่ไม่ได้ฝากเงินไว้ให้ เนื่องจากฐานะทางครอบครัวไม่ได้มีรายได้มากนัก เพียงแต่พอกินพอใช้เท่านั้น

ความรู้สึกของผู้ให้ข่าวสำคัญภายหลังจากถูกจับกุม

ผู้กระทำผิดรู้สึกเสียใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยคิดว่าเหตุที่เกิดขึ้นในวันนั้นเกิดจากความใจร้อนของตนเอง ซึ่งน่าจะควบคุมอารมณ์และคอยห้ามปรามน้องชาย ทั้งๆ ที่ตัวเองก็ยึดถือธรรมะเป็นหลักอยู่แล้ว โดยเฉพาะเรื่องขันติแต่พอถูกคนเมาเหล้าพูดจุกกับลิ้มทุกสิ่ง มีแต่ความโมโห จึงทำให้ขาดสติไปถือสาคนเมา และต้องได้รับผลกระทบที่ถ่วง

เรื่องที่เกิดขึ้นเกิดจากตนเองจึงทำให้น้องชายคนที่ 6 ต้องมาเดือนร้อนด้วย ซึ่งในวันนั้นถ้าตนเองไม่ยอมให้หัวหน้าคนงานติดรถกับมาด้วยก็คงจะไม่เกิดเรื่องดังกล่าวขึ้น

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับเหยื่อ

เหยื่อไม่เคยรู้จักกับผู้ให้ข่าวสำคัญมาก่อน มารู้จักกันในวันที่เกิดเหตุ โดยเหยื่อเป็นหัวหน้าคนงานในโรงงานที่ผู้ให้ข่าวสำคัญไปสมัครงานและขอติดรถมาด้วย ต่อมาเหยื่อได้เมาสุราและพุดให้ผู้ให้ข่าวสำคัญเสียหายต่อหน้าน้องชายของผู้ให้ข่าวสำคัญ จึงเกิดคดีขึ้น

ความหวังหลังจากที่พ้นโทษ

ผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่าเมื่อพ้นโทษแล้วจะกลับไปประกอบอาชีพที่บ้านมารดา โดยตั้งใจว่าจะไปประกอบอาชีพรับซื้อเศษเหล็ก พลาสติก และขวด เพื่อนำไปขายต่อให้กับโรงงาน ซึ่งเป็นอาชีพที่ทำรายได้สูง วางแผนไว้ว่าจะหาเงินซื้อรถกระบะ 1 คัน เพื่อนำมาใช้ในการตะเวนรับซื้อของมาขาย

ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 6

ชื่อ	นางสาวนภา (นามสมมติ)
อายุปัจจุบัน	29 ปี (เกิดเมื่อ 19 มกราคม 2519)
สถานภาพ	โสด
อายุขณะทำความผิด	20 ปี
ภูมิลำเนาของผู้ให้ข่าวสำคัญ	จังหวัดสุพรรณบุรี
ต้องโทษในคดี	ร่วมกันฆ่าโดยเจตนาและร่วมกันชิงทรัพย์

บุคลิกภาพของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ผู้ให้ข่าวสำคัญมีร่างกายผอมบาง ความสูงปานกลาง ผิวขาว ตัดผมชอยสั้นแบบผู้ชาย ลักษณะกิริยาท่าทางเป็นผู้ชาย (เป็นทอม) การพูดจาจะฉะฉาน มีความมั่นใจและเชื่อมั่นตัวเองสูง

ประวัติส่วนตัว

นางสาวนภา เกิดเมื่อวันที่ 19 มกราคม 2519 ปัจจุบันอายุ 29 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นบุตรสาวคนเดียวของครอบครัว บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่ มีอายุ 49 ปี ประกอบอาชีพขับรถรับจ้าง (Taxi) อยู่ในกรุงเทพฯ โดยรถคันดังกล่าวเป็นของตัวเองและผ่อนชำระค่างวดหมดสิ้นแล้ว เริ่มขับรถรับจ้างมาได้ 6 ปีแล้ว โดยเริ่มทำตั้งแต่ว่าปี พ.ศ. 2542 มีรายได้จากการขับรถรับจ้าง (Taxi) หลังหักค่าน้ำมันแล้วประมาณวันละ 450 บาท โดยจะทำงานวันจันทร์ถึงวันศุกร์ตั้งแต่เช้าถึงประมาณ 2 ทุ่ม แล้วจะเลิกขับ เผล็ยแล้วจะมีรายได้เดือนละ 9,000 บาท หลังจากที่เลิกขับรถแล้วบิดาจะนอนพักอยู่ที่บ้านของป้าซึ่งอยู่บริเวณอำเภอบางบอน พอถึงวันเสาร์และอาทิตย์จะขับรถกลับบ้านที่จังหวัดสุพรรณบุรี เดิมบิดาของ

ผู้ให้ข่าวสำคัญทำงานเป็นพนักงานขับรถโดยสาร บขส. สายกรุงเทพฯ – ด่านช้าง บิดาเป็นคนพื้นเพ
จังหวัดสุพรรณ โดยกำเนิด บิดาเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

สำหรับมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญ ปัจจุบันนี้ยังมีชีวิตอยู่ มีอายุ 49 ปี เป็นคนจังหวัด
สุพรรณบุรีโดยกำเนิด ในสมัยเด็กไม่ได้เรียนหนังสือ ปัจจุบันทำหน้าที่เป็นแม่บ้านอยู่ดูแลบ้านอย่าง
เดียว โดยบิดาเมื่อถึงวันหยุดก็จะกลับมาค้างที่บ้านและนำเงินมาทิ้งไว้ให้มารดาใช้จ่าย

บ้านของผู้ให้ข่าวสำคัญที่จังหวัดสุพรรณบุรีนั้น บิดากับมารดาได้ซื้อไว้ ขณะนี้
กำลังผ่อนธนาคารอยู่ โดยมีภาระต้องผ่อนส่งเดือนละ 3,000 บาท

ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า บิดามารดามีการทะเลาะกัน
บ้าง ส่วนใหญ่จะมีการทะเลาะเรื่องที่ดินบิดาเป็นคนเจ้าชู้ แต่การทะเลาะกันนั้นจะไม่มีกรลงมือทุบตี
กัน นอกจากนี้ บางครั้งมารดาจะต่อว่าบิดาในเรื่องที่ชอบดื่มเหล้าทำให้เสียเงิน

ในสมัยผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นเด็กนั้น ป้า (พี่สาวของมารดา) ที่บิดาไปนอนค้างที่บ้าน
ในกรุงเทพฯ เวลาไปขับรถนั้น จะนำเอาลูก 4 คน มาฝากให้บิดากับมารดาช่วยเลี้ยงให้ เป็นผู้ชาย 3
คน ผู้หญิง 1 คน ทุกคนป้าจะให้เรียนอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรีทั้งหมด โดยป้าจะรับผิดชอบค่าใช้จ่าย
ทั้งหมดเอง แต่ไม่ได้เรียนโรงเรียนเดียวกันกับผู้ให้ข่าวสำคัญ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าว
สำคัญกับลูกพี่ลูกน้อง (หลานป้า) ที่มาอยู่ด้วย ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เล่นด้วยกันมาตั้งแต่เป็นเด็ก ไม่
เคยทะเลาะกันเลย รักกันดีเหมือนพี่น้องแท้จริง บ้างครั้งยังเคยแอบหนีบิดาและมารดาไปเที่ยว
งานวัดในบริเวณบ้านด้วยกัน ทำให้เวลาถูกจับได้จะถูกบิดากับมารดาตี ซึ่งจะมีเป็นประจำ

ลูกของป้าที่มาอยู่อาศัยที่บ้านด้วยนั้น บิดามารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญให้ความรัก
เหมือนลูก โดยทุกคนเรียนสำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยคนโตเป็นผู้ชาย มีศักดิ์เป็นพี่ของผู้ให้
ข่าวสำคัญ ทำงานขับรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างอยู่วินบริเวณบ้าน ส่วนลูกของป้าคนที่ 2 และ 3 เป็น
ผู้ชาย ปัจจุบันทำงานรับจ้างทั่วไป ส่วนลูกของป้าคนที่ 4 เป็นผู้หญิง ปัจจุบันออกไปทำงานและ
อาศัยอยู่ข้างนอก สาเหตุที่ป้านำลูกมาฝากให้บิดามารดาช่วยเลี้ยงดูให้เนื่องจากป้าเลิกกับสามี และ
ต้องทำงานรับจ้างทั่วไปทำให้ไม่มีเวลาจะดูแลลูกๆ เห็นว่า มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญอยู่กับบ้าน
ไม่ได้ทำอะไรจึงนำเอาลูกมาฝากเลี้ยงไว้ แต่ป้าก็จะรับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายของลูกทั้งหมด ซึ่ง

ปัจจุบันป่าคนดังกล่าวนี้ก็เข้ามาทำงานและเช่าบ้านอยู่ในกรุงเทพฯ ซึ่งเวลาบิดามาขับรถที่กรุงเทพฯ ก็จะมาพักนอนที่บ้านของป่าคนนี้

จากการที่ในวัยเด็กของผู้ให้ข่าวสำคัญเล่นและอยู่กับลูกของป่าซึ่งเป็นผู้ชายถึง 3 คน ทำให้นิสัยใจคอและกริยาท่าทางของผู้ให้ข่าวสำคัญจึงออกไปทางผู้ชาย ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ชอบ จึงกลายเป็นทอมบอยไปในที่สุด

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ในสมัยเด็กที่เรียนชั้นประถมนั้น บิดามารดาจะให้เงินไปใช้จ่ายเวลาไปโรงเรียนวันละ 5 บาท พอขึ้นชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จะได้เงินไปโรงเรียนวันละ 20 บาท ผู้ให้ข่าวสำคัญเรียนสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทางบ้านจะให้เรียนต่อแต่ไม่ยอม หลังจากรเรียนจบ ม.3 ในปี พ.ศ. 2535 แล้วจึงออกมาอยู่บ้าน ขณะนั้นพี่ชายคนโต (ลูกป่า) ได้ผ่อนรถมอเตอร์ไซด์มาขับรถรับจ้างที่วินใกล้บ้าน ในบางครั้งถ้าหากว่าพี่ชายไม่ได้ไปทำงาน ผู้ให้ข่าวสำคัญจะนำเอารถมอเตอร์ไซด์ของพี่ชายไปขับแทน แต่ไม่ค่อยบ่อยเนื่องจากมารดาจะว่า ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ประกอบอาชีพอะไร อยู่กับบ้านช่วยเหลือมารดาดูแลบ้านเท่านั้น

ประวัติการทำความผิด

ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ มาก่อน นอกจากนี้ ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยปรากฏว่ามีบุคคลใดของครอบครัวเคยกระทำความผิดหรือเคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ

สถานะทางเศรษฐกิจของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ฐานะของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญ บิดาเป็นผู้หารายได้มาเลี้ยงครอบครัว โดยทำงานขับรถรับจ้าง (Taxi) ในกรุงเทพฯ จะมีรายได้หลังหักค่าน้ำมันวันละ 450 บาท เฉลี่ยเดือนละ 9,000 บาท โดยรถยนต์ที่ขับนั้นเป็นของตนเองซึ่งได้ผ่อนชำระจนหมดสิ้นแล้ว ส่วนที่พักอาศัยของบิดาในกรุงเทพฯ จะอาศัยนอนอยู่ที่บ้านป่าซึ่งเป็นพี่สาวของมารดาที่นำลูกมาฝากให้เลี้ยงไว้ ส่วนมารดาจะอยู่บ้านทำหน้าที่เป็นแม่บ้านอย่างเดียวไม่ได้ประกอบอาชีพใดๆ

ค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวนั้น จะมีแต่ค่าผ่อนบ้านที่อาศัยอยู่กับธนาคาร โดยผ่อนเดือนละ 3,000 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายอื่นๆ นั้นก็จะมีค่าน้ำไฟเดือนละ 700 บาท นอกนั้นเป็นค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายอื่นๆ ส่วนค่าใช้จ่ายของลูกป้าที่นำมาฝากเลี้ยงนั้น ทางป้าซึ่งเป็นพี่สาวของมารดาจะเป็นผู้รับผิดชอบเอาเงินมาให้ทุกเดือน ซึ่งปัจจุบันนี้ลูกทั้ง 4 คนของป้าไม่ได้เรียนและประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเองได้แล้ว

ส่วนผู้ให้ข่าวสำคัญหลังจากเรียนจบชั้น ม.3 ก็ไม่ได้เรียนต่อ ออกมาอยู่บ้านช่วยมารดาดูแลบ้านและไม่ได้ประกอบอาชีพอะไร ส่วนค่าใช้จ่ายของผู้ให้ข่าวสำคัญจะไม่มา ส่วนใหญ่ที่จะให้และบางครั้งจะเอารถมอเตอร์ไซด์ของพี่ไปขับรับจ้างเวลาที่พี่หยุด เมื่อได้เงินมาก็จะเก็บไว้กินและเที่ยวกับเพื่อนฝูง

การคบเพื่อน

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มีเพื่อนสนิทที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนประถมและอยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงกันทั้งหมด 5 คน เป็นผู้ชาย 4 คน ผู้หญิง 1 คน การพบปะกันกับเพื่อนสนิทกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นการไปเที่ยวตามงานวัด ซึ่งบริเวณบ้านผู้ให้ข่าวสำคัญจะมีวัดมากและจะมีงานวัดอยู่บ่อยๆ

การเจอกับเพื่อนสนิทนั้น จะพบเจอกันทุกวัน เนื่องจากบ้านอยู่ใกล้กัน โดยเพื่อนผู้ชายจะชอบทานเหล้าและสูบบุหรี่ ส่วนผู้ให้ข่าวสำคัญกับเพื่อนผู้หญิงอีกคนจะทานเหล้าบ้าง แต่จะไม่สูบบุหรี่ ในเพื่อนสนิทกลุ่มดังกล่าวจะไม่มีใครที่เสพยาเสพติดและไม่เคยมีใครกระทำความผิดและถูกจับกุมดำเนินคดีมาก่อนเลย

เวลาไปเที่ยวกับเพื่อนกลุ่มนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ส่วนใหญ่จะมีการกินเหล้ากันประจำ อาทิตย์หนึ่งจะมีการกินเหล้ากันอย่างน้อย 2 ครั้ง ซึ่งเวลากินเหล้าแล้วเพื่อนจะเมามาก และจะมีเหตุทะเลาะวิวาทกับคนอื่นๆ เสมอ แต่ส่วนใหญ่ก็จะไม่ค่อยรุนแรงอะไร จะมีก็เพียงแต่ชกต่อยกันเท่านั้น

สำหรับการปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่ผู้ให้ข่าวสำคัญประสบนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ไม่เคยนำเอาปัญหาใดๆ ไปเล่าหรือขอคำปรึกษากับเพื่อนกลุ่มดังกล่าวเลย

การนับถือศาสนา

ผู้ให้ข่าวสำคัญนับถือศาสนาพุทธ โดยเล่าว่าในวัยเด็ก มารดาจะชอบพาผู้ให้ข่าวสำคัญไปวัดเสมอ จะไปทุกวันพระ โดยจะไปทำบุญและฟังเทศน์

พฤติการณ์ของคดี

ราวปี พ.ศ. 2539 ขณะนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญมีอายุ 20 ปีพอดี ได้ไปเที่ยวกับเพื่อนโดยมีกลุ่มเพื่อนสนิทที่เป็นผู้ชายไปด้วย 4 คน และมีเพื่อนทั้งผู้ชายและผู้หญิงของเพื่อนอีกหลายคนไปรวมกินเหล้ากันที่ร้านใกล้บริเวณบ้าน หลังจากดื่มเหล้ากันเสร็จแล้ว มีเพื่อนผู้หญิงที่ไปด้วยกับเพื่อนผู้ชายขอตัวกลับไปก่อน คงเหลือแต่ผู้ให้ข่าวสำคัญซึ่งเป็นผู้หญิงคนเดียวกับเพื่อนผู้ชายอีก 5 คน รวมเป็น 6 คน ซึ่งขณะนั้นเพื่อนผู้ชายกำลังเมา ส่วนผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ดื่มมากจึงไม่เมา ได้ถูกโตะข้างๆ ซึ่งมีจำนวน 5 – 6 คน หาเรื่องและเกิดชกต่อยทะเลาะวิวาทกัน ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้ร่วมช่วยเหลือเพื่อนทะเลาะด้วย ปรากฏว่า เพื่อนของผู้ให้ข่าวสำคัญที่เมาอยู่ได้ให้หาโตะตีคู่กรณีทีศิริระจนล้มกองลงแน่นิ่งไป 1 คน ซึ่งคิดว่าคงสลบไป หลังจากนั้นเมื่อทะเลาะกันเสร็จจึงรีบหลบหนีออกมาจากร้านดังกล่าวเพื่อกลับบ้าน เนื่องจากกลัวว่าคู่กรณีจะมาดักทำร้าย เพราะคู่กรณีเป็นผู้ใหญ่

หลังจากออกมาจากร้านพบว่า เพื่อนและผู้ให้ข่าวสำคัญถูกตีด้วยขวดศิระแตก จึงรีบกลับบ้าน ซึ่งไม่ทราบว่าคู่กรณีที่ถูกเพื่อนใช้หาโตะตีนั้นเสียชีวิต หลังจากกลับมาทำแผลและอยู่บ้าน 3 วัน ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงไปหาเพื่อนที่มีเรื่องด้วยกันและเป็นคนใช้หาโตะตีคู่กรณีที่บ้านเพื่อน และหลังจากไปถึงบ้านเพื่อนได้ไม่นานก็มีเจ้าหน้าที่ตำรวจไปจับเพื่อนและผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งว่า เจ้าของร้านที่เกิดเหตุซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญและเพื่อนเคยไปกินอยู่ประจำแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบว่าเป็นผู้ก่อเหตุ

เมื่อถูกจับมาสถานีตำรวจถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสอบสวนถึงผู้ร่วมก่อเหตุ แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญและเพื่อนคนดังกล่าวไม่ยอมซัดทอด จึงทำให้เพื่อนที่ร่วมก่อเหตุในวันนั้นไม่ถูกจับ ในชั้นสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ให้ข่าวสำคัญและเพื่อนปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำ

เวลาขึ้นศาลพิจารณาคดี ปรากฏว่า ศาลพิพากษาคัดสินว่าผิดจริง เนื่องจากเจ้าของร้านดังกล่าวและคู่กรณีมาเป็นพยานชี้ตัวในชั้นสอบสวน จึงถูกพิพากษาคัดสินให้ผู้ให้ข่าวสำคัญและเพื่อนต้องรับโทษประหารชีวิตในความผิดคดีร่วมกันฆ่าโดยเจตนาและร่วมกันชิงทรัพย์ แต่ศาลเห็นว่าผู้ให้ข่าวสำคัญและเพื่อนไม่เคยกระทำความผิดในคดีใดๆ มาก่อนจึงลดโทษให้ถูกจำคุกตลอดชีวิตแทน

หลังจากนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ยื่นขออุทธรณ์และฎีกา ปรากฏว่า ทั้งศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาต่างก็พิพากษาขึ้นให้จำคุกผู้ให้ข่าวสำคัญตลอดชีวิตตามศาลชั้นต้น ซึ่งต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญถูกส่งตัวมาจำคุก ณ ทณฑสถานหญิงกลาง และได้รับพระราชทานอภัยโทษลดโทษจากจำคุกตลอดชีวิตเหลือโทษจำคุก 26 ปี 8 เดือน ปัจจุบันนี้ถูกจำคุกมาแล้ว 10 ปี 8 เดือน

พฤติกรรมของเครือญาติและการดำเนินชีวิตของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญหลังถูกศาลพิพากษา

หลังจากเกิดเหตุและถูกจับนั้น บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญ โกรธผู้ให้ข่าวสำคัญมาก ไม่ยอมมาเยี่ยมเลย มาเยี่ยมตอนวันฟังคำพิพากษาของศาลชั้นต้น เวลามาก็จะไม่ยอมพูดด้วย

ภายหลังที่ถูกศาลตัดสินและถูกย้ายมาจำคุก ณ ทณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพฯแล้ว บิดามารดาได้มาเยี่ยมเป็นประจำ ภายหลังบิดาเรื่องทำใจได้และยอมพูดคุยกับผู้ให้ข่าวสำคัญเหมือนเดิม โดยบิดามารดาจะมาเยี่ยมเดือนละ 1 คน ทุกครั้งจะฝากเงินให้ผู้ให้ข่าวสำคัญสำหรับใช้สอยเดือนละ 1,000 บาท สำหรับพี่และน้องนั้น ในช่วงแรกๆ จะเดินทางมาเยี่ยมแต่ภายหลังไม่ได้มาอีกเลย ทราบจากมารดาว่า บรรดาพี่ๆ ที่เคยอาศัยอยู่บ้านที่สุพรรณบุรีนั้น ขณะนี้ได้มีครอบครัวและย้ายออกไปเช่าบ้านอยู่ข้างนอกแล้ว จะกลับมาเยี่ยมเฉพาะในวันหยุดหรือมีเวลาว่าง

หลังจากผู้ให้ข่าวสำคัญซึ่งเป็นลูกคนเดียวต้องมาติดคุกและพี่ๆ ได้เริ่มย้ายออกไปจากบ้าน มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญซึ่งอยู่เพียงคนเดียวเริ่มเหงา ดังนั้น บิดาและมารดาจึงได้รับเด็กผู้ชายมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม โดยมารดาของเด็กชายคนดังกล่าวตั้งท้องโดยไม่ได้แต่งงานและอาศัยอยู่ในละแวกบ้านของผู้ให้ข่าวสำคัญเอง ซึ่งในตอนแรกที่บิดาและมารดาพาน้องชายมาเยี่ยม นั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญก็แปลกใจ แต่เมื่อทราบเริ่มก็เข้าใจว่ามารดาของตนเองเหงาก็ทำใจและยอมรับน้องชายได้ ซึ่งปัจจุบันนี้น้องชายคนดังกล่าวมีอายุ 2 ปี 8 เดือน

ปัจจุบันนี้บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญก็ยังคงขับรถยนต์รับจ้างอยู่ในกรุงเทพฯ เหมือนเดิม และอาศัยหลับนอนอยู่ที่บ้านป่า โดยวันหยุดก็จะเดินทางกลับไปหามารดาที่สุพรรณบุรี ซึ่งมารดาก็อยู่กับน้องชายที่รับมาเลี้ยงกันเพียงสองคน

ส่วนเพื่อนสนิทที่ร่วมก่อเหตุแต่ไม่โดยจับนั้น หลังจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญถูกจับกุมตัวพร้อมเพื่อนชายก็ไม่เคยมาเยี่ยมอีกเลย และผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่เคยได้รับทราบข่าวของกลุ่มเพื่อนดังกล่าว

ความรู้สึกของผู้ให้ข่าวสำคัญภายหลังจากถูกจับกุม

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า รู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก เป็นเพราะไม่ยอมเชื่อฟังบิดามารดาซึ่งสั่งสอนและคอยห้ามปรามว่า ไม่ให้ไปเที่ยวกับเพื่อนกลุ่มดังกล่าว ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่เคยเชื่อฟัง ยังคงแอบคบหาและไปเที่ยวกินเหล้ากับเพื่อนกลุ่มดังกล่าว เพราะส่วนใหญ่ที่ไปกินเหล้ากับกลุ่มนี้จะมีเรื่องทะเลาะกับผู้อื่นมาเสมอ

นอกจากนี้ การกระทำของผู้ให้ข่าวสำคัญทำให้บิดามารดาของตนเองเสียใจและโกรธมาก แทนที่ตนเองจะได้ดูเป็นเพื่อนมารดา กลับทำให้มารดาต้องอยู่ตัวคนเดียว และในที่สุดมารดาต้องหากคนมาทดแทนต้อง ซึ่งก็คือการรับเด็กผู้ชายมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรมนั่นเอง จากกรณีนี้ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ยังทำให้ตนเองเสียใจและรู้สึกว่าเป็นคนอกตัญญู

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับเหยื่อ

เหยื่อไม่เคยรู้จักกับผู้ให้ข่าวสำคัญมาก่อน

ความหวังหลังจากที่พ้นโทษ

ผู้ให้ข่าวสำคัญตั้งใจว่าหลังจากที่พ้นโทษจะกลับไปอยู่บ้านที่จังหวัดสุพรรณบุรี และจะประกอบอาชีพขายเสื้อผ้า

ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 7

ชื่อ	นางพัชรี (นามสมมติ)
อายุปัจจุบัน	54 ปี (เกิดเมื่อ 27 มิถุนายน 2495)
สถานภาพ	สมรส
อายุขณะทำความผิด	44 ปี
ภูมิลำเนาของผู้ให้ข่าวสำคัญ	จังหวัดนครราชสีมา
ต้องโทษในคดี	ความผิดต่อชีวิต (ฆ่าสามีตนเอง)

บุคลิกภาพของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ผู้ให้ข่าวสำคัญมีอยู่ในวัยกลางคน รูปร่างผอมบาง ผมเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเทาบางส่วน เล้าโครงใบหน้ามีเค้าของความเป็นคนสวยเมื่อในอดีต ผิวขาว ลักษณะการพูดจาจะไม่ค่อยมีความมั่นใจเท่าไร เวลาพูดจะหยุดคิดเป็นช่วงๆ แต่เป็นคนมีความทรงจำดี สามารถจดจำเรื่องราวในอดีตได้เป็นอย่างดี

ประวัติส่วนตัว

นางพัชรี เกิดเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2495 ปัจจุบันอายุ 49 ปี มีภูมิลำเนาอยู่อำเภอพรบุรี จังหวัดนครราชสีมา ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นบุตรคนที่ 4 จากจำนวนพี่น้องทั้งหมด 7 คน โดยมีรายละเอียด คือ

คนที่ 1 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 2 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 3 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว

คนที่ 4 เป็น หญิง (ตัวกรณีศึกษาเอง)

คนที่ 5 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 6 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว

คนที่ 7 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว

ปัจจุบันบิดาได้เสียชีวิตไปแล้ว โดยบิดาเสียชีวิตด้วยโรคควิน โรคเมื่อปี พ.ศ. 2537 ขณะมีอายุได้ 68 ปี บิดาไม่ได้เรียนหนังสือ ก่อนเสียชีวิตบิดาประกอบอาชีพทำงานรับจ้างทั่วไป เช่น ก่อสร้างหรือขายหญ้า ซึ่งจะได้รับค่าแรงวันละ 100 บาท จะทำงานวันจันทร์ถึงวันเสาร์ บิดาเป็นคนที่ดีคนดี โดยจะสูบบุหรี่จัดมาก บางครั้งก็จะดื่มเหล้าด้วย นอกจากนี้ บิดายังชอบเล่นการพนันมาก

มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญปัจจุบันได้เสียชีวิตไปแล้วเมื่อปี พ.ศ. 2547 โดยเสียชีวิตจากความชรา ขณะมีอายุได้ 82 ปี มารดาไม่ได้เรียนหนังสือ ประกอบอาชีพเลี้ยงไหมขายอยู่ที่บ้าน โดยมีรายได้เดือนละ 1,500 บาท มารดาเป็นคนไม่สูบบุหรี่และไม่ดื่มเหล้า มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง

ความเป็นอยู่ของครอบครัว ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า จะอยู่อาศัยร่วมกันทั้ง 9 คน บิดามารดาจะทะเลาะกันบ่อย ส่วนใหญ่จะทะเลาะกันเวลาที่บิดาดื่มสุราแล้วเมา มารดาจะหาเรื่องกล่าวหาว่าบิดาชอบไปทำเจ้าชู้กับผู้หญิงคนอื่น แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า มารดาเป็นคนใจหึง โดยแท้จริงแล้วไม่เคยเห็นบิดาไปทำเจ้าชู้กับผู้หญิงคนใดเลย

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องทั้ง 7 คนนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ในบรรดาพี่น้องทั้ง 7 คนมีความสนิทสนมรักใคร่กันดี มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ส่วนใหญ่แล้วไม่ค่อยทะเลาะกัน นานมากๆ จะทะเลาะกันที ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องความรับผิดชอบในการทำงานบ้าน ซึ่ง

บางครั้งจะมีพี่น้องบางคนลืมทำงานบ้าน จึงเกิดการโต้เถียงกันขึ้น แต่ก็ไม่ได้มีการทะเลาะกันรุนแรง

ผู้ให้ข่าวสำคัญสำเร็จการศึกษาสูงสุดชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เมื่อเรียนจบแล้วก็ออกมาทำงานนาและช่วยมารดาทำงานเลี้ยงไหม ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า บิดาจะเคยมีที่นาอยู่ประมาณ 10 ไร่ แต่ตอนหลังต้องถูกยึดไปเนื่องจากบิดาไปเล่นการพนันแล้วนำเอาที่นาไปจำนองกับคนจีนที่อยู่บริเวณบ้าน ภายหลังไม่มีเงินไปไถ่ถอนจึงถูกยึดไปหมด ซึ่งตอนที่ถูกยึดที่นาไปนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญมีอายุได้ 17 ปี ภายหลังสูญเสียที่นาไปแล้วบิดาจึงรับจ้างทำนาของคนอื่น และช่วงนั้นเองบิดาและมารดาเกิดการทะเลาะกันเป็นประจำ สาเหตุก็จากที่นาถูกยึดไป

ภายหลังที่นาถูกยึดไปนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญและพี่อีก 3 คน ก็ออกมารับจ้างทำนา ร่วมกับบิดา โดยจะได้รับค่าแรงวันละ 25 บาทต่อคน การทำงานจะไม่ทำทุกวัน จะทำเป็นช่วงๆ เมื่อได้เงินมาก็จะนำมามอบให้บิดามารดาใช้จ่ายทั้งหมด ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ในสมัยนั้นประมาณปี พ.ศ. 2512 รายได้เท่านั้นก็พอใช้จ่ายได้แล้ว

พอผู้ให้ข่าวสำคัญอายุได้ 23 ปี ก็แต่งงาน โดยสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นคนขอนแก่น แต่มาเป็นทหารประจำอยู่ที่นครราชสีมา สามีเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการครองชีวิตคู่กับสามีนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เมื่อแต่งงานกับสามีแล้วก็แยกออกมาจากบ้านบิดามารดาอยู่กับสามีที่บ้านพักในค่ายทหารของสามี สามีเป็นคนที่ไม่ค่อยขี้บ่นอะไร กล่าวคือจะอยู่ไปวันๆ ไม่สนใจประกอบอาชีพเสริมหรือทำงานอื่นๆ หารายได้เสริมเข้าสู่ครอบครัวเลย นอกจากนี้สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นคนคิดหนักกลางแปลง ชอบที่จะไปเที่ยวดูหนักกลางแปลงที่บริษัทขายยานามาฉายในอำเภอเสมอ ซึ่งทำให้เกิดการทะเลาะกับผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นประจำในเรื่องนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญมีบุตรกับสามีทั้งหมด 3 คน ในช่วงที่อยู่กับสามีนั้น สามีมีรายได้น้อยและยังคิดเที่ยว ทำให้รายได้ของครอบครัวไม่พอใช้จ่าย ดังนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงนำเอาลูกทั้ง 3 คนไปฝากให้บิดามารดาเลี้ยง และก็ออกไปประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปเพื่อหารายได้เข้าบ้าน โดยจะมีรายได้วันละ 100 บาท ต้องไปทำงานแทบทุกวัน เพื่อหาเงินมาจุนเจือครอบครัวและส่งลูกทั้ง 3 คนเข้าเรียน ต่อมาภายหลังสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญทำตัวไม่รับผิดชอบครอบครัว กล่าวคือ ไม่เป็นผู้นำของครอบครัวให้แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นผู้นำ จนในที่สุดผู้ให้ข่าวสำคัญทนไม่ไหวจึงได้เลิกกับสามี รวมเวลาที่อยู่กับสามีทั้งหมด 11 ปี เลิกกันในปี พ.ศ. 2529 ซึ่งลูกที่เกิดกับสามีมีทั้งหมด 3 คน โดยลูกคนที่ 1 เป็นผู้ชาย

เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2519 เรียนจบชั้น ม.3 คนที่ 2 เป็นผู้ชาย เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2520 เรียนจบชั้น ป.6 คนที่ 3 เป็นผู้หญิง เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2525 เรียนจบชั้น ม.2

เมื่อเลิกกับสามีแล้ว ได้หนีไปอยู่กับพี่สาวของผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งขณะนั้นได้แต่งงานแล้ว โดยพี่เขยและพี่สาวทำวงดนตรีหมอรา เปิดการแสดงอยู่ในจังหวัดขอนแก่น ตอนไปอยู่กับพี่สาวและพี่เขยก็ได้ช่วยเหลือทำงาน ทำงานอยู่ 1 ปี รู้จักสนิทสนมกับนักร้องในวงซึ่งเป็นคนจังหวัดเพชรบูรณ์ มีอายุแก่กว่าผู้ให้ข่าวสำคัญ 4 ปี คือเกิดปี พ.ศ. 2491 จึงตัดสินใจอยู่กินกับนักร้องคนนั้น ซึ่งในปีนั้น พ.ศ. 2530 โดยที่พี่เขยและพี่สาวก็ทราบเรื่อง หลังจากอยู่กินกับสามีที่เป็นนักร้องแล้วก็ยังคงทำงานอยู่กับวงดนตรีหมอราของพี่เขยและพี่สาวอยู่ต่อไปอีก 3 ปี จึงขอกลับมาอยู่กับบิดามารดาที่จังหวัดนครราชสีมา

หลังจากกลับมาอยู่กับบิดามารดาแล้ว สามีและผู้ให้ข่าวสำคัญได้ประกอบอาชีพเป็นช่างรับเหมาก่อสร้าง โดยสามีมีความรู้ในเรื่องดังกล่าวอยู่บ้าง ในการประกอบอาชีพนี้ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญมีรายได้ที่สูงพอสมควร กล่าวคือจะมีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 15,000 บาท ซึ่งก็พอเพียงต่อการใช้จ่ายในครอบครัวและเลี้ยงลูกที่เกิดกับสามีเก่าทั้ง 3 คน โดยผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีใหม่นั้นไม่มีลูกด้วยกัน

พอปี พ.ศ. 2537 หลังจากบิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญเสียชีวิตด้วยโรคฉี่หนู ผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีใหม่ก็เลิกทำงานรับเหมาก่อสร้าง โดยผู้ให้ข่าวสำคัญได้มาทำงานรับจ้างเลี้ยงวัวให้กับนายทหารที่ประจำการอยู่ในค่ายทหารจังหวัดนครราชสีมา โดยมีรายได้เดือนละ 2,000 บาทและมีบ้านพักให้อยู่พร้อม ส่วนสามีใหม่ของผู้ให้ข่าวสำคัญก็พาลูกชายคนที่ 2 ที่เกิดกับสามีเก่าเข้ามาทำงานก่อสร้างในกรุงเทพฯ ต่อมาสามีใหม่ก็ได้ภรรยาใหม่ซึ่งเป็นคนงานก่อสร้างด้วยกัน ซึ่งภายหลังผู้ให้ข่าวสำคัญก็ทราบเรื่องภรยาน้อยของสามี เนื่องจากสามีพาภรยาน้อยกับมาเยี่ยมบ้านพักที่ผู้ให้ข่าวสำคัญอยู่ขณะทำงานเลี้ยงวัวที่นครราชสีมาด้วย ซึ่งก็เคยทะเลาะกันกับสามีในเรื่องดังกล่าวถึงขั้นมีการลงมือทุบตีกัน แต่ก็ยังไม่ได้เลิกกัน สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญจะอยู่ทำงานที่กรุงเทพฯ เป็นส่วนใหญ่ โดย 2 – 3 เดือนจะส่งเงินกลับมาให้ 2,000 บาท และในช่วงปีใหม่และสงกรานต์ก็จะมาหา

ขณะนั้นรัฐบาลมีนโยบายแจกที่ดินทำกินให้กับราษฎรที่ยากจนและไม่มีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ได้รับสิทธิ์แจกมาด้วย ซึ่งที่ดินที่ได้รับแจกมานั้นเป็นดิน

สำหรับการทำนา ได้รับแจกมาจำนวน 3 ไร่ ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้ลงทุนปลูกบ้าน โดยให้ลูกชายคนโตซึ่งขณะนั้นได้มาอยู่ช่วยผู้ให้ข่าวสำคัญเลี้ยงวัวด้วย ให้ไปทำนาไว้รอการเก็บเกี่ยว

ประวัติการกระทำความผิด

ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ มาก่อน นอกจากนี้ ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยปรากฏว่ามีบุคคลใดในครอบครัวเคยกระทำผิดหรือเคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ

สถานะทางเศรษฐกิจของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ฐานะครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญในสมัยเด็กนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ครอบครัวมีปัญหาเรื่องนี้สืบจากการที่บิดาเป็นคนที่ชอบเล่นการพนัน ในสมัยก่อนบิดาจะมีที่นาจำนวน 10 ไร่ แต่ก็ต้องสูญเสียไปเนื่องจากการพนัน หลังจากสูญเสียที่นาไปแล้ว บิดาและผู้ให้ข่าวสำคัญกับพี่น้องต้องหันมารับจ้างทำนาให้กับคนอื่น ซึ่งจะได้ค่าแรงรวมกันตกวันละ 15 บาทต่อคน โดยจะมีบิดา พี่อีก 3 คน และผู้ให้ข่าวสำคัญออกไปรับจ้างทำนา การทำงานจะไม่ทำทุกวัน แต่ส่วนใหญ่จะทำอาทิตย์ละ 3 วัน ทำให้มีรายได้จากการรับจ้างทำนาประมาณเดือนละ 500 บาท ซึ่งก็เพียงพอต่อการใช้จ่ายของครอบครัว นอกจากนี้ หากไม่ได้ไปรับจ้างทำนาแล้วผู้ให้ข่าวสำคัญกับพวกพี่ๆ จะไปทำงานรับจ้างทั่วไปหรือขายหญ้า ซึ่งจะได้รับค่าแรงวันละ 15 บาท แต่งานดังกล่าวจนถึงจะมีสักครั้งหนึ่ง

ต่อมาเมื่อบรรดาพี่สาวทั้ง 3 คนเรื่องแต่งงานมีครอบครัวกันแล้ว ก็ย้ายไปอยู่กับสามี ทำให้ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญขาดคนต้องทำงานหารายได้ ดังนั้น ภาระจึงต้องตกอยู่กับตัวของผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ยังทำงานรับจ้างทำนาและรับจ้างทั่วไปอยู่ตลอดมา ซึ่งจะมีรายได้เดือนละประมาณ 250 บาท ซึ่งเมื่อนำมารวมกับรายได้ที่บิดาและมารดาหามาได้ ซึ่งรวมทั้งครอบครัวแล้วประมาณ 500 บาทก็พอเพียงที่จะใช้หนี้และใช้สอยภายในครอบครัวได้

ต่อมาเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญแต่งงานครั้งแรก ได้ย้ายมาอยู่กับสามีที่บ้านพักในค่ายทหาร ช่วงแรกผู้ให้ข่าวสำคัญทำหน้าที่เป็นแม่บ้านอย่างเดียว แต่ภายหลังสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญติด

หนังสือกลางแปลงและเริ่มไม่เอาใจใส่ดูแลครอบครัวซึ่งขณะนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญมีลูกกับสามีทั้งหมด 3 คน ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงตัดสินใจนำลูกทั้ง 3 คนมาฝากมารดาให้ช่วยเลี้ยงดูและออกไปทำงานรับจ้างทั่วไป ซึ่งจะได้รับค่าแรงวันละ 100 บาท ทำงานทุกวัน ดังนั้น จึงมีรายได้เดือนละ 3,000 บาท ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็จะแบ่งให้มารดาเป็นค่าใช้จ่ายและค่าเล่าเรียนของลูกทั้ง 3 คนที่มารดาช่วยเลี้ยงให้ จะเหลือเก็บไว้ใช้ส่วนตัวเพียงไม่กี่ร้อยบาทเท่านั้น

ภายหลังจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญเลิกกับสามีคนแรก ได้ไปทำงานช่วยพี่สาวกับพี่เขย ซึ่งจัดตั้งวงดนตรีหมอลำซึ่งเดินสายเปิดการแสดงทั่วไปอยู่ โดยพี่สาวจะให้เงินเดือนๆ ละ 4,000 บาท ซึ่งก็ต้องส่งให้มารดาอยู่ตลอด ต่อมาเมื่อแต่งงานอยู่กับสามีคนใหม่ที่เป็นนักร้องอยู่ในวงของพี่สาวและพี่เขยแล้ว ก็เริ่มมีรายได้สูงขึ้น เนื่องจากสามีเป็นนักร้องซึ่งได้รับทั้งเงินเดือนและเงินรางวัลจากคนดู ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ยังคงช่วยพี่สาวและพี่เขยทำงานอยู่เช่นเดิม โดยในช่วงนี้ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ทั้งสามีและตัวผู้ให้ข่าวสำคัญจะหาเงินได้เดือนละไม่ต่ำกว่า 12,000 บาท ซึ่งหลังจากแบ่งส่งมาให้มารดาและลูกแล้ว ก็ยังเหลือเงินเก็บสะสมไว้จำนวนหนึ่ง

ผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีใหม่ทำงานร่วมกับพี่สาวและพี่เขยได้ 3 ปี ก็ขอลากลับมาอยู่ที่บ้านบิดามารดาที่จังหวัดนครราชสีมา โดยกลับมาเปิดกิจการรับเหมาก่อสร้าง ซึ่งในช่วงนี้ได้นำเอาเงินที่เก็บสะสมไว้มาจัดซื้ออุปกรณ์ในการก่อสร้างหมดเงินไปหลายหมื่นบาท แต่รายได้ที่ได้รับต่อเดือนนั้นก็สูง กล่าวคือจะมีรายได้เดือนละไม่ต่ำกว่า 15,000 บาท ซึ่งในช่วงนี้เองที่ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญและครอบครัวเริ่มมีฐานะดีขึ้น แต่ก็ดีได้ไม่นาน ภายหลังจากที่บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญเสียชีวิตในปี พ.ศ. 2537 กิจการรับเหมาก่อสร้างก็เริ่มมีงานน้อยลง ดังนั้น จึงต้องเลิกกิจการซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ได้ทำงานรับจ้างเลี้ยงวัวให้กับนายทหารที่ประจำอยู่ในค่ายทหารจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีบ้านพักให้อยู่ โดยผู้ให้ข่าวสำคัญนำลูกชายคนโตไปอยู่ด้วย ได้รับเงินเดือนๆ ละ 2,000 บาท และในช่วงนี้ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รับแจกที่ดินทำกินจากรัฐบาลจำนวน 3 ไร่ ที่จังหวัดบุรีรัมย์ จึงนำเอาเงินสะสมที่มีอยู่มาใช้ปลูกบ้านและทำนา โดยให้ลูกชายคนโตช่วยดูแล แต่ก็ยังคงเลี้ยงวัวอยู่ต่อไป ส่วนสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญเข้ามาทำงานก่อสร้างอยู่ในกรุงเทพฯ โดยพาลูกชายคนที่สองมาด้วย และต่อมาสามีก็มีภรรยาใหม่ แต่ก็ยังไม่ได้เลิกกับผู้ให้ข่าวสำคัญ โดยจะส่งเงินมาให้ประมาณ 2 – 3 เดือนจะส่งมาให้ 2,000 บาท

การคบเพื่อน

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ไม่เคยมีเพื่อนสนิทเลย เนื่องจากทุกวันผู้ให้ข่าวสำคัญจะต้องทำงานอยู่ตลอดเวลา ทำให้ไม่มีเวลาที่จะไปพบปะพูดคุยกับคนอื่น หลังจากเลิกจากกลับมาบ้านแล้ว ก็ต้องช่วยที่บ้านทำงานต่อ

การนับถือศาสนา

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ที่บ้านบิคารมารดาจะเป็นเคร่งขรณะ โดยทุกเช้าบิคารมารดาจะใส่บาตรทุกวัน และพอวันพระจะไปทำบุญและฟังเทศน์ที่วัด ส่วนผู้ให้ข่าวสำคัญจะเดินทางไปทำบุญและฟังเทศน์ที่วัดพร้อมกับบิคารมารดาเสมอ บรรดาพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญจะเดินทางไปทำบุญฟังเทศน์ที่วัดบ้างในบางครั้งหากว่างเว้นจากการประกอบอาชีพ แต่ก็ไปไม่บ่อย

พฤติกรรมของคดี

เหตุเกิดเมื่อปีใหม่ พ.ศ. 2539 สามีใหม่ได้พาลูกชายคนที่ 2 เดินทางกลับมาหาที่บ้านพักซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเลี้ยงวัวอยู่ โดยนำเงินมาใช้จำนวน 5,000 บาท และพูดว่าจะไม่กลับไปทำงานที่กรุงเทพอีกแล้ว แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญไล่ให้สามีกลับไปเนื่องจากเครื่องมือช่างที่สามีนำไปใช้ประกอบอาชีพยังคงอยู่ที่กรุงเทพฯ จึงเกิดทะเลาะกันขึ้น เพราะสามีกล่าวหาว่า ที่ผู้ให้ข่าวสำคัญไล่ให้ไปกรุงเทพฯ เป็นเพราะต้องการจะมีสามีใหม่นั้นเอง จึงเกิดการทะเลาะกันขึ้น

ในวันรุ่งขึ้น สามีได้ออกไปด่าว่าคนงานเลี้ยงวัวที่มีบ้านพักอยู่ใกล้กับผู้ให้ข่าวสำคัญ โดยไปกล่าวหาคนงานดังกล่าว ซึ่งความผิดคนงานดังกล่าวก็มีภรรยาอยู่ด้วยกันและผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยไปยุ่งเกี่ยวในทางชู้สาวเลย จะเจอกันก็เมื่อเวลาทำงานเท่านั้น โดยสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญได้ไปกล่าวหาว่าจะมาแย่งภรรยา ขณะนั้น คนงานชายดังกล่าวกำลังเมาสุราอยู่ด้วย จึงเกิดการทะเลาะกันอย่างรุนแรง ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงต้องไปตามสามีกลับมาที่บ้าน หลังจากนั้น ทุกวัน สามีก็จะไปด่าคนงานชายดังกล่าวอีกและมีการทะเลาะกันเสมอ ทุกวันผู้ให้ข่าวสำคัญจะต้องไปห้ามและพาสามีกลับมาบ้านทุกครั้ง เหตุการณ์เป็นเช่นนี้มาตลอด 4 วัน จนในวันที่ 4 นั้นผู้ให้ข่าวสำคัญทนไม่ไหวจึงได้กล่าวกับเพื่อนคนชายดังกล่าวว่า มันเรื่องมากก็ให้มันเลย ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญหาถึงสามีของตนเอง ซึ่งที่กล่าวไปเช่นนั้น เนื่องจากความโมโห เพราะที่สามีกล่าวหาว่ามีอะไรกันกับ

เพื่อนคนงานชายนั้นไม่จริงและยังไปด่าว่าทะเลาะกับคนอื่นทุกวันจนผู้ให้ข่าวสำคัญทนไม่ไหวจึงได้กล่าวไปเช่นนั้น

หลังจากวันที่ผู้ให้ข่าวสำคัญพูดคำดังกล่าวไปได้ 2 วัน สามิได้ออกไปช่วยเลี้ยงวัว สามิได้ถูกคนงานชายดังกล่าวลอบยิงเสียชีวิต และในวันนั้น คนงานชายที่ยังสามิได้กลับมาบอกว่าได้ฆ่าสามิผู้ให้ข่าวสำคัญตายแล้ว ศพอยู่ในป่าใกล้ที่เลี้ยงวัว และจะฆ่าผู้ให้ข่าวสำคัญด้วยถ้าผู้ให้ข่าวสำคัญไปบอกใคร ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่าก็เกิดความเกรงกลัว จึงพาถูกชายทั้งสองคนหลบหนีไปอาศัยอยู่กับนายทหารที่เป็นนายจ้างเจ้าของวัวที่เลี้ยง โดยไปอาศัยอยู่ในค่ายทหาร ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้บอกให้นายทหารเจ้าของวัวไปเอาวัวกลับมาเอง หลังจากนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญก็หลบหนีไปเนื่องจากความกลัว ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้หลบหนีไปอาศัยอยู่ที่ศูนย์ช่วยเหลือและพักพิงสำหรับผู้หญิงที่ประสบปัญหาต่างๆ ที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี โดยทำงานช่วยเหลือเจ้าหน้าที่อยู่ภายในศูนย์ดังกล่าวตอบแทน อาศัยอยู่ประมาณ 4 วัน จึงเดินทางกลับไปบ้านที่จังหวัดบุรีรัมย์ แล้วบอกขายบ้านซึ่งปลูกไว้ได้เงินมา 10,000 บาท ซึ่งตอนที่กลับมา ชาวบ้านใกล้เคียงเริ่มสงสัยในตัวผู้ให้ข่าวสำคัญแล้ว โดยเข้ามาสอบถามว่า สามิหายไปไหน ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ตอบไปว่า สามิไปอยู่กับภรรยา น้อยและกลับไปทำงานที่กรุงเทพฯ

เมื่อได้เงินค่าบ้านแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้หลบหนีไปอยู่ที่จังหวัดมหาสารคาม โดยไปพักอยู่บ้านอาน (น้องสาวมารดา) อยู่ได้เพียง 2 วัน เจ้าหน้าที่ตำรวจมาจับกุมไปสอบสวน จึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ไปจับกุมเพื่อนคนงานชายที่เป็นคนฆ่าสามิได้และให้พาไปหาศพของสามิ พบศพสามิอยู่ในป่าห่างจากบ้านพักคนงานที่เลี้ยงวัวประมาณ 2 กิโลเมตร ในวันที่ไปค้นหาศพสามินั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจพาผู้ให้ข่าวสำคัญไปด้วย เมื่อพบศพแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจให้ผู้ให้ข่าวสำคัญไปยืนยัน แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ยอมไปดูศพ โดยศพสามิเท่าที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเล่าให้ฟังพบว่า ถูกยิงเสียชีวิต เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมาสอบสวนต่อที่สถานีตำรวจนั้น เพื่อนคนงานชายผู้ที่เป็นคนฆ่าสามิได้ให้การกับเจ้าหน้าที่ว่า ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นผู้บอกให้ลงมือฆ่า ดังนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงแจ้งข้อหาผู้ให้ข่าวสำคัญว่า สมคบกับคนงานชายที่เป็นผู้กันฆ่าสามิตนเอง แต่เมื่อตำรวจสอบสวนผู้ให้ข่าวสำคัญอีกครั้งและแจ้งข้อกล่าวหา ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ปฏิเสธ

เมื่อขึ้นศาลชั้นต้น ได้พิพากษาลงโทษประหารชีวิตผู้ให้ข่าวสำคัญและคนงานชายที่เป็นคนลงมือฆ่าสามิ แต่ศาลพิจารณาเห็นว่าผู้ให้ข่าวสำคัญและคนงานชายคนดังกล่าวไม่เคยต้องโทษมาก่อน จึงลดโทษให้เหลือจำคุกตลอดชีวิต ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ยื่นอุทธรณ์ ซึ่งศาลอุทธรณ์

ได้ตัดสินใจพิพากษาขึ้น และไม่ได้ยื่นฎีกาอีก จึงถูกส่งตัวมาจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ส่วนคนงานชายคู่คดีไม่ได้เจอกันอีกเลยหลังจากขึ้นศาลชั้นต้นแล้ว

พฤติกรรมของเครือญาติและการดำเนินชีวิตของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญหลังถูกศาลพิพากษา

ภายหลังจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญถูกตัดสินจำคุก ครอบครัวของผู้เสียชีวิตก็ต้องบ้านแตก กล่าวคือ ลูกชายคนโตของผู้ให้ข่าวสำคัญที่เกิดกับสามีเก่า นั้น เมื่อทราบว่าผู้ให้ข่าวสำคัญถูกจับกุมและถูกศาลพิพากษาจำคุกในคดีฆาตกรรมพ่อเลี้ยงก็ทำใจรับไม่ได้ จึงดื่มยาพิษฆ่าตัวตายหลังจากที่ศาลตัดสินไปไม่นาน โดยลูกชายคนโตนี้ปกติจะอยู่ใกล้ชิดกับผู้ให้ข่าวสำคัญตลอด

ส่วนลูกชายคนที่ 2 นั้น หลังจากผู้ให้ข่าวสำคัญได้ขายบ้านที่จังหวัดบุรีรัมย์แล้ว ก็ไปอาศัยอยู่กับพี่สาวของผู้ให้ข่าวสำคัญที่จังหวัดนครราชสีมา ปัจจุบันทราบว่าแต่งงานแล้ว ในช่วงแรกที่ผู้ให้ข่าวสำคัญย้ายมาจำคุก ณ ทัณฑสถานหญิงกลาง นั้น ลูกชายคนที่ 2 เดินทางมาเยี่ยมบ้างแต่ไม่เปล่า ประมาณปีละ 2 ครั้ง เวลาจะมาคนเดียวไม่เคยพาลูกสะใภ้มาพบเลย ช่วงหลัง 5 ปีมานี้ ไม่เคยมาเยี่ยมอีกเลย จึงไม่ทราบข่าวว่าเป็นอย่างไรบ้าง

ลูกสาวคนที่ 3 นั้น หลังจากผู้ให้ข่าวสำคัญถูกศาลพิพากษาจำคุกและย้ายมาที่ทัณฑสถานหญิงกลางแล้ว มาเยี่ยมผู้ให้ข่าวสำคัญทุกปีๆ ละ 1 ครั้ง ทราบว่า แต่งงานแล้ว โดยลูกเขยเป็นคนจังหวัดหนองคาย และลูกสาวได้ย้ายไปอยู่บ้านสามี ช่วยสามีทำนา ลูกสาวมีลูก 1 คน เป็นบุตรชาย

ส่วนบรรดาพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น ตั้งแต่ถูกส่งมาจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง ไม่เคยมาเยี่ยมผู้ให้ข่าวสำคัญเลย เนื่องจากบรรดาพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญบางรายได้เสียชีวิตลงไปแล้ว ได้แก่ พี่สาวคนที่ 3 น้องชายคนที่ 5, 6 และ 7 ส่วนพี่น้องที่ยังมีชีวิตอยู่ก็มีอายุมากและมีภาระดูแลครอบครัว จึงทำให้เดินทางมาเยี่ยมไม่สะดวก แต่ก็เคยเขียนจดหมายมาเยี่ยมถามทุกข์สุขบ้างเหมือนกัน แต่ไม่บ่อย

ความรู้สึกของผู้ให้ข่าวสำคัญภายหลังจากถูกจับกุม

ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า รู้สึกเสียใจต่อเหตุการณ์ และ โจรที่สามี่ถูกฆ่าตายและตัวเองยังถูกโยนความผิดมาให้ ทำให้ต้องติดคุกฟรี เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่าไม่เคยสั่งให้เพื่อนคนงานชายเป็นผู้ลงมือฆ่าสามี่ ทำให้ลูกชายคนโตของผู้ให้ข่าวสำคัญต้องฆ่าตัวตาย และครอบครัวต้องแตกแยกกัน

ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า ยังคิดแค้นเพื่อนคนงานชายคู่คี่ที่เป็นคนลงมือฆ่าสามี่ของตนเองอยู่ เนื่องจากหลังผู้ให้ข่าวสำคัญถูกส่งตัวมาจำคุกในทัณฑสถานหญิงกลางแห่งนี้แล้ว คนงานชายคนที่ฆ่าสามี่ยังได้ส่งจดหมายมาต่อว่า โดยกล่าวหาว่าผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นต้นเหตุให้ต้องมาติดคุก หากเจออีกจะนำคุณ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เมื่อเห็นจดหมายดังกล่าวแล้วก็เกิดความ โจรแค้น และเคยคิดว่า เมื่อพ้นโทษออกไปแล้วจะไปล้างแค้นให้สามี่

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับเหยื่อ

เหยื่อเป็นสามี่ของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ความหวังหลังจากที่พ้นโทษ

ผู้ให้ข่าวสำคัญตั้งใจว่า หากพ้นโทษไปเมื่อไหร่ก็จะไปโกนหัวบวชชี่ เนื่องจากหวังจะให้ธรรมะเป็นเครื่องดับทุกข์และบรรเทาความคับแค้นใจที่ต้องถูกฆ่าสามี่และทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญต้องบ้านแตก โดยเฉพาะต้องทำให้ลูกชายคนโตของผู้ให้ข่าวสำคัญต้องฆ่าตัวตาย ซึ่งหากไม่ไปบวชกลัวว่า วันหนึ่งจะต้องกลับไปล้างแค้นและต้องกลับมาติดคุกอีกก็ได้

ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 8

ชื่อ	นางพลอย (นามสมมติ)
อายุปัจจุบัน	45 ปี (เกิดเมื่อ 22 กรกฎาคม 2503)
สถานภาพ	สมรส
อายุขณะทำความผิด	37 ปี
ภูมิลำเนาของผู้ให้ข่าวสำคัญ	จังหวัดจังหวัดชุมพร
ต้องโทษในคดี	ฆ่าคนตายและอาวุธปืน

บุคลิกภาพของผู้ให้ข่าวสำคัญ

มีลักษณะรูปร่างผอม เตี้ยประมาณ 160 เซนติเมตร ตัดผมสั้นและตัดผมเป็นลอน เล็กน้อย ผิวออกคล้ำ ลักษณะการพูดจาจะฉะฉาน เมื่อพิจารณาจากคำพูดแล้วเหมือนคนที่มีการศึกษา มีความอ่อนน้อมถ่อมตน กริยามารยาทดี

ประวัติส่วนตัว

นางพลอย เกิดเมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2503 ปัจจุบันอายุ 45 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่ จังหวัดกาญจนบุรี ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นบุตรคนที่ 3 จากจำนวนพี่น้องทั้งหมด 5 คน โดยมีรายละเอียด คือ

- คนที่ 1 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่
- คนที่ 2 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 3 เป็น หญิง (ตัวกรณีศึกษาเอง)

คนที่ 4 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 5 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

บิดาเป็นคนจังหวัดกาญจนบุรีโดยกำเนิด ปัจจุบันได้เสียชีวิตไปแล้วเมื่อปี พ.ศ. 2536 เนื่องจากหกล้มแล้วไม่รู้สีกตัวอีกเลย หลังจากส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลได้ 3 วันก็เสียชีวิต บิดาเรียนจบชั้น ป. 4 มีรูปร่างอ้วนใหญ่ และมีโรคประจำตัวคือ ความดัน บิดาเป็นคนที่คูมาก สูบบุหรี่และดื่มเหล้าจัดมาก โดยจะดื่มเหล้าทุกวัน และมักจะพาเพื่อนๆ มาดื่มเหล้ากันที่บ้านเป็นประจำ แต่บิดาจะไม่เล่นการพนัน

มารดาเป็นคนจังหวัดกาญจนบุรีโดยกำเนิด ปัจจุบันยังคงมีชีวิตอยู่ มารดาเรียนจบชั้น ป. 4 เป็นคนแข็งแรง ปัจจุบันมีอายุ 78 ปี (เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2470) มารดาจะชอบดื่มเหล้า โดยจะดื่มทุกวันในช่วงเย็นก่อนกินข้าว แต่จะดื่มไม่มากนัก เดิมมารดาเปิดร้านขายก๋วยเตี๋ยวและของชำอยู่หน้าบ้านที่จังหวัดกาญจนบุรี แต่ปัจจุบันนี้เลิกขายไปแล้ว (เลิกขายเมื่อตอนผู้ให้ข่าวสำคัญก่อคดีในปี พ.ศ. 2540)

บิดาและมารดาได้ย้ายมาทำกินอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร โดยปลูกบ้านจำนวน 2 หลัง อยู่ในพื้นที่บริเวณเดียวกัน ซึ่งบิดามารดาและบรรดาพี่น้องทั้ง 5 คนได้อาศัยอยู่หลังหนึ่ง ส่วนอีกหลังบิดาให้คนอื่นเช่าพักอาศัย โดยจะเก็บเงินค่าเช่าเดือนละ 1,000 บาท และประกอบอาชีพเปิดร้านค้าขายของชำทั่วไป

สภาพครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญขณะที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาและพี่น้องนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า บิดามารดามักมีปัญหาทะเลาะกันบ่อยมาก โดยจะมีการทะเลาะกันแทบทุกวัน แต่ไม่ถึงกับมีการลงมือลงไม้กัน ซึ่งบิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญมักจะเป็นฝ่ายที่เริ่มหาเรื่องทะเลาะก่อน สาเหตุของการทะเลาะเกิดจากการที่บิดาเป็นคนขี้หึง เพราะมารดาเป็นคนสวย ซึ่งบิดาจะไม่ยอมให้มารดาออกจากบ้านไปไหนเลย แต่มารดามักจะชอบไปบ้านเพื่อน โดยจะทำกับข้าวไปแจกให้เพื่อนๆ และนั่งคุยกันกับเพื่อน และจะทิ้งลูกไว้ให้บิดาดูแล นอกจากนี้ เวลาที่มีงานบวชนาค มารดาชอบที่จะไปช่วยรำกลองยาว

มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญมีนิสัยชอบเล่นแชร์ ซึ่งจะเล่นหลายเจ้าและหลายมือ ทำให้ทุกอาทิตย์จะมีคนมาทวงเงินค่าแชร์กับมารดาที่ส่งซ้ำเสมอ พอเวลาที่เปียแชร์ได้มารดาจะชอบนำเอาเงินไปให้คนอื่นกู้ยืม แต่เวลาไปทวงคืนมักจะไม่ได้ ทำให้เมื่อถึงเวลาจะต้องจ่ายค่าแชร์ของตนเองจะต้องไปกู้ยืมเงินคนอื่นมาจ่ายก่อน เงินที่ไปกู้มานั้นจะเป็นหลักพันแต่ไม่ถึงหมื่นบาท ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มารดาจะเป็นคนที่ใช้เงินเก่ง มีนิสัยใจกว้าง โดยเฉพาะในเรื่องการเงิน ชอบซื้อของเข้าบ้านเสมอ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ทะเลาะกับบิดาเป็นประจำ

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าต่อว่า บิดามีนิสัยเป็นคนคู้ โดยเฉพาะเวลาที่พี่น้องหรือผู้ให้ข่าวสำคัญทำอะไรที่ไม่ถูกก็จะถูกคู้ แต่ไม่เคยตี แต่มีเคยมีบางครั้งที่เวลาบิดาโมโหมากจะกระทืบรุนแรง เช่น มีครั้งหนึ่งที่บิดาโมโหพี่ชายคนโตมาก แล้วเอามือขว้างใส่พี่ชาย แต่ไม่ถูก ส่วนมารดานั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เป็นคนใจดี ชอบตามใจบรรดาลูกๆ นอกจากนี้ยังมีนิสัยขี้สงสาร เช่น เวลาที่ใครมาขอความช่วยเหลือยืมเงินมักจะไม่ปฏิเสธ และยังมีนิสัยที่เวลามีเรื่องอะไรกระทบกระเทือนใจก็จะร้องไห้เป็นประจำ

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องทั้ง 5 คนนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า บรรดาพี่น้องทั้ง 5 คนนั้น ต่างก็รักใคร่กันดี ไม่ค่อยจะมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันเท่าไรนัก

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าประวัติของตนเองว่า เรียนสำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แล้วก็ออกมาจากโรงเรียน ไม่ได้เรียนต่อ เนื่องจากไม่ชอบเรียน หลังจากออกมาแล้ว บิดาเปิดร้านขายก๋วยเตี๋ยวขึ้นหน้าร้านขายของชำหน้าบ้าน โดยจะช่วยกันระหว่างบิดามารดาและผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งตอนที่ขายก๋วยเตี๋ยวนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า จะมีรายได้หรือกำไรวันละ 150 บาท ขายทุกวัน

พอผู้ให้ข่าวสำคัญอายุได้ 20 ปี จึงแต่งงาน โดยสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นคนจังหวัดชุมพร โดยกำเนิด แต่อยู่คนละอำเภอ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญกับครอบครัวอาศัยอยู่ในอำเภอเมือง สามีเข้ามาเช่าบ้านอยู่ใกล้บ้านของผู้ให้ข่าวสำคัญเพื่อเรียนหนังสือ โดยเรียนเทคนิคอยู่ปี 2 ได้รู้จักและชอบพอกับผู้ให้ข่าวสำคัญ หลังจากแต่งงานแล้ว สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่ยอมเรียนหนังสือ ต่อ ได้พาผู้ให้ข่าวสำคัญกลับไปอยู่บ้านของสามีที่อำเภอพะโต๊ะ จังหวัดชุมพร บิดาของสามีเป็นคนมีเงิน ได้ซื้อที่ดินจำนวน 100 ไร่ ให้สามีและผู้ให้ข่าวสำคัญใช้ประกอบอาชีพปลูกยางพารา ทุเรียน กากาแฟ และลองกอง โดยมีรายได้จากการทำสวนหลังจากหักค่าใช้จ่ายแล้วประมาณเดือนละ 10,000 บาท ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีได้สร้างโรงสีกาแฟขึ้นในพื้นที่ของตนเพื่อรับจ้างสีกาแฟ

ให้ชาวไร่ในละแวกนั้น โดยลงทุนสร้างโรงสีและซื้อเครื่องจักรไปเป็นเงินเกือบสองแสนบาท เมื่อถึงฤดูปลูกกาแฟทำให้มีรายได้จากการสีกาแฟหลังจากหักต้นทุนแล้วประมาณเดือนละ 100,000 บาท ส่วนสวนของตนเองก็ยังคงทำอยู่ต่อไป ต่อมาได้ลงทุนซื้อรถบรรทุก 6 ล้อ 1 คัน และรถยนต์กระบะ 1 คัน ทำกิจการรับจ้างส่งของ โดยสามีจะเป็นผู้ขับเองและมีลูกน้องอีก 2 คนช่วยกันขับ ขณะนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญจะมีหน้าที่อยู่กับบ้านเพื่อทำอาหารเลี้ยงลูกน้องที่มีอยู่หลายคนเพียงอย่างเดียว ขณะนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญมีบุตรกับสามีทั้งหมด 3 คนแล้ว โดยคนโตเป็นผู้หญิงเกิดเมื่อปี พ.ศ. 2522 สำเร็จการศึกษาชั้น ปวส. ลูกคนที่ 2 เป็นผู้หญิงเกิดเมื่อปี พ.ศ. 2525 ไม่ทราบว่าเป็นคนไหน เรียนจบชั้นใดแล้ว ส่วนลูกคนที่ 3 เป็นผู้ชายเกิดเมื่อปี พ.ศ. 2527 ซึ่งก็ไม่ทราบว่า ตอนนี้เรียนจบชั้นใดแล้วเช่นกัน ที่ไม่ทราบเนื่องจากเกิดคดีขึ้นและญาติของสามีได้นำลูกทั้ง 3 คนไปเลี้ยงดู

สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญจะเป็นคนขยันทำงาน แต่จะสูบบุหรี่และดื่มเหล้าจัดมาก ซึ่งจะดื่มเหล้าทุกวัน แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่สูบบุหรี่และดื่มเหล้า ทั้งผู้ให้ข่าวสำคัญและสามีจะไม่เล่นการพนัน

ต่อมาภายหลัง สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญไปมีภรรยาใหม่ 2 คน ทราบเรื่องนี้ในช่วงปี พ.ศ. 2535 ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ได้ทะเลาะกับสามีในเรื่องความเจ้าชู้บ่อยๆ ส่วนใหญ่จะทะเลาะกันอาทิตย์ละ 2 ครั้ง แต่การทะเลาะกันจะไม่มีการกระทบรุนแรง จะเป็นที่ไปในการโต้เถียงและด่าว่ากันเท่านั้น แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มีการลงมือลงไม้กัน เพราะต่างคนต่างหึง ซึ่งสาเหตุที่เกิดการทะเลาะถึงขั้นลงมือลงไม้กันนั้นเกิดจากการที่ผู้ให้ข่าวสำคัญขอไปเที่ยวกับเพื่อนแล้วสามีไม่ให้ไปจึงเกิดการโมโหต่อว่าไปว่าที่ตัวเองยังไปมีเมียบ่อยเลย ทำไมผู้ให้ข่าวสำคัญจะไปไม่ได้ จึงเกิดการทะเลาะกันขึ้น

ในเรื่องความเจ้าชู้ของสามีนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ต่อมาในภายหลัง ก่อนเกิดเหตุในราวปี พ.ศ. 2539 ผู้ให้ข่าวสำคัญรับไม่ได้กับพฤติกรรมของสามีจึงได้แยกห้องนอนกับสามี

ประวัติการกระทำความผิด

ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ มาก่อน นอกจากนี้แล้ว ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยปรากฏว่ามีบุคคลใดในครอบครัวเคยกระทำความผิดหรือเคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทใดๆ เลย

สถานะทางเศรษฐกิจของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ฐานะครอบครัวบิดามารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น ถือว่าอยู่ในฐานะที่ดีพอมีพอกิน เนื่องจากตั้งแต่บิดามารดาย้ายมาอยู่ที่จังหวัดชุมพรนั้น บิดาจะเปิดร้านขายของชำและให้ผู้อื่นเช่าบ้าน ทำให้มีรายได้จากการเช่าบ้านเดือนละ 1,000 บาท ส่วนรายได้จากการขายของชำนั้นจะมีรายได้หรือกำไรเดือนละ 2,500 – 3,000 บาท ซึ่งก็พอเพียงต่อการเลี้ยงดูและส่งเสียให้บรรดาลูกทั้ง 5 คนได้ศึกษาเล่าเรียนในระดับที่สูงได้

นอกจากนี้ หลังจากผู้ให้ข่าวสำคัญจบชั้น ป. 5 แล้ว ก็ออกมาขายกล้วยเดี่ยว ซึ่งบิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญเปิดร้านขายให้ที่หน้าร้านขายของชำที่มีอยู่ โดยจะมีกำไรวันละ 150 บาท ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญจะขายทุกวัน ในบางครั้งก็จะมีบิดาและมารดามาช่วยขายด้วยเมื่อย่างงาน ซึ่งรายได้จากการขายกล้วยเดี่ยวของผู้ให้ข่าวสำคัญนี้จะตกเดือนละ 4,500 บาท ซึ่งเมื่อได้เงินมา ผู้ให้ข่าวสำคัญจะมอบให้กับบิดาและมารดาเป็นค่าใช้จ่ายภายในบ้านต่อไป ส่วนเงินที่ผู้ให้ข่าวสำคัญใช้จ่ายนั้น ก็จะมาจากบิดาหรือมารดา ซึ่งก็ใช้เป็นจำนวนไม่มาก

ต่อมาเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญมีอายุได้ 20 ปี ก็แต่งงานและย้ายไปอยู่กินกับสามีที่อำเภอพะโต๊ะ จังหวัดชุมพร โดยบิดาของสามีได้ซื้อที่ดินให้สามีและผู้ให้ข่าวสำคัญใช้ทำกินจำนวน 100 ไร่ ซึ่งสามีและผู้ให้ข่าวสำคัญได้ปลูกยางพารา ทุเรียน กาแฟ และลองกอง โดยมีรายได้จากการทำสวนหลังจากหักค่าใช้จ่ายแล้วประมาณเดือนละ 10,000 บาท

ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีได้เก็บเงินสร้างโรงสีกาแฟขึ้นในพื้นที่ของตนเพื่อรับจ้างสีกาแฟให้ชาวไร่ในละแวกนั้น โดยลงทุนสร้างโรงสีและซื้อเครื่องจักรไปเป็นเงินเกือบสองแสนบาท เมื่อถึงฤดูปลูกกาแฟทำให้มีรายได้จากการสีกาแฟหลังจากหักต้นทุนแล้วประมาณเดือนละ 100,000 บาท ส่วนสวนของตนเองก็ยังคงทำอยู่ต่อไป

ในแต่ละปีที่ทำสวนนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีได้ไปกู้เงินลงทุนจากธนาคารเพื่อการเกษตร หรือ ธกส. มาใช้เป็นเงินลงทุนซื้อปุ๋ยก่อน โดยจะกู้ปีละ 50,000 บาทเท่านั้น แต่เมื่อขายผลผลิตได้แล้วก็จะนำไปชำระคืนจนหมดทุกครั้ง ไม่มีการค้างข้ามปี

ต่อมาได้ลงทุนซื้อรถบรรทุก 6 ล้อ 1 คัน และรถยนต์กระบะ 1 คัน ทำกิจการรับจ้างส่งของ โดยสามีจะเป็นผู้ขับเองและมีลูกน้องอีก 2 คนช่วยกันขับ นอกจากนี้แล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญยังมีกิจการให้เช่าเต็นท์ผ้าใบ เครื่องครัว และยังออกเงินให้ชาวสวนกุ๊ยไปทำสวนกาแฟอีกด้วย โดยจะคิติดอกเบียร์ร้อยละ 3 ต่อเดือน และมีข้อแม้ว่า เมื่อได้ผลผลิตกาแฟแล้วจะต้องนำมาสีที่โรงสี และขายให้กับผู้ให้ข่าวสำคัญและสามี ซึ่งเมื่อได้เงินเท่าไรก็จะหักเงินที่กู้และคิติดอกเบียร์ออกไป

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า จะมีรายได้รวมทั้งหมดเฉลี่ยเดือนละ 25,000 – 30,000 บาท ซึ่งถือว่าเป็นรายได้ที่สูงและมีมากเพียงพอต่อการใช้จ่ายครอบครัวและส่งลูกทั้ง 3 คนให้ได้รับการศึกษาเล่าเรียน

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ทุกเดือนจะต้องเดินทางกลับมาเยี่ยมบิดาและมารดาที่ในตัวเมือง โดยไปเยี่ยมเดือนละ 2 ครั้ง ซึ่งแต่ละเดือนจะนำเงินไปให้บิดามารดาเป็นค่าใช้จ่ายเดือนละ 3,000 บาท ส่วนสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น ไม่ต้องนำเงินไปให้บิดามารดา แต่ก็จะมีบรรดาพี่น้องของสามีมาขอยืมเงินไปเป็นประจำ ซึ่งบางครั้งก็จะได้คืน แต่ในบางครั้งก็จะได้คืนเช่นกัน ส่วนใหญ่บรรดาพี่น้องของสามีจะมาหยิบยืมเงินไปครั้งละ 10,000 บาท ซึ่งพี่น้องของสามีจะมีทั้งหมด 10 คน ทั้งที่ทุกคนก็ได้รับที่ดินจากบิดามารดาของสามีไปแล้วคนละ 100 ไร่ก็ตาม

การคบเพื่อน

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มีเพื่อนสนิทอยู่ 2 คน โดยรู้จักกันตั้งแต่สมัยแต่งงานกับสามี แล้วย้ายมาอยู่ที่อำเภอพะโต๊ะ โดยเพื่อนทั้งสองคนเป็นผู้หญิงและมีสามีเป็นเจ้าของสวนซึ่งอยู่ติดกับสวนของผู้ให้ข่าวสำคัญและสามี เวลาที่พบปะกันก็จะผลัดกันไปหาที่บ้านของแต่ละคน เวลาเจอกันก็จะมีการทำขนมและอาหารร่วมกัน

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เพื่อนสนิททั้งสองคนนั้นนับถือศาสนาพุทธ เป็นคนไม่สูบบุหรี่และไม่ดื่มเหล้า พบเจอกันทุกวัน ซึ่งจะมีการช่วยเหลือกันอยู่เสมอ โดยผู้ให้ข่าวสำคัญจะให้เพื่อนสนิททั้งสองคนยืมเงินโดยไม่คิติดอกเบียร์ ซึ่งจะยืมเพียงไม่กี่พันบาท แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยยืมเงินจากเพื่อนทั้งสองคนเลย

ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า ไม่เคยนำปัญหาหรือเรื่องส่วนตัวกับเพื่อนทั้งสองคนเลย เวลาพบกันจะพูดคุยสนุกสนานกันเท่านั้น

เพื่อนสนิทของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่มีใครเคยกระทำความผิดหรือเคยถูกดำเนินคดีใดๆ มาก่อนเลย

การนับถือศาสนา

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญนับถือศาสนาพุทธทุกคน บิดาเป็นคนที่ชอบเข้าวัดมาก เวลาไปวัดมักจะทำอาหารไปถวายเลี้ยงพระทั้งวัด ซึ่งวัดใกล้บ้านจะมีพระจำพรรษาอยู่ประมาณ 20 กว่าองค์ ส่วนมารดาและบรรดาพี่น้องรวมทั้งผู้ให้ข่าวสำคัญนั้นจะเข้าวัดเฉพาะในวันพระ

พระได้เคยเตือนบิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญในเรื่องการดื่มเหล้า แต่บิดาไม่เชื่อฟัง ยังคงดื่มอยู่

พฤติการณ์ของคดี

เกิดจากสาเหตุที่สามีไปมีภรรยาบ่อย 2 คนนั้น บรรดาพี่น้องของสามีได้มาเล่าให้ผู้ให้ข่าวสำคัญฟังว่า สามีเคยพาผู้หญิงไปคนค้างที่บ้านหลายครั้งและผู้ให้ข่าวสำคัญเคยตามไปดูที่บ้านสามีก็พบว่าเป็นความจริง แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้แต่เก็บความรู้สึกโกรธแค้นไว้ในใจ ต่อมาก่อนวันเกิดเหตุ 5 วัน ผู้ให้ข่าวสำคัญทะเลาะกับสามีเรื่องที่ไม่ไปมีภรรยาบ่อยและแอบพาไปนอนที่บ้านบิดาของมารดา ซึ่งเกิดการทะเลาะกันอย่างรุนแรง ผู้ให้ข่าวสำคัญได้โมโหจึงคว้าเอาปืนของสามีที่อยู่ในกระเป๋ามาจะยิงสามี แต่ถูกสามีแย่งปืนไปได้และถูกสามีซ้อมอย่างรุนแรง จึงเกิดความแค้นคิดว่าจะต้องฆ่าสามีที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเองให้ได้ ในวันรุ่งขึ้นจึงได้ไปติดต่อกับมือปืนรับจ้าง ซึ่งเปิดร้านอยู่ช่อมรดกอยู่คนละอำเภอ โดยมีคนรู้จักกันบอกให้ทราบว่าเจ้าของช่อมรดกดังกล่าวนี้เคยทำงานเป็นมือปืนรับจ้างและเคยถูกจับมาก่อน เมื่อรู้ดังนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้ขีมือเตอร์ไซค์ไปติดต่อเจ้าของช่อมรดกที่เป็นมือปืนรับจ้างให้ฆ่าสามี ขณะที่ไปติดต่อนั้นเดินทางไปคนเดียว โดยชายคนนั้นตกลงรับจะจัดหามือปืนมาลงมือให้ แต่เขาจะไม่เป็นคนลงมือเอง และไม่ได้เรียกราคาค่าจ้าง แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้บอกตกลงให้ค่าจ้างเป็นเงิน 40,000 บาท และเมื่อตกลงกันได้เรียบร้อยแล้ว ผู้ให้

ข่าวสำคัญ ได้จ่ายเงินค่าจ้างให้กับเจ้าของอู่ซ่อมรถไปทั้งหมด หลังจากนั้นจึงเดินทางกลับบ้านสวนของผู้ให้ข่าวสำคัญ

เมื่อเดินทางกลับมาอยู่บ้านได้ประมาณ 3 วัน ก็ถึงวันเกิดเหตุ ในตอนเย็นประมาณ 4 โมง มีชาย 2 คน จี๋รถมอเตอร์ไซด์มาหาที่บ้านสวน เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญออกมาพบ ชายทั้ง 2 คนได้บอกว่า เป็นมือปืนรับจ้างที่จ้างมา ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้เกิดความกลัวขึ้น จึงได้บอกแก่มือปืนทั้ง 2 คนไปว่า ไม่ต้องทำแล้ว แต่มือปืนบอกกับผู้ให้ข่าวสำคัญว่า ไม่ได้หรอกพี่ ผมรับเงินมาแล้ว ดังนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้บอกต่อไปว่า ไม่ต้องทำแล้ว เงินที่จ่ายให้ไปก็เก็บเอาไว้แล้วกัน ไม่ต้องเอามาคืนหรอก มือปืนทั้งสองคนจึงได้จี๋รถกลับไป ซึ่งในตอนนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่าคงจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้ว จึงได้เข้าบ้าน

ต่อมาประมาณ 6 โมงเย็น สามิได้กลับมาบ้านและได้พาเพื่อนมาด้วย 1 คน โดยนั่งดื่มเหล้าอยู่หน้าบ้าน ประมาณ 3 ทุ่ม ผู้ให้ข่าวสำคัญซึ่งนอนอยู่กับลูกชายคนที่ 3 ซึ่งขณะนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญได้แยกห้องนอนกับสามิมาเป็นเวลานานแล้ว ได้ยินเสียงรถมอเตอร์ไซด์สตาร์ทเครื่อง และได้ยินเสียงรถออกไป ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่าคงเป็นเพื่อนสามิที่จี๋รถกลับไป หลังจากนั้นอีกสักครู่ ก็ได้ยินเสียงปืนดังที่หน้าบ้าน 2 นัด ผู้ให้ข่าวสำคัญกับลูกชายคนเล็กซึ่งขณะนั้นมีอายุ 13 ปี ก็รีบวิ่งออกมาดูที่หน้าบ้าน พบว่า สามิถูกยิงตายอยู่หน้าประตูเข้าบ้าน โดยถูกยิงที่ศีรษะทั้ง 2 นัด ลูกชายจึงจี๋รถมอเตอร์ไซด์ไปบอกลุง (พี่ชายของสามิ) ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็นั่งร้องไห้กอดศพของสามิอยู่ จนกระทั่งตำรวจและญาติของสามิมายังที่บ้าน

เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามมือปืนที่ลงมือยิงสามิได้ หลังจากทำศพสามิได้ 9 วัน ซึ่งเป็นวันสุดท้าย พอเผาศพเสร็จผู้ให้ข่าวสำคัญจึงตัดสินใจไปมอบตัวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจก่อนที่จะไปพบเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญได้เล่าให้ญาติพี่น้องของสามิและผู้ให้ข่าวสำคัญที่มาร่วมงานศพฟังถึงเรื่องที่ได้ไปจ้างมือปืนมายิงสามิ ซึ่งเมื่อทุกคนทราบเรื่องก็โกรธและรังเกียจผู้ให้ข่าวสำคัญ ตอนเดินทางมามอบตัวนั้นมาเพียงคนเดียว ไม่มีใครมาด้วย

เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสอบสวน ผู้ให้ข่าวสำคัญก็รับสารภาพว่า ได้ตกลงจ้างมือปืนมายิงสามิของตนเอง แต่เจ้าหน้าที่ไม่สามารถจับเจ้าของอู่ซ่อมรถยนต์ที่เป็นผู้ติดต่อมือปืนและตัวมือปืนทั้งสองคนได้ จึงถูกดำเนินคดีเพียงคนเดียว

เมื่อขึ้นศาลชั้นต้นที่จังหวัดชุมพร ศาลตัดสินว่าผิดจริง และลงโทษตัดสินประหารชีวิต แต่ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ให้ข่าวสำคัญยอมรับสารภาพเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาคดี และไม่เคยมีประวัติกระทำความผิดหรือต้องคดีมาก่อน จึงลดโทษให้เหลือจำคุก 50 ปี

ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ยื่นอุทธรณ์หรือฎีกา จึงถูกส่งตัวมาคุมขังอยู่ ณ ทณฑสถานหญิงกลาง ต่อมาในปี พ.ศ. 2542 ได้รับพระราชทานอภัยโทษ ลดโทษเหลือจำคุก 37 ปี 6 เดือน 3 วัน และในปี พ.ศ. 2547 ได้รับพระราชทานอภัยโทษ ลดโทษเหลือจำคุก 25 ปี ปัจจุบันนี้ถูกจำคุกมาแล้ว 8 ปี

พฤติกรรมของเครือญาติและการดำเนินชีวิตของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญหลังถูกศาลพิพากษา

ภายหลังจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญเข้ามาบอดัวแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจและถูกดำเนินคดีแล้ว ช่วงระหว่างการดำเนินคดีของศาลชั้นต้นที่จังหวัดชุมพรประมาณ 1 ปีกว่านั้น ระหว่างที่ถูกฝากขังที่เรือนจำจังหวัดชุมพรจะมีเฉพาะญาติพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญและลูกสาวคนโตกับลูกสาวคนที่สองเท่านั้นที่มาเยี่ยม ส่วนญาติของสามีไม่เคยมีใครมาเยี่ยมเลย เนื่องจากโกรธแค้นที่ผู้ให้ข่าวสำคัญกระทำต่อสามี เมื่อถูกมาเยี่ยมก็จะร้องไห้เสียใจที่มารดาจ้างมาบิดาตนเอง ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ลูกๆ จะไม่ทราบที่ผู้ให้ข่าวสำคัญมีเรื่องทะเลาะกับบิดาและถูกบิดาทบตีอย่างรุนแรงก่อนหน้าที่จะไปจ้างมือปืน ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่ได้เล่าเรื่องดังกล่าวให้ลูกๆ ฟัง ส่วนลูกชายคนเล็กที่อยู่กับผู้ให้ข่าวสำคัญในวันที่สามียกยิงตายนั้น ไม่เคยมาเยี่ยมผู้ให้ข่าวสำคัญเลยจะมาเฉพาะวันที่ฟังคำตัดสินของศาลชั้นต้นเท่านั้น เมื่อทราบว่าศาลพิพากษาว่าผิดจริงก็ร้องไห้

ภายหลังจากเมื่อถูกส่งตัวมาจำคุก ณ ทณฑสถานหญิงกลาง ลูกทั้ง 3 คนก็ไม่เคยมาเยี่ยมเลย ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า คิดถึงลูกมาก แต่ก็ไม่กล้าเขียนจดหมายไปหา ส่วนบรรดาญาติพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญในตอนแรกก็ไม่ทราบว่าถูกส่งตัวมาจำคุกอยู่ที่นี้ จึงไม่ได้เดินทางมาเยี่ยม ต่อมาพี่ชายคนโตของผู้ให้ข่าวสำคัญซึ่งมีรถกระบะรับจ้าง มีคนจ้างให้ขับรถมาเยี่ยมญาติที่ทณฑสถานหญิงกลาง เมื่อมาถึงเห็นเรื่องความเรื่องเกี่ยวกับวันประสูติของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 เนื่องในวันพ่อ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นผู้เขียนติดบอร์ดโชว์อยู่หน้าเรือนจำ จึงรู้ว่าถูกจำคุกอยู่ที่นี้ และได้ขอเข้าเยี่ยม ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญรู้สึกตกใจและดีใจมากเมื่อ ได้พบหน้าพี่ชาย หลังจากนั้น พี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญก็เขียนจดหมายมาหาทุกเดือน นอกจากนี้ น้องสาวของผู้ให้ข่าวสำคัญยังได้ส่งธนาคติฝากเงินมาให้ผู้ให้ข่าวสำคัญใช้สอยภายในเรือนจำด้วย ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญคลาย

ความโศกเศร้าและทราบข่าวคราวของครอบครัว ซึ่งมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญคิดถึงมาก ปัจจุบันแก่
มากแล้ว มีอายุถึง 78 ปี ไม่ได้ประกอบอาชีพใดๆ แล้ว อยู่กับบ้านเดิมของผู้ให้ข่าวสำคัญที่อำเภอ
เมือง จังหวัดชุมพร โดยมีบรรดาพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญส่งเสียดูแลอยู่

ส่วนบรรดาลูกๆ ของผู้ให้ข่าวสำคัญทราบว่า ญาติพี่น้องของสามีรีบไปดูแล โดย
ลูกสาวคนโตเรียนจบชั้น ปวส. ปัจจุบันเป็นอาจารย์แต่ไม่ทราบว่าสอนอยู่ที่ไหน ส่วนลูกสาวคนที่
สอง ไม่ทราบว่าขณะนี้เรียนจบชั้นอะไร เนื่องจากตอนที่เกิดคดีนั้น กำลังเรียนอยู่ชั้น ปวช. และ
ลูกชายคนที่ 3 ไม่ทราบว่าเรียนจบชั้นอะไร ซึ่งทั้งสามคนนี้ไม่ได้มาเยี่ยมผู้ให้ข่าวสำคัญเลยหลังจาก
ถูกศาลชั้นต้นตัดสิน

ความรู้สึกของผู้ให้ข่าวสำคัญภายหลังจากถูกจับกุม

ผู้ให้ข่าวสำคัญรู้สึกเสียใจมาก ที่ตัดสินใจไปจ้างมือปืนมาฆ่าสามีเนื่องจากโมโหที่
สามีทุบตีผู้ให้ข่าวสำคัญอย่างรุนแรงและโมโหที่สามีไปปันใจให้กับผู้หญิงคนอื่น ทั้งที่ผู้ให้ข่าว
สำคัญรักและซื่อสัตย์ต่อสามีเสมอ เสียใจที่ต้องจากครอบครัว โดยเฉพาะลูกๆ ทั้งสามคน ซึ่งคิดถึง
และเป็นห่วงอยู่เสมอ แต่ไม่กล้าที่จะติดต่อกลับไป เนื่องจากกลัวว่าลูกๆ จะไม่ให้อภัย ซึ่งถ้าเป็น
เช่นนั้นจะทำให้รู้สึกเสียใจมากขึ้น

ปัจจุบันในบางครั้งก็คิดถึงสามี โดยเวลาอนอนจะฝันเห็นสามีมาช่วยทำงานสวน
ด้วยกัน ซึ่งเมื่อตื่นขึ้นมาและหวนคิดไปถึงสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไปแล้ว ก็รู้สึกเสียใจมาก และจะ
ร้องไห้เสมอ

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับเหยื่อ

เหยื่อเป็นสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ความหวังหลังจากที่พ้นโทษ

ผู้ให้ข่าวสำคัญหวังว่า เมื่อพ้นโทษออกไปแล้วจะไปบวชชีเพื่อชำระล้างบาปที่ก่อขึ้น โดยจะไม่กลับไปหาลูกอีก เนื่องจากกลัวว่าลูกจะไม่ให้อภัยในเรื่องที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ ตั้งใจว่าจะไม่กลับไปพบญาติพี่น้องทั้งของตนเองและของสามีอีก เพราะไม่กล้าไปสู้หน้าใครได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 9

ชื่อ	นางส้อม (นามสมมติ)
อายุปัจจุบัน	43 ปี (เกิดเมื่อ 6 มิถุนายน 2505)
สถานภาพ	สมรส
อายุขณะทำความผิด	35 ปี
ภูมิลำเนาของผู้ให้ข่าวสำคัญ	จังหวัดเพชรบุรี
ต้องโทษในคดี	ร่วมกันฆ่าคนตายโดยเจตนาและเคลื่อนย้ายศพเพื่อปิดบัง

บุคลิกภาพของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ผู้ให้ข่าวสำคัญมีใบหน้าสวย มีผิวขาว รูปร่างดี สูงประมาณ 168 เซนติเมตร ใฝ่ผมยาวประบ่าและตัดเป็นลอน แต่งหน้าทาปากและเขียนคิ้ว ลักษณะการพูดจาจะระฉาน เสียงดัง ชัดเจน การพูดดูเป็นคนมีความรู้

ประวัติส่วนตัว

นางส้อม เกิดเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2505 ปัจจุบันอายุ 43 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอปราณบุรี จังหวัดเพชรบุรี ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นบุตรคนที่ 4 จากจำนวนพี่น้องทั้งหมด 5 คน โดยมีรายละเอียด คือ

คนที่ 1 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 2 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้น ปวช. ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 3 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนจ่านายสิบทหารบก ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 4 เป็น หญิง (ตัวกรณีศึกษาเอง)

คนที่ 5 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญเสียชีวิตไปแล้วเมื่อปี พ.ศ. 2542 บิดาเป็นทหารยศจ่าสิบเอก อยู่ฝ่ายเสนารักษ์ สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เดิมเป็นคนจังหวัดลพบุรี แต่ย้ายมาประจำการอยู่ที่อำเภอปรานบุรี จังหวัดเพชรบุรี มีรายเงินเดือนๆ ละ 6,000 บาท บ้านที่อาศัยอยู่นั้นเป็นบ้านพักทหาร ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า บิดาเป็นคนที่สูบบุหรี่และดื่มเหล้าจัดมาก แต่ก็ไม่ได้ทานเหล้าทุกวัน ไม่เล่นการพนัน มีโรคประจำตัวคือ เบาหวาน

ต่อมาบิดาผู้ให้ข่าวสำคัญถูกย้ายมาประจำการอยู่ที่ค่ายทหารในจังหวัดอ่างทอง จึงได้อพยพครอบครัวเดินทางมาอยู่ด้วยที่จังหวัดอ่างทอง ซึ่งได้พักอยู่ในบ้านพักภายในค่ายทหารนั่นเอง ภายหลังบิดาได้เกษียณอายุราชการ ก็ได้ซื้อที่ดินและปลูกบ้านขึ้น แล้วพาครอบครัวย้ายจากค่ายทหารมาอยู่ที่บ้านใหม่ในจังหวัดอ่างทองนั่นเอง โดยบิดาภายหลังจากเกษียณแล้ว ได้เปิดร้านขายอาหารตามสั่งขึ้นที่บริเวณหน้าบ้าน โดยจะมีมารดาช่วยทำอาหารขาย ซึ่งจะมีรายได้หลังจากหักต้นทุนแล้วเฉลี่ยวันละ 500 บาท ซึ่งบิดาและมารดาจะขายอาหารตั้งแต่เช้านจนมืด ต่อมาบิดาได้ดื่มเหล้าจัดขึ้น ทำให้ป่วยเป็นเส้นเลือดในสมองตีบ และเป็นอัมพาตครึ่งซีกด้านซ้ายของร่างกาย เดินไม่ได้ และในปี พ.ศ. 2542 บิดาได้เสียชีวิตลงเมื่อมีอายุได้ 67 ปี

มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญ ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่ มีอายุ 67 ปี เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตอนที่บิดายังรับราชการทหารอยู่นั้น มารดาจะทำหน้าที่เป็นแม่บ้านคอยดูแลลูกๆ เพียงอย่างเดียว ต่อมาเมื่อภายหลังจากที่บิดาได้เกษียณและออกมาปลูกบ้านอยู่เป็นของตนเองแล้ว ก็ได้ช่วยเหลือบิดาเปิดร้านขายอาหารตามสั่งอยู่ที่หน้าบ้าน โดยจะทำหน้าที่เป็นแม่ครัวคอยทำอาหาร ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มารดาเป็นคนสูบบุหรี่และดื่มเหล้าจัดเช่นเดียวกับบิดา มีโดยประจำตัวคือ หัวใจบวมและความดันโลหิตสูง ภายหลังจากที่บิดาเสียชีวิต มารดาจะดื่มเหล้าจัดขึ้น ต่อมาได้หกล้มและป่วยเป็นเส้นโลหิตที่หลอดเลือดเสีย ทำให้ไม่สามารถพูดได้

ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับมารดานั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า บิดากับมารดาส่วนใหญ่มักมีปัญหาทะเลาะกันบ่อยมาก สาเหตุจากเรื่องเงินไม่พอใช้ เพราะอาชีพทหารของบิดานั้นเป็นอาชีพที่มีเงินเดือนไม่สูงนั้น และเนื่องจากบิดากับมารดามีลูกถึง 5 คน ทำให้ต้องมีรายจ่ายที่ค่อนข้างสูง ถึงแม้ว่าบิดาจะสามารถเบิกค่าเล่าเรียนบุตรได้ก็ตาม แต่ค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่ต้องจ่าย เช่น ค่าเสื้อผ้า ค่าหนังสือ ค่าอาหาร ที่มีจำนวนสูง ทำให้เกิดปัญหาเงินไม่พอ นำไปสู่การทะเลาะกันของบิดาและมารดา แต่การทะเลาะกันนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ไม่เคยเห็นบิดามารดาทะเลาะกันอย่างรุนแรงจนถึงกับมีการลงมือลงไม้กันเลย ส่วนใหญ่จะเป็นการด่าว่าหรือโต้เถียงกันเท่านั้น ซึ่งไม่นานก็จะหยุดไปเอง

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า บรรดาพี่น้องทั้ง 5 คนจะรักใคร่กันดี ไม่เคยมีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นผู้หญิงคนเดียว จึงทำให้บิดามารดาและพี่น้องรักใคร่และห่วงใยผู้ให้ข่าวสำคัญตลอดมา จึงทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญมักได้รับการตามใจและไม่ค่อยจะถูกดุด่าทำไหร่นักเมื่อเวลาทำอะไรที่ผิด

ผู้ให้ข่าวสำคัญเรียนสำเร็จชั้น ปวช. ทางด้านการขาย เมื่อปี พ.ศ. 2524 ภายหลังจากเรียนจบ ผู้ให้ข่าวสำคัญเดินทางเข้ามาทำงานที่กรุงเทพฯ ขณะนั้น มีอายุเพียง 19 ปี โดยทำงานเป็นพนักงานขายอยู่บริษัทฯ หนึ่ง ซึ่งมีเงินเดือนๆ ละ 6,000 บาท ซึ่งจะยังไม่รวมค่าเปอร์เซ็นต์จากการขายสินค้าได้ ซึ่งตกเฉลี่ยแล้วจะมีรายได้เดือนละ 10,000 บาท โดยผู้ให้ข่าวสำคัญเช่าห้องพักอยู่อาศัยในกรุงเทพฯ ซึ่งเมื่อได้รับเงินเดือนแล้วก็ส่งเงินกลับไปให้บิดามารดาเดือนละ 2,500 บาท

ต่อมาในปี พ.ศ. 2527 เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญมีอายุได้ 22 ปี ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รู้จักกับสามีขณะที่ไปเล่นแบดมินตัน แล้วพบกับสามีซึ่งก็ไปเล่นอยู่ด้วย จึงทำความรู้จักและคบหากันมา สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญขณะนั้นมีอายุ 29 ปี เรียนสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ครอบครัวยุคของสามีเป็นคนมีฐานะ โดยสามีจะทำงานเป็นหุ้นส่วนของบริษัทประกอบหลังการถยนต์กระบะซึ่งมีชื่อเสียง ต่อมาสามีได้ชวนผู้ให้ข่าวสำคัญให้มาทำงานด้วยกัน โดยให้ผู้ให้ข่าวสำคัญทำงานในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายขายของบริษัทประกอบหลังการถยนต์กระบะดังกล่าว โดยได้รับเงินเดือนๆ ละ 20,000 บาท ซึ่งไม่รวมเปอร์เซ็นต์จากการขายสินค้าได้ ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ขณะนั้นสามารถขายสินค้าได้มาก

ทำให้มีรายได้เดือนละไม่ต่ำกว่า 35,000 บาท ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็จะส่งไปให้บิดามารดาเดือนละ 5,000 บาทตลอดมา

หลังจากที่ได้มาทำงานร่วมกับสามีแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญก็ได้เสียดกับสามีและย้ายมาอยู่บ้านของสามี แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน ทำงานอยู่ที่บริษัทฯ ดังกล่าวได้ประมาณ 4 ปี พอถึงปี พ.ศ. 2531 สามีก็ถอนหุ้นออกมาและได้รับเงินสนับสนุนจากครอบครัวของสามีให้เปิดบริษัทผลิตหลังการถระบะออกขายเอง ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ลาออกตามมาอยู่ด้วย โดยมาทำงานเป็นผู้จัดการฝ่ายขาย คอยทำหน้าที่ควบคุมพนักงานขายสินค้า ซึ่งสามีให้เงินเดือนๆ ละ 25,000 บาท ยังไม่รวมค่าเปอร์เซ็นต์จากการขายสินค้าได้ ซึ่งจากการที่ผู้ให้ข่าวสำคัญเคยทำงานเป็นผู้จัดการฝ่ายขาย ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญรู้จักกับร้านตัวแทนจำหน่ายและบริษัทประกอบรถยนต์กระบะต่างๆ เป็นอย่างดี ทำให้สามารถขายสินค้าได้มากทั้งๆ ที่เป็นยี่ห้อใหม่ที่เพิ่งเปิดตัวในท้องตลาด ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญมีรายได้จากการทำงานร่วมกับสามีเฉลี่ยเดือนละไม่ต่ำกว่า 100,000 บาท และทำให้กิจการของสามีมีความเจริญก้าวหน้าขึ้นมาก

เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญมีรายได้สูง ก็นำเงินไปมอบให้บิดามารดาสูงขึ้นด้วย โดยผู้ให้ข่าวสำคัญจะเดินทางกลับไปเยี่ยมบ้านทุกวันศุกร์ ซึ่งจะนำเงินไปมอบให้ด้วย โดยตกเฉลี่ยเดือนหนึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญนำเงินไปมอบให้บิดามารดาเดือนละ 40,000 บาท นอกจากนี้ บรรดาพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญก็ยังขอหยิบยืมเงินจากผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ให้ความช่วยเหลือไปตามสมควร

ผู้ให้ข่าวสำคัญมีบุตรกับสามี 2 คน โดยคนลูกคนโตเป็นผู้หญิง เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2532 ส่วนคนที่สองเป็นผู้ชาย เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2535 ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญทราบในภายหลังว่า สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญเคยถูกจับและเคยถูกติดคุกมาก่อน แต่ไม่ทราบว่าเนื่องจากคดีอะไร โดยสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญมีเพื่อนที่รู้จักกันในเรือนจำเมื่อตอนติดคุกอยู่ 1 คน ซึ่งภายหลังจากที่พ้นโทษก็ยังคบหาติดต่อกันมาเสมอ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ทราบว่า เพื่อนของสามีนั้นเป็นใครทำงานอะไร เคยแต่เห็นหน้าเท่านั้นเวลาที่มาหาสามีที่บ้าน

ระยะหลังสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะปล่อยตัวมาก มีน้ำหนักเพิ่มขึ้นมาก มีพฤติกรรมออกไปในทางเป็นเกย์ กล่าวคือ มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายด้วยกัน และเริ่มที่จะไม่สนใจกับผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญรับไม่ไหวกับพฤติกรรม

ของสามีจึงเริ่มเที่ยวบ้าง โดยต่อมาในช่วงปลายปี พ.ศ. 2535 ขณะที่ผู้ให้ข่าวสำคัญมีอายุได้ 32 ปี ผู้ให้ข่าวสำคัญได้เสียดกับผู้ชายคนหนึ่งซึ่งมีอายุอ่อนกว่าผู้ให้ข่าวสำคัญ คือ มีอายุได้ 29 ปี ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญ ได้รู้จักกันขณะที่ไปเที่ยวกลางคืน และผู้ให้ข่าวสำคัญได้เสียดผู้ชายดังกล่าวโดยหาที่ห้องเช่าให้อยู่และให้เงินใช้จ่าย โดยในช่วงเย็นหาวันไหนว่าง ผู้ให้ข่าวสำคัญจะไปอยู่กับชายคนดังกล่าวที่ห้องเช่า ซึ่งสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญก็เริ่มสงสัยที่ผู้ให้ข่าวสำคัญไปเที่ยวกลางคืนบ่อยๆ เมื่อสามีถามผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่ได้บอกว่าไปไหน จนต่อมาสามีเริ่มสงสัยในพฤติกรรมของผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้จ้างนักสืบเอกชนให้ติดตามดูพฤติกรรมของผู้ให้ข่าวสำคัญ ในปี พ.ศ. 2537 นั้น สามีก็จับได้ว่าผู้ให้ข่าวสำคัญคบชู้เมื่อนักสืบที่สามีจ้างให้ติดตามดูพฤติกรรมของผู้ให้ข่าวสำคัญนำเอาหลักฐานรูปถ่ายที่แสดงถึงความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งของผู้ให้ข่าวสำคัญกับชายชู้ดังกล่าวมาให้ดู แต่เมื่อสามีรู้แล้วก็ไม่ได้แสดงกิริยาออกมา ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่าสามียังไม่รู้เรื่อง

ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญลักลอบไปหาชายคนดังกล่าวที่ห้องเช่า ปรากฏว่าสามีพาลูกน้องแอบติดตามไปที่ห้อง และจับได้คาหนังคาเขาว่ามีความสัมพันธ์กัน จึงได้ควบคุมตัวผู้ให้ข่าวสำคัญพร้อมทั้งชายคนดังกล่าวขึ้นรถกระบะโดยให้ลูกน้องคุมตัวพาไปส่งที่บ้านบิดามารดาที่จังหวัดอ่างทอง โดยไปฟ้องบิดามารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญและกล่าวว่า เอาลูกมาคืนให้ ซึ่งขณะนั้นบิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญกำลังป่วยเป็นอัมพาตอยู่ ไม่สามารถเดินได้ บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญเสียใจมากได้แต่นอนร้องไห้ เมื่อสามีกลับไปแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงแอบหนีบิดามารดาไปกับชายคนดังกล่าว โดยหลบไปอยู่ที่บ้านน้องชายคนที่ 5 ซึ่งเป็นทหารประจำการอยู่ที่เกียกกาย กรุงเทพฯ แล้วหลังจากนั้นก็เดินทางไปกับชายคนดังกล่าวไปอยู่ที่จังหวัดศรีสะเกษ ในตอนที่หนีไปด้วยกันนั้นคิดว่าจะอยู่กินกับผู้ชายคนดังกล่าว แต่เมื่อไปอยู่ได้พักหนึ่ง ชายที่ผู้ให้ข่าวสำคัญหลบหนีไปอยู่กินด้วยกับแสดงธาตุแท้ออกมา กล่าวคือ ไม่ยอมทำงาน เอาแต่กินเหล้า และภายหลังยังเสพยาบ้าอีก ทรัพย์สินเครื่องประดับที่ผู้ให้ข่าวสำคัญมีติดตัวอยู่ในขณะนั้นก็ถูกขายและถูกชายคนดังกล่าวนำไปใช้เที่ยวหมด จึงเลิกกับชายคนดังกล่าว แล้วมาทำงานร้องเพลงอยู่ในห้องอาหารที่จังหวัดศรีสะเกษนั้น ต่อมาได้มีแขกเข้ามาเรียกไปนั่งคุยด้วย และสอบถามว่าทำไมถึงมาทำงานอยู่ที่นี่ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็เล่าตามความจริง ปรากฏว่าแขกคนดังกล่าวนี้รู้จักกับสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งตอนแรกก็ไม่เชื่อ แต่ได้ไปสอบถามกับสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้ทราบว่าเป็นเรื่องจริง ซึ่งสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญก็ฝากบอกว่าให้กลับมาหาเขาและฝากเงินมาให้ 20,000 บาท แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่กล้ากลับไปหา จึงหลบหนีไป ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า อยู่ที่จังหวัดศรีสะเกษเพียงแค่ 3 เดือนเท่านั้น ส่วนลูกของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น หลังจากที่สามีนำตัวผู้ให้ข่าวสำคัญไปส่งกับบิดามารดาที่จังหวัดอ่างทองก็ไม่ได้ติดต่อกลับไปอีกเลย

ผู้ให้ข่าวสำคัญได้หลบหนีสามีเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ โดยเช่าห้องพักอยู่ย่านสะพานควาย และไปสมัครเป็นนักร้องอยู่ในห้องอาหารแถบนั้น จากการที่ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นคนมาก่อนข้างสวย ทำให้มีแขกมาติดพันอยู่หลายคน ซึ่งมีแขกที่ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เคยไปร่วมหลับนอนด้วยอีก 2 คน โดยคนหนึ่งทำงานอยู่ธนาคาร และอีกคนหนึ่งเป็นนายทหารบกยศพันตรี ซึ่งเพิ่งถูกย้ายมาประจำการอยู่ในกรุงเทพฯ ซึ่งแขกทั้งสองคนนี้จะมาหาผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นประจำ เมื่อเวลามาจะซื้อพวงมาลัยให้กับผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นจำนวนมาก ซึ่งขณะที่ทำงานเป็นนักร้องอยู่ที่กรุงเทพฯ นี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า จะมีรายได้เดือนละ 12,000 – 15,000 บาท ซึ่งรวมจากค่าพวงมาลัยด้วย

ต่อมานายทหารยศพันตรีดังกล่าว ได้มาชวนให้ผู้ให้ข่าวสำคัญไปอยู่กินด้วย โดยนายทหารคนดังกล่าว นั้น เคยแต่งงานมาแล้ว แต่ได้หย่ากับภรรยา และมีลูกติด 1 คน ซึ่งนำไปฝากบิดาของนายทหารเลี้ยงไว้ และในปี พ.ศ. 2538 ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงตัดสินใจเลิกทำงานร้องเพลงและมาอยู่กินเป็นสามีภรรยา กับนายทหารยศพันตรีคนดังกล่าว โดยเข้ามาพักอาศัยอยู่ในบ้านพักในค่ายทหารที่สามีใหม่ประจำการอยู่ โดยสามีใหม่ขอร้องให้เกียรติผู้ให้ข่าวสำคัญมาก กล่าวคือ เวลาถึงงานเลี้ยงประจำหน่วยก็จะพาผู้ให้ข่าวสำคัญไปร่วมออกงานด้วย และยังให้ผู้ให้ข่าวสำคัญย้ายทะเบียนบ้านเข้ามาอยู่ร่วมกันด้วย

ตอนที่ผู้ให้ข่าวสำคัญไปอยู่กินกับสามีใหม่นี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญก็ยังคงติดต่อกับแขกคนที่ทำงานธนาคาร ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเคยไปร่วมหลับนอนตอนยังทำงานเป็นนักร้องอยู่ด้วย โดยแขกคนดังกล่าวก็ชอบผู้ให้ข่าวสำคัญมาก ถึงกับให้เงินใช้เดือนละ 30,000 บาท ทั้งๆ ที่รู้ว่าผู้ให้ข่าวสำคัญไปอยู่กินกับสามีใหม่แล้วก็ตาม บางครั้งแขกคนนี้จะเดินทางไปรับผู้ให้ข่าวสำคัญไปร่วมหลับนอนด้วย โดยที่สามีใหม่ของผู้ให้ข่าวสำคัญก็รู้เห็น ซึ่งในบางครั้ง แขกผู้นี้ก็จะซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าและเฟอร์นิเจอร์ให้กับผู้ให้ข่าวสำคัญ แล้วขนใส่รถมาส่งที่บ้านพักนายทหารของสามีใหม่ โดยสามีใหม่จะเป็นผู้ลงไปช่วยขนของขึ้นมาเก็บ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้บอกกับแขกคนดังกล่าวว่า สามีใหม่คือน้องชายของผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งแขกคนดังกล่าวก็เชื่อ เพราะทราบอยู่แล้วว่าน้องชายของผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นทหาร เพียงแต่ไม่ทราบว่ามียศอะไรเท่านั้น

ตอนที่ไปอยู่กับสามีใหม่ที่เป็นนายทหารนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญไปเพราะชอบความนุ่มนวลและความเอาอกเอาใจ อีกทั้งสามีใหม่ได้หย่าขาดกับภรรยาแล้ว ส่วนแขกที่ทำงานธนาคารนั้น มีภรรยาและลูกแล้ว จึงตัดสินใจไปอยู่กับสามีใหม่ที่เป็นนายทหาร ซึ่งหลังจากที่ไปอยู่แล้ว สามีใหม่ก็ไม่ได้ให้เงินใช้จ่ายอะไร เวลาถึงก็จะมีการรับใช้นำอาหารจากค่ายทหารมาให้ ต่อมาสามี

ใหม่ที่เป็นนายทหาร ได้ถูกสอบวินัยเรื่องชกยอกเงินหลวงซึ่งเป็นเงินเบี้ยเลี้ยงทหารไปใช้ เป็นเงินถึง 100,000 กว่าบาท เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญสอบถามกับสามีใหม่ปรากฏว่า เป็นความจริง โดยสามีบอกว่า นำไปใช้ตอนที่ผู้ให้ข่าวสำคัญยังทำงานเป็นนักร้อง ซึ่งส่วนหนึ่งจ่ายเป็นค่าตัวและค่าพวงมาลัย นอกจากนั้น สามีใหม่ก็นำไปเล่นการพนันจนหมด

ต่อมา ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า สามีใหม่ได้พาผู้ให้ข่าวสำคัญไปหาบิดาของสามีใหม่ เพื่อจะไปขอยืมเงินมาใช้คืนหลวง ปรากฏว่า เมื่อไปถึง สามีใหม่ให้ผู้ให้ข่าวสำคัญรออยู่ที่บนรถ ไม่ให้ลงไปพบกับบิดาของสามีใหม่ ซึ่งทุกครั้งที่ไปเยี่ยมก็จะให้ผู้ให้ข่าวสำคัญนั่งรออยู่บนรถเสมอ แต่ในวันนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเกิดร้อน เพราะรถไม่ได้สตาร์ทเครื่องเปิดแอร์ และสามีใหม่ได้หยิบเอา กล้วยแฉกรลงไปด้วย ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงลงมาเดินอยู่หน้าบ้านใกล้ๆ กับรถของสามีใหม่ และได้ยินเสียงสามีใหม่และบิดาของสามีใหม่กำลังทะเลาะกันอย่างรุนแรง โดยผู้ให้ข่าวสำคัญได้ยินบิดาของ สามีใหม่ด่าว่าสามีใหม่ว่า มาคบกับผู้ให้ข่าวสำคัญและถูกปอกลอกเงินไปหมดสิ้น จนถึงขนาดเอา เงินหลวงไปใช้ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า ทุนไม่ไหวที่ถูกกล่าวหาอย่างนั้น จึงได้เดินเข้าไปในบ้าน พบบิดาและสามีใหม่กำลังทะเลาะกันอยู่ จึงกล่าวไปว่า ผู้ให้ข่าวสำคัญได้เลยนำเอาเงินของสามีมา ใช้เลย ให้สอบถามสามีดูว่า ตั้งแต่มาอยู่ด้วยกันนั้น เคยให้เงินใช้หรือไม่ แต่บิดาของสามีใหม่ไม่เชื่อ จึงเกิดการทะเลาะกันขึ้น แล้วสามีใหม่ได้เข้ามาลากแขนไปขึ้นรถขับ ไปจากบ้านของบิดาสามี

หลังจากกลับมาจากบ้านบิดาของสามีแล้ว สามีใหม่ของผู้ให้ข่าวสำคัญได้ร้องไห้ และขอร้องให้ผู้ให้ข่าวสำคัญช่วยหาเงินมาให้ เพื่อจะได้นำเอาமாகินหลวง ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้บอกว่า ไม่รู้จะไปหามาจากไหน เพราะเป็นเงินจำนวนมาก แต่สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญได้บอกว่า ให้ไป ขอบจากแฟนของผู้ให้ข่าวสำคัญที่ทำงานธนาคารและเคยมารับผู้ให้ข่าวสำคัญไปหลับนอนด้วย แต่ ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้ตอบตกลงไป เนื่องจากไม่รู้ว่าจะไปขออย่างไร

ประวัติการกระทำผิด

ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยมีประวัติการกระทำผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีใน ความผิดประเภทอื่นๆ มาก่อน นอกจากนี้ ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยปรากฏว่ามีบุคคลใด เคยกระทำความผิดหรือถูกดำเนินคดีมาก่อน

ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ฐานะครอบครัวของบิดาและมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น มีฐานะที่ไม่ค่อยจะดีมากนัก เนื่องจากบิดารับราชการทหารซึ่งจะมีรายได้จากเพียงเงินเดือนเท่านั้น โดยมีเงินเดือนๆ ละ 6,000 บาท ส่วนมารดาจะไม่ได้ประกอบอาชีพใดๆ ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านและเลี้ยงดูบุตรที่มีทั้งหมด 5 คน ถึงแม้ว่า บิดาจะสามารถเบิกเงินค่าเล่าเรียนของบุตรได้ก็ตาม แต่ค่าใช้จ่ายอื่นๆ นั้นก็มีอยู่สูง เช่น ค่าเสื้อผ้า ค่าหนังสือและอุปกรณ์การเรียน ทำให้ครอบครัวมีปัญหาเรื่องการเงินอยู่เสมอ ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ในบางครั้งบิดาหรือมารดาจะต้องไปกู้ยืมเงินจากเพื่อนบ้านหรือสหกรณ์ข้าราชการทหารที่บิดาเป็นสมาชิกอยู่มาเพื่อใช้จ่ายในครอบครัว โดยเฉพาะในช่วงที่เปิดเรียนหรือมีใครเจ็บป่วย บางครั้งเมื่อเงินไม่พอมารดาจะต้องนำสิ่งของมีค่าภายในบ้านไปจำนำด้วย

ต่อมาเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญเรียนจบและเริ่มทำงานในตำแหน่งพนักงานขาย ซึ่งได้รับเงินเดือนๆ ละ 6,000 บาท แต่เมื่อรวมกับค่าคอมมิชชั่นแล้ว จะมีรายได้เดือนละ 10,000 บาท เมื่อหักค่าเช่าห้องพักเดือนละ 2,000 บาท ค่าน้ำไฟเดือนละ 400 บาท และค่ากินอยู่และค่าใช้จ่ายต่างๆ เดือนละ 4,000 บาท จะเหลือเงินอยู่ประมาณเดือนละ 3,600 บาท ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้ส่งเงินมาช่วยเหลือครอบครัว โดยจะส่งเงินมาให้ทุกเดือนๆ ละ 2,500 บาท ซึ่งก็ช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัวลงได้บ้าง ภายหลังที่บิดาได้ปลดเกษียณแล้ว ได้ออกมาซื้อที่ดินและปลูกบ้านอยู่อาศัยเป็นของตนเอง โดยใช้เงินบำนาญของบิดาและกู้เงินธนาคารเพิ่มเติม ซึ่งต้องผ่อนชำระเดือนละ 4,000 บาท แต่หลังจากบิดาเกษียณแล้ว ได้เปิดร้านขายอาหารตามสั่งอยู่บริเวณหน้าบ้าน ทำให้มีรายได้วันละ 500 บาท หรือเดือนละ 15,000 บาท ในช่วงนี้เอง ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญเริ่มที่จะมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายขึ้น เนื่องจากมีรายได้ที่พอเพียงกับค่าใช้จ่ายภายในครอบครัว ส่วนบรรดาพี่น้องก็ประกอบอาชีพสามารถเลี้ยงตนเองได้แล้ว ทำให้ลดภาระของบิดาและมารดาลง

ต่อมาเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญรู้จักและไปทำงานอยู่กับสามีคนแรกนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญทำงานในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายขาย ได้รับเงินเดือนๆ ละ 20,000 บาท แต่เมื่อรวมค่าคอมมิชชั่นจากการขายแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญจะมีรายได้เดือนละ 35,000 บาท ขณะนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญยังคงเช่าห้องพักอาศัยอยู่ที่เดิม แต่ได้ส่งเงินให้บิดามารดาเพิ่มขึ้นเป็นเดือนละ 5,000 บาท ซึ่งในตอนนี้อง ผู้ให้ข่าวสำคัญเริ่มที่จะมีเงินเก็บสะสมจำนวนมาก ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ตั้งใจจะเก็บไว้ซื้อบ้านอยู่อาศัยในกรุงเทพฯ

และเมื่อสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญ ได้ออกมาเปิดบริษัทผลิตหลังการถระบะเอง ผู้ให้ข่าวสำคัญก็ได้ย้ายมาทำงานกับสามีด้วย โดยทำงานในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายขาย ซึ่งได้รับเงินเดือนๆ ละ 25,000 บาท เมื่อรวมค่าคอมมิชชั่นจากการขายแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญมีรายได้เดือนละไม่ต่ำกว่า 100,000 บาท และในช่วงนี้เองที่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้เสียเป็นภรรยาของสามีคนแรกและเข้าไปอยู่อาศัยกับสามีคนแรก ในช่วงนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ส่งเงินให้บิดาและมารดาเดือนละ 40,000 บาท นอกจากนี้ บรรดาพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญบางครั้งได้มาขอเงินหรือยืมเงินจากผู้ให้ข่าวสำคัญเสมอ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ได้ช่วยเหลือไปบ้างตามสมควร

ต่อมาเมื่อพฤติกรรมของสามีคนแรกผู้ให้ข่าวสำคัญเริ่มเปลี่ยนแปลงไป ประกอบกับผู้ให้ข่าวสำคัญเริ่มที่จะคบและเลี้ยงผู้ชายอีกคนเป็นสามีน่อย เมื่อสามีคนแรกของผู้ให้ข่าวสำคัญจับได้และนำตัวผู้ให้ข่าวสำคัญไปส่งคืนให้กับบิดาและมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญที่บ้านจังหวัดอ่างทอง ผู้ให้ข่าวสำคัญก็เลิกกับสามีคนแรก โดยที่บุตรทั้ง 2 คน ครอบครัวของสามีคนแรกได้รับไปเลี้ยงดู และผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่ได้ติดต่อด้วย หลังจากนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญได้หลบหนีไปอยู่กับผู้ชายที่ผู้ให้ข่าวสำคัญแอบมีความสัมพันธ์ด้วยที่จังหวัดศรีสะเกษ แต่สามีคนที่ 2 นี้ เป็นคนที่ไม่ยอมทำงาน วันๆ ก็กินแต่เหล้าและเล่นการพนัน ในที่สุดก็เสพยาบ้า ช่วงที่อยู่กับสามีคนที่ 2 นี้ เป็นเวลา 3 เดือน ผู้ให้ข่าวสำคัญนำเอาเงินและทรัพย์สินที่คิดตัวมาขายและใช้จ่ายไปวันๆ ไม่ได้ประกอบอาชีพอะไร ส่วนเงินเก็บตอนที่ทำงานร่วมกับสามีคนแรกนั้น ฝากอยู่ในธนาคารและสมุดฝากเงินที่อยู่ที่บ้านของสามี ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่กล้ากลับไปเอามา และในที่สุดผู้ให้ข่าวสำคัญก็เลิกกับสามีคนที่ 2

หลังจากเลิกกับสามีคนที่ 2 แล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ทำงานเป็นนักร้องในห้องอาหารที่จังหวัดศรีสะเกษ โดยมีรายได้จากพวงมาลัยที่แขกให้และเงินเดือน ตกเฉลี่ยเดือนละ 6,000 บาทเท่านั้น ซึ่งจะต้องจ่ายค่าเช่าห้องพักเดือนละ 1,500 บาท ค่าน้ำไฟและค่าใช้จ่ายประจำวัน ทำให้ไม่ค่อยมีเงินเหลือเก็บเท่าไร ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า ไม่กล้ากลับไปขอความช่วยเหลือจากบิดามารดาและพี่น้อง เนื่องจากอับอายในเรื่องที่ผู้ให้ข่าวสำคัญคบชู้ ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญไปเจอแขกที่มาฟังเพลงที่ร้านและเป็นเพื่อนของสามีคนแรกของผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งสามีคนแรกก็ฝากเงินมาให้ 20,000 บาท เพื่อให้ผู้ให้ข่าวสำคัญกลับไปหา แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่กล้า จึงได้หลบหนีกลับมากรุงเทพฯ โดยมาเช่าห้องพักอยู่บริเวณสะพานควายและทำงานเป็นนักร้องในห้องอาหารบริเวณนั้น

ช่วงที่ผู้ให้ข่าวสำคัญมาทำงานเป็นนักร้องอยู่ที่กรุงเทพฯ นี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญมีรายได้สูงขึ้น เนื่องจากมีแขกมาติดพันมาก โดยจะมีรายได้เดือนละ 10,000 บาท ซึ่งจะได้จากพวงมาลัยที่แขกซื้อให้เวลาร้องเพลง และค่าจ้างให้ขึ้นไปร้องเพลง ในช่วงนี้เอง ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รู้จักกับแขก 2 คน คือ คนหนึ่งทำงานธนาคาร ซึ่งเคยรับผู้ให้ข่าวสำคัญไปร่วมหลับนอนด้วย แต่เป็นคนที่มีภรรยาและลูกแล้ว ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นนายทหารยศพันตรีที่เพิ่งย้ายมาประจำการอยู่ในกรุงเทพฯ

แขกทั้งสองคนนี้ต่างก็มาติดพันกับผู้ให้ข่าวสำคัญ ซึ่งต่างก็ชักชวนให้ผู้ให้ข่าวสำคัญไปอยู่กินด้วย โดยแขกที่ทำงานธนาคารนั้น จะให้ผู้ให้ข่าวสำคัญไปเป็นภรรยาน้อยและจะให้เงินใช้จ่ายเดือนละ 30,000 บาท โดยไม่ต้องมาทำงานร้องเพลงอีก ส่วนแขกที่เป็นนายทหารยศพันตรินั้น ได้มาชวนให้ไปอยู่ด้วยกันและบอกอีกว่า เป็นคนโสดหย่ากับภรรยาแล้ว ในที่สุดผู้ให้ข่าวสำคัญได้ตัดสินใจไปอยู่กินกับนายทหารยศพันตรีที่ค่ายทหาร

หลังจากไปอยู่กินกับนายทหารยศพันตรีแล้วปรากฏว่า สามีนคนที่ 3 นี้ ไม่ได้ให้เงินผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นค่าใช้จ่ายอะไรเหลือ ส่วนการกินอยู่ภายในครอบครัวนั้น ถึงเวลาจะมีทหารรับใช้นำเอามาให้ที่บ้านพัก แต่สามีนคนที่ 3 เป็นคนที่สุภาพอ่อนโยน ทำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญชอบมาก จึงยอมทนอยู่ด้วย ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญได้กลับไปคบหากับแขกที่ทำงานธนาคารอีกครั้ง โดยไปร่วมหลับนอนด้วย และแขกคนดังกล่าวก็ได้ให้เงินแก่ผู้ให้ข่าวสำคัญเดือนละ 30,000 บาท โดยในบางครั้งก็ซื้อของใช้หรือเฟอร์นิเจอร์ให้กับผู้ให้ข่าวสำคัญด้วย โดยที่สามีนคนที่ 3 ของผู้ให้ข่าวสำคัญรับทราบถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว

ต่อมา สามีนคนที่ 3 ซึ่งเป็นนายทหารยศพันตรีถูกสอบสวนวินัยในเรื่องที่ยักยอกนำเอาเงินเบี้ยเลี้ยงของทหารไปใช้ เป็นเงินกว่า 100,000 บาท ซึ่งผู้บังคับบัญชาของสามีนคนที่ 3 พยายามไต่ถามให้โดยให้นำเอาเงินมาคืนภายในกำหนด แต่สามีนคนที่ 3 ไปของบิดาของสามีนและเกิดการทะเลาะกันขึ้นจึงเดินทางกลับมาโดยที่ไม่ได้เงิน และสามีนคนที่ 3 ของผู้ให้ข่าวสำคัญได้ร้องให้ขอร้องให้ผู้ให้ข่าวสำคัญช่วยหาเงินมาให้เพื่อนำไปคืนหลวง และแนะนำให้ผู้ให้ข่าวสำคัญไปหลอกหรือขอแฟนของผู้ให้ข่าวสำคัญที่ทำงานธนาคารมาให้

การคบเพื่อน

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ตั้งแต่เรียนจบมาแล้วก็ไม่ได้ติดต่อกับเพื่อนสมัยเรียนอีกเลย ส่วนเพื่อนสนิทนั้นไม่มี เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญต้องทำงานธุรกิจตลอดเวลา ทำให้ไม่มีเวลาไปคบหากับใครเป็นเพื่อนสนิทนอกจากสามีคนที่ 1 แต่เวลาที่มีปัญหาใดๆ ก็จะอาศัยปรึกษาหารือกับมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญเท่านั้น

การนับถือศาสนา

ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า ตัวผู้ให้ข่าวสำคัญและครอบครัวนั้นนับถือศาสนาพุทธ แต่จากการที่มีบ้านพักอยู่ในค่ายทหารมาโดยตลอดตั้งแต่เล็กถึงโต ทำให้ไม่ค่อยได้เข้าวัดบ่อยมากนัก และภายหลังที่เรียนจบทำงานแล้ว ก็แทบจะหาโอกาสเข้าวัดเพื่อทำบุญหรือฟังเทศน์ไม่ได้เลย เนื่องจากวันๆ จะต้องพบบปะกับลูกค้าเสมอ บางครั้งงานจะเลิกเย็นมาก เมื่อกลับมาถึงที่พักก็ต้องรีบเข้านอนเพื่อเตรียมตัวไปทำงานในวันต่อไป ส่วนในวันหยุดบางครั้งก็ต้องทำงานด้วยเช่นกัน

แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญก็เล่าว่า ถึงแม้ว่าจะไม่มีเวลาไปวัดก็ตาม แต่ทุกคืนก่อนนอนก็ต้องสวดมนต์ไหว้พระก่อนเป็นประจำทุกวัน

พฤติการณ์ของคดี

จากการที่สามีคนที่ 3 ซึ่งมีปัญหาเรื่องการชักยกยอกนำเอาเงินเบี้ยเลี้ยงของทหารมาใช้ไปเป็นเงิน 100,000 กว่าบาทนั้น ทำให้สามีมาขอให้ผู้ให้ข่าวสำคัญช่วยเหลือหาเงินให้ โดยสามีได้วางแผนให้ผู้ให้ข่าวสำคัญหลอกแฟนที่ทำงานธนาคารซึ่งเคยได้เสียกับผู้ให้ข่าวสำคัญและให้เงินแก่ผู้ให้ข่าวสำคัญใช้เดือนละ 30,000 บาททุกเดือน ซึ่งแฟนคนดังกล่าวจะมีทรัพย์สินติดตัวเป็นจำนวนมาก

โดยสามีได้วางแผนให้ผู้ให้ข่าวสำคัญชักชวนให้แฟนคนดังกล่าวมาร่วมหลับนอนกับผู้ให้ข่าวสำคัญ แล้วให้ผู้ให้ข่าวสำคัญวางยาหล่อมประสาท เมื่อแฟนของผู้ให้ข่าวสำคัญหลับไปแล้ว สามีซึ่งรออยู่ข้างนอนจะเข้ามาปลดทรัพย์แล้วจะมาพาหนีไป ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เมื่อสามีมาขอเรื่องแรกๆ ก็ไม่ยอม แต่เพราะความรักที่มีต่อสามีทำให้ยอมทำตาม โดยสามีของผู้ให้ข่าว

สำคัญได้ไปหายากล่อมประสาทมาเตรียมไว้ โดยนำเอามาทดลองผสมดูกับเครื่องดื่มชนิดต่างๆ และลองชิมดูว่ามีรสหรือไม่ ซึ่งจากการทดลองพบว่า เมื่อนำเอามาผสมกับกาแฟแล้วจะไม่มีรู้เลยว่ามี ยาสผสมอยู่ จึงได้บอกให้ผู้ให้ข่าวสำคัญทราบว่าจะต้องผสมกับอะไร

ในวันเกิดเหตุ นั้น สามิได้ให้ผู้ให้ข่าวสำคัญโทรศัพท์ไปชักจูงแฟนคนที่ทำงาน ธนาคารมาร่วมหลับนอนกัน โดยไปนัดเจอกับข้างนอก และสามิของผู้ให้ข่าวสำคัญก็ได้ติดตามไปด้วย ต่อมาเมื่อไปถึงโรงแรมมานรุคและเข้าห้องไปแล้ว สามิของผู้ให้ข่าวสำคัญที่ติดตามไปด้วยได้ไปเปิดห้องอยู่ฝั่งตรงข้ามกับห้องที่ผู้ให้ข่าวสำคัญกับแฟนพักอยู่ โดยบอกกับเด็กดูแลว่า รอเพื่อนที่มาพักอยู่ วันนั้น สามิของผู้ให้ข่าวสำคัญนำรถกระบะที่มีหลังคาปิดท้ายไปด้วย ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เมื่อเข้าห้องพักผู้ให้ข่าวสำคัญก็ตั้งเบียร์มาดื่มจนเริ่มที่จะเมา เนื่องจากเกรงกลัวต่ออาการกระทำที่จะเกิดขึ้นว่าแฟนจะจับได้ หลังจากที่มิอะไรกับแฟนแล้ว แฟนได้ให้ผู้ให้ข่าวสำคัญสั่งกาแฟให้และเข้าไปอาบน้ำ เมื่อกาแฟมาผู้ให้ข่าวสำคัญจึงนำเอายากล่อมประสาทที่สามิเตรียมไว้ให้ในกระเป๋า มาผสมใส่กาแฟของแฟน ต่อมาเมื่อแฟนออกจากห้องน้ำและดื่มกาแฟแล้ว ก็ได้มิอะไรกับผู้ให้ข่าวสำคัญอีกครั้งเป็นครั้งที่สอง หลังจากนั้น แฟนของผู้ให้ข่าวสำคัญก็บ่นว่าปวดหัวและนอนหลับไป โดยที่ผู้ให้ข่าวสำคัญนอนหนุนบ่าอยู่ ตักพักเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญเห็นว่าแฟนหลับไปแล้ว จึงได้สวมเสื้อผ้าและออกไปตามสามิที่รออยู่ในห้องฝั่งตรงข้ามมา

เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามิกลับเข้ามาในห้อง สามิก็ได้เข้าไปปลดสร้อยคอทองคำพร้อมพระเหลี่ยมทอง สร้อยข้อมือทองคำ แหวนเพชร รวมทั้งคันทาร์พัสสินต่างๆ ในกระเป๋าของแฟนผู้ให้ข่าวสำคัญ ส่วนผู้ให้ข่าวสำคัญนั้นเกิดกลัวว่าแฟนจะตื่นขึ้นมา จึงเข้าไปแอบในห้องน้ำ ขณะที่ผู้ให้ข่าวสำคัญแอบอยู่ในห้องน้ำนั้น ได้ยินเสียงแฟนพูดกับสามิว่า ทำอะไรกัน และเกิดการต่อสู้กันขึ้น ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงเปิดประตูห้องน้ำออกมาดูพบว่า สามิกำลังเอาปืนพกประจำตัวตีไปที่หัวของแฟนหลายครั้ง จนศีรษะของแฟนแตกเลือดไหลออกมาเต็มหน้า ส่วนแฟนของผู้ให้ข่าวสำคัญได้พูดว่า มีเรื่องอะไรกันให้ค่อยๆ พูดก็ได้ แต่สามิผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่ยอมหยุดตีจึงเกิดการแย่งปืนกันขึ้น และเกิดปืนลั่นเสียงของสามิผู้ให้ข่าวสำคัญไป โดยผู้ให้ข่าวสำคัญได้ยินเสียงสามิร้องว่า ถูกปืน และสามิของผู้ให้ข่าวสำคัญก็เกิดความโมโหที่ถูกปืนลั่นใส่ จึงพูดว่า ผู้คืนักอย่าอยู่เลย และได้ใช้ปืนกระบอกดังกล่าวจ่อยิงแฟนของผู้ให้ข่าวสำคัญที่ขมับ 1 นัด จนเสียชีวิต

หลังจากสามิได้ยิงแฟนเสียชีวิตแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญก็ตกใจมาก ตัวสั่นทำอะไรไม่ถูก โดยผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยทำอะไรที่ผิดกฎหมายเช่นนี้ แต่สามิของผู้ให้ข่าว

สำคัญบอกว่า ให้ช่วยกัน จะต้องเอาศพไปทิ้ง ไว้เป็นหลักฐานไม่ได้ ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้ช่วยสามีดึงเอาผ้าปูที่นอนมาพันศพของแฟนไว้ ไม่ให้เลือดไหลเลอะพื้นห้อง หลังจากนั้น สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญได้ออกไปห้องพักฝั่งตรงกันข้ามแล้วขับรถกระบะเข้ามาจอดเทียบหน้าห้อง แต่เข้ามาจอดให้ห้องไม่ได้เนื่องจากมีรถของแฟนจอดคาอยู่ ในตอนที่สามีขับรถเข้ามาจอดนั้น เด็กพนักงานได้เข้ามาสอบถามว่ามีเรื่องอะไร เนื่องจากได้ยินเสียงปืน 2 นัด แต่สามีได้บอกไปว่า ไม่มีอะไร เด็กพนักงานมองเข้ามาในห้องเห็นศพแฟนที่ถูกห่อด้วยผ้าปูที่นอนแต่ขาโผล่ไม่สามารถห่อไป จึงวิ่งไปที่สำนักงานและรีบไปโทรศัพท์แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ สามีได้เข้ามาในห้องและให้ผู้ให้ข่าวสำคัญช่วยกันยกศพที่ห่อไว้ไปขึ้นรถ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ได้นำเอาศพแฟนไปใส่รถในแค็บที่นั่งหลังคนขับของรถกระบะของสามี แต่ขาของศพก็ยังโผล่ให้เห็นอยู่ ซึ่งกว่าจะนำศพขึ้นรถได้นั้นกินเวลาไปเกือบ 10 นาที เมื่อขึ้นรถได้แล้วกำลังจะขับหลบหนีปรากฏว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจ 2 นาย ได้ขับรถมอเตอร์ไซด์เข้ามาและพนักงานโรงแรมได้ชี้ให้จับกุม โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ขับรถมาวางหน้ารถของสามี แต่สามีก็ได้รับขับรถชนรถมอเตอร์ไซด์ของเจ้าหน้าที่หลบหนีไป โดยที่เจ้าหน้าที่ทั้ง 2 นายก็รีบขับรถตามมา เมื่อมาถึงสี่แยกไฟแดงแห่งหนึ่ง เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตามมาได้ลงจากรถเข้ามาดูที่แค็บหลังเห็นศพแล้วจึงมาเคาะกระจกบอกให้เปิดประตู แต่สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญสั่งให้ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ต้องเปิดประตู พอถึงจังหวะนั้นไปเฉิว สามีจึงรีบขับรถหลบหนีต่อไป

ต่อมา สามีได้ขับรถหลบหนีโดยจะนำรถขึ้นทางด่วนโทเวย์ ปรากฏว่า เมื่อขึ้นมาถึงด่านจ่ายเงิน มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาปิดกั้น โดยใช้รถยนต์วางและล้อมไว้หมด สามีได้พยายามขับรถแหวกล้อมหลบหนี โดยกดตัวของผู้ให้ข่าวสำคัญลงหมอบกับพื้นรถ แต่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงสกัดหลายนัด และผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า ได้ยินสามีร้องว่า ถูกยิง จึงลุกขึ้นมาดู พบว่า สามีมีเลือดไหลออกปากและจมูก จึงได้ใช้มือประคองพวงมาลัยและหยุดรถ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ติดตามมาก็มาล้อมหมด แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ตะโกนบอกไปว่า ให้ช่วยผู้พันด้วย ผู้พันถูกยิง เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงรีบเข้ามาช่วยเหลือ และตรวจค้นในรถพบศพแฟนและอาวุธปืนของสามีผู้ให้ข่าวสำคัญ

สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญได้เสียชีวิตในที่เกิดเหตุ โดยทราบในภายหลังว่า ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยิง กระสุนนัดหนึ่งตัดชั่วหัวใจพอดี เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจพาผู้ให้ข่าวสำคัญมาสอบสวนที่สถานีตำรวจ ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญก็ได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้เจ้าหน้าที่ตำรวจฟัง และรับสารภาพทุกข้อหา

ระหว่างที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวดำเนินคดีนั้น สามีนคนแรกของผู้ให้ข่าวสำคัญก็ทราบเรื่องจากหนังสือพิมพ์ เนื่องจากคดีนี้เป็นคดีที่มีการเผยแพร่ข่าวไปทั่ว โดยสามีได้จ้างทนายความมาให้ผู้ให้ข่าวสำคัญเพื่อสู้คดี และมาเยี่ยมผู้ให้ข่าวสำคัญด้วย แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญได้แต่ร้องไห้ไม่กล้าพูดคุยอะไรกับสามีนคนแรก เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญได้นอกใจสามีนมาก่อน ขณะถูกคุมตัวอยู่นั้น บรรดาลูกๆ ของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่มีใครทราบเรื่องเลย เนื่องจากสามีนคนแรกและครอบครัวสามีไม่ได้บอกให้ทราบ

เมื่อขึ้นศาลชั้นต้น ผู้ให้ข่าวสำคัญถูกฟ้องในข้อหาร่วมกันฆ่าคนตายโดยเจตนาและร่วมกันเคลื่อนย้ายศพเพื่อปิดบังอำพรางคดี ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญได้รับสารภาพไปแล้วในชั้นสอบสวนศาลจึงตัดสินว่าผิดจริง และให้ลงโทษจำคุกผู้ให้ข่าวสำคัญตลอดชีวิต แต่เนื่องจากรับสารภาพทำให้เป็นประโยชน์ต่อรูปคดี จึงลดโทษให้เหลือโทษจำคุกโดยแบ่งออกเป็น โทษในคดีร่วมกันฆ่าฯ นั้นลดโทษเหลือจำคุก 33 ปี 4 เดือน ส่วนโทษในคดีเคลื่อนย้ายศพฯ นั้น ลดโทษเหลือจำคุก 6 เดือน รวมเป็นโทษจำคุก 33 ปี 10 เดือน หลังจากศาลชั้นต้นพิพากษาแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญก็ไม่ได้ยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาอีกเลย จึงถูกส่งตัวมาจำคุก ณ ทัณฑสถานหญิงกลาง

ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2542 ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รับการพระราชทานอภัยโทษลดโทษเหลือจำคุก 27 ปี 21 วัน และในปี พ.ศ. 2547 ได้รับพระราชทานอภัยโทษอีกครั้ง ลดโทษเหลือจำคุก 17 ปี 11 เดือน 22 วัน ซึ่งขณะนี้ผู้ให้ข่าวสำคัญถูกจำคุกมาแล้ว 8 ปี 9 เดือน โดยถูกจำคุกตั้งแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2540 เป็นต้นมา

พฤติกรรมของเครือญาติและการดำเนินชีวิตของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญหลังถูกศาลพิพากษา

หลังจากที่บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญทราบเรื่องที่ว่าผู้ให้ข่าวสำคัญก่อคดีขึ้น ก็ได้ล้มเจ็บจนป่วยหนัก ต่อมาในปี พ.ศ. 2542 บิดาของผู้ให้ข่าวสำคัญก็เสียชีวิตลง ในช่วงที่ผู้ให้ข่าวสำคัญถูกจับกุมนั้น บิดาได้ป่วยเป็นอัมพาตครึ่งซีก ทำให้ไม่สามารถเดินได้ เมื่อทราบข่าวก็ได้แต่ร้องไห้เสียใจ เนื่องจากผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวของครอบครัว

ส่วนมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น เมื่อทราบข่าวก็เสียใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบิดาได้เสียชีวิตไปนั้น มารดาก็เริ่มดื่มเหล้าจัดขึ้นมากกว่าเดิม แต่ปัจจุบันมารดาก็ยังคงเปิดร้านขาย

อาหารตามสั่งอยู่ เนื่องจากบรรดาพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญได้แยกย้ายกันไปมีครอบครัวหมดแล้ว ทำให้มารดาต้องอยู่คนเดียว วันหยุดจึงจะมีลูกๆ มาเยี่ยม

สำหรับลูกของผู้ให้ข่าวสำคัญที่เกิดจากสามีคนแรกนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ทราบว่า ปัจจุบันนี้จะมีความเป็นอยู่อย่างไรบ้าง แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า หวังว่าคงจะอยู่กันอย่างสุขสบาย เนื่องจากครอบครัวของสามีเป็นคนมีเงิน จึงคิดว่าคงได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่กล้าที่จะติดต่อกลับไป เนื่องจากกลัวว่า ลูกๆ จะเสียใจและอับอายที่มีมารดาเป็นคนเช่นนี้

สำหรับสามีคนแรกนั้น ได้ให้การช่วยเหลือผู้ให้ข่าวสำคัญอย่างดี โดยเฉพาะช่วยจัดหาทุนความมาว่าความในคดีให้กับผู้ให้ข่าวสำคัญ แต่หลังจากคดีสิ้นสุดลงและผู้ให้ข่าวสำคัญถูกจำคุกแล้วก็ไม่เคยได้ติดต่อกันอีกเลย ผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่า เป็นการดีแล้ว มิฉะนั้น จะทำให้ลูกทราบเรื่องหรือข่าวที่กระทบต่อการดำเนินธุรกิจของสามีได้ ซึ่งคนจีนส่วนใหญ่จะถือมากในเรื่องดังกล่าวนี้

ปัจจุบันนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มีแต่น้องชายคนที่ 5 ซึ่งรับราชการเป็นทหารยศว่าสิบเอกอยู่กรมการขนส่งทหารบก เกียกกาย เท่านั้นที่มาเยี่ยมเป็นประจำ

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับเหยื่อ

เหยื่อเป็นแฟนหรือคู่ขาของผู้ให้ข่าวสำคัญตั้งแต่สมัยทำงานเป็นนักร้องในร้านอาหาร ซึ่งมีความสัมพันธ์ในด้านผู้สาวกัน

ความหวังหลังจากที่พ้นโทษ

ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า ขณะนี้ได้เปลี่ยนการนับถือศาสนาจากศาสนาพุทธมาเป็นศาสนาคริสต์แล้ว โดยทำพิธีแล้วในเรือนจำแห่งนี้ และได้ศึกษาหลักคำสอนของศาสนาคริสต์ โดยตั้งความหวังไว้ว่า จะนำเอาหลักคำสอนไปช่วยสอนผู้ต้องขังอื่นๆ ส่วนความหวังหลังจากพ้นโทษนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญคิดว่า เมื่อพ้นโทษไปแล้วก็จะกลับไปอยู่ที่บ้านของมารดา และหวังว่ามารดาจะคอยให้ผู้ให้ข่าวสำคัญกลับไปอยู่ด้วย

ผู้ให้ข่าวสำคัญรายที่ 10

ชื่อ	นางรัชณี (นามสมมติ)
อายุปัจจุบัน	33 ปี (เกิดเมื่อ 2 สิงหาคม 2515)
สถานภาพ	สมรส
อายุขณะทำความผิด	31 ปี
ภูมิลำเนาของผู้ให้ข่าวสำคัญ	จังหวัดชุมพร
ต้องโทษในคดี	ร่วมกันฆ่าผู้อื่นและพกพาอาวุธไปในที่สาธารณะ

บุคลิกภาพของผู้ให้ข่าวสำคัญ

ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นคนรูปร่างผอม มีความสูงประมาณ 165 เซนติเมตร ผิวสีคล้ำ ไร้ผมยาวประบ่า การพูดจาดูเรียบร้อย น้ำเสียงมีความสุขภาพ กริยาท่าทางดูเรียบร้อย พูดชัดถ้อยชัดคำ

ประวัติส่วนตัว

นางรัชณี เกิดเมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2515 ปัจจุบันอายุ 33 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดชุมพร ผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นบุตรคนที่ 7 จากจำนวนพี่น้องทั้งหมด 8 คน โดยมีรายละเอียด คือ

- คนที่ 1 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่
- คนที่ 2 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว
- คนที่ 3 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 4 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว

คนที่ 5 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว

คนที่ 6 เป็น หญิง สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

คนที่ 7 เป็น หญิง (ตัวกรณีศึกษาเอง)

คนที่ 8 เป็น ชาย สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ปัจจุบันบิดายังคงมีชีวิตอยู่ มีอายุ 70 กว่าปีแล้ว บิดาเป็นคนจังหวัดชุมพรโดยกำเนิด ประกอบอาชีพทำไร่ยางพาราและสวนปาล์มน้ำมัน ซึ่งมีที่ดินทำกินอยู่ประมาณ 125 ไร่ โดยใช้สิทธิจับจองเข้าทำกินมานานแล้ว จนกระทั่งได้รับ นส. 3 บิดาเป็นคนชอบทานเหล้ามาก ภายหลังจากการดื่มเหล้าดื่มเมอง บิดาไม่เคยเรียนหนังสือ ทำให้ไม่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้

มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น ปัจจุบันมีอายุ 65 ปี เป็นคนจังหวัดชุมพรโดยกำเนิด เช่นเดียวกับบิดา ไม่เคยเรียนหนังสือ มารดาจะช่วยบิดาทำไร่และสวน ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มารดาชอบสูบบุหรี่จากมาก

ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับมารดานั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า บิดากับมารดามีปัญหาทะเลาะกันบ้าง ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการที่มารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นคนที่รักลูกๆ และชอบตามใจลูกๆ ดังนั้น เมื่อเวลาที่ลูกๆ ทำอะไรผิด มารดาจะเป็นคนออกปรับเสมอ ทำให้บิดาไม่ชอบและว่ามารดาว่า ชอบให้ทำยลูก ซึ่งมารดาก็ชอบเถียงตอบ จึงทำให้ทะเลาะกัน ในบางครั้ง การทะเลาะของบิดากับมารดานั้น ก็รุนแรงถึงขั้นลงไม้ลงมือกันก็มี แต่ลูกๆ ก็จะช่วยกันเข้ามาห้ามส่วนใหญ่แล้ว เวลาที่บิดาทะเลาะกับมารดานั้น บิดาจะเมาเหล้า

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ตั้งแต่จำความมาได้ ในบรรดาพี่น้องจะไม่เคยมีการทะเลาะเบาะแว้งกันเลย ระหว่างพี่น้องกันนั้น มีความรักและช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี ปัจจุบันนี้ ถึงแม้ว่าบรรดาพี่น้องจะมีครอบครัวกันแล้ว แต่พี่น้องบางคนก็

ยังคงอยู่อาศัยร่วมบ้านเดียวกันกับบิดาและมารดา โดยจะช่วยเหลือบิดาและมารดาทำไร่ทำสวนตลอดมา เช่น พี่ชายคนที่ 3 พี่สาวคนที่ 6 และน้องชายคนที่ 8 ก็ล้วนแต่แต่งงานมีครอบครัวกันแล้ว แต่ก็ไม่ได้แยกครอบครัวออกไป

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ภายหลังจากที่ผู้ให้ข่าวสำคัญเสียชีวิตชั้นประถมปีที่ 6 แล้วก็กลับมาอยู่บ้านช่วยเหลือบิดามารดาทำไร่ทำสวน ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญเสนอความคิดให้บิดาลงทุนทำสวนสับปะรด เพื่อเพิ่มรายได้ของครอบครัว ซึ่งบิดาก็เห็นด้วย ดังนั้น บิดาจึงได้ไปกู้เงินธนาคาร ธกส. มาเป็นเงิน 70,000 บาท เพื่อทำสวนสับปะรดดังกล่าว เมื่อสับปะรดยังไม่ได้ออกผลผลิตและประกอบกับรายได้จากการทำสวนยางพาราและปาล์มน้ำมันลดลง ทำให้รายได้ไม่เพียงพอต่อการลงทุนและการใช้จ่ายซึ่งต้องส่งเงินกู้ ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้ตัดสินใจออกเดินทางมาหางานทำในกรุงเทพฯ

ต่อมาบิดาได้ไปกู้เงิน ธกส. มาจำนวน 400,000 บาท เพื่อทำไร่กาแฟ เมื่อลงต้นกาแฟเรียบร้อยแล้วปรากฏว่า ไร่ถูกพายุถล่ม ทำให้ผลผลิตเสียหายหมด ซึ่งทุกวันนี้จะต้องส่งเงินต้นและดอกเบี้ยเดือนละ 40,000 บาท แต่บางเดือนหากหาเงินไม่ทันจะต้องส่งเฉพาะดอกเบี้ย

เมื่อมาถึงกรุงเทพฯ แล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ไปสมัครงานเป็นเสมียนในบริษัทที่รับสร้างหมู่บ้านจัดสรร โดยมีเงินเดือนและโอทีตกเดือนละ 10,000 บาท ซึ่งจะทำงานทุกวัน ไม่มีวันหยุด ส่วนที่พักก็จะมีบ้านพักตามไซต์งานที่บริษัทไปก่อสร้าง ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ได้ส่งเงินไปให้บิดามารดาทุกเดือนๆ ละ 5,000 บาท เพื่อให้บิดาไปใช้หนี้ธนาคาร ธกส. ทั้งในส่วนที่ผู้ให้ข่าวสำคัญไปกู้เงินมาลงทุนปลูกสับปะรดและในส่วนที่บิดาเคยไปกู้เงินมาลงทุนปลูกกาแฟแต่ถูกพายุเสียหายหมด ในตอนนี้เอง ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รู้จักสนิทสนมกับหัวหน้าคนงาน ซึ่งเป็นคนจังหวัดเพชรบูรณ์ หลังจากคบหาดูใจกันได้ไม่นาน ผู้ให้ข่าวสำคัญก็ได้ตกลงตัดสินใจแต่งงานกับสามี

หลังจากแต่งงานแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีก็ยังคงทำงานอยู่ที่บริษัทฯ เดิม โดยสามีเป็นหัวหน้าคนงานจะมีรายได้เดือนละ 16,000 บาท สำหรับบ้านที่อยู่อาศัยนั้น ไม่ต้องเสียเงินค่าเช่า เพราะเป็นบ้านพักคนงานของบริษัทฯ ส่วนใหญ่แล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีจะทำงานในกรุงเทพฯ แต่ก็มีการที่ต้องไปทำงานที่ต่างจังหวัด ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญมีลูกกับสามีจำนวน 2 คน โดยคนโตเป็นผู้หญิง เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2535 ส่วนคนที่สองเป็นผู้ชาย เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2539 ซึ่งหลังจากให้กำเนิดบุตรแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีได้นำไปฝากให้บิดามารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญ

เป็นผู้เลี้ยงดูให้ที่จังหวัดชุมพร โดยผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีจะส่งเงินไปให้บิดากับมารดาเป็นค่าเลี้ยงดูบุตรทั้งสองคนให้เดือนละ 12,000 บาท นอกจากนี้ สามีได้ส่งเงินไปให้บิดากับมารดาของสามี เดือนละ 6,000 บาท

ประวัติการกระทำความผิด

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นๆ มาก่อน นอกจากนี้ ครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยปรากฏว่ามีบุคคลใดของครอบครัวเคยกระทำผิดหรือเคยถูกดำเนินคดีในความผิดประเภทอื่นมาก่อน

สถานะทางเศรษฐกิจของผู้ให้ข่าวสำคัญ

บิดาและมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญมีฐานะปานกลาง มีที่ดินทำกินเป็นของตัวเองจำนวน 125 ไร่ ซึ่งจะทำสวนยาพารา ปาล์ม น้ำมัน และปลูกสับปะรด ซึ่งจะมีรายได้เดือนละประมาณ 50,000 บาท โดยมีพี่ชายคนที่ 3 และน้องชายคนที่ 8 กับครอบครัวช่วยเหลือในการทำไร่ทำสวน เมื่อได้เงินมา บิดาจะแบ่งให้กับพี่ชายและน้องชายบางส่วน เนื่องจากทั้งพี่ชายและน้องชายต่างก็มีครอบครัวแล้วทั้งนั้น

บิดาและมารดาจะมีค่าใช้จ่ายที่จะต้องส่งเงินกู้ ธกส. ที่กู้มาเพื่อลงทุนทำไร่ทำสวน โดยต้องส่งคืนเดือนละ 50,000 บาท ซึ่งกู้เงินมา 2 ครั้ง ซึ่งรายได้ของจากการทำไร่และสวนนั้น ไม่เพียงพอ ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงต้องเดินทางมาทำงานในกรุงเทพฯ เพื่อหารายได้ไปช่วยเหลือบิดามารดา

ผู้ให้ข่าวสำคัญเข้ามาทำงานเป็นเสมียนอยู่บริษัทรับก่อสร้างบ้านจัดสรร ได้รับเงินเดือนๆ ละ 10,000 บาท ซึ่งต้องทำงานทุกวันและพักอาศัยอยู่ที่บ้านพักคนงานของบริษัท ต่อมาผู้ให้ข่าวสำคัญได้แต่งงานกับสามีซึ่งเป็นหัวหน้าคนงานทำงานอยู่บริษัทฯ เดียวกัน หลังจากแต่งงานแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้อยู่อาศัยกับสามีที่บ้านพักคนงานของบริษัทฯ ทำให้ไม่ต้องเสียค่าที่พัก เพียงแต่เสียค่าน้ำและไฟฟ้าเดือนละประมาณ 400 บาท สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญมีรายได้เดือนละ 16,000 บาท โดยทุกเดือนผู้ให้ข่าวสำคัญจะส่งเงินกลับมาให้บิดาและมารดาเดือนละ 5,000 บาท ส่วนสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญจะส่งเงินให้บิดาและมารดาของเขาเดือนละ 6,000 บาท ต่อมาเมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญมีลูกกับสามี ผู้ให้ข่าวสำคัญได้นำเอาลูกมาฝากให้บิดาและมารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญที่

จังหวัดชุมพรเป็นคนช่วยเหลือ เนื่องจากทั้งตัวของผู้ให้ข่าวสำคัญและสามีนั้น จะต้องเดินหรือเปลี่ยนที่ทำงานและที่พักไปตามไชน์งานของบริษัทฯ ตามที่ต่างๆ อยู่เสมอ ทำให้ไม่สะดวกเวลาที่ลูกจะต้องเข้าเรียนต่อในสถานศึกษา ดังนั้นจึงตัดสินใจนำลูกไปฝากไว้ทั้ง 2 คน ในช่วงที่มีลูกและนำไปฝากให้บิดามารดาช่วยเหลือให้ นั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ได้ส่งเงินไปให้บิดามารดาเดือนละ 12,000 บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการเลี้ยงดูลูกทั้งสองคนและเพื่อชำระหนี้ ธกส. ด้วย

สำหรับค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญกับสามีนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ไม่ได้มีค่าใช้จ่ายมากนัก จะเสียเฉพาะค่าไฟฟ้าและน้ำประปาที่ใช้กับค่าอาหารประจำวันเท่านั้น ซึ่งตกเดือนละประมาณ 7,000 บาท จะมีเงินเหลือเก็บประมาณ 1,000 บาทเท่านั้น

การคบเพื่อน

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า มีเพื่อนสนิทเป็นผู้หญิงจำนวน 2 คน โดยคบกันตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือและมีบ้านอยู่ติดกับผู้ให้ข่าวสำคัญ เวลาที่ผู้ให้ข่าวสำคัญกลับไปเยี่ยมบ้านก็จะชวนเพื่อนมาทำอาหารกินกันที่บ้านของผู้ให้ข่าวสำคัญ สมัยเมื่อตอนยังไม่ทำงานจะพบเจอกันอาทิตย์ละ 3 – 4 ครั้ง

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า การพบเจอกันนั้น เพื่อนจะนำเอาปัญหาเรื่องครอบครัวมาปรึกษากับผู้ให้ข่าวสำคัญ แต่ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า ไม่เคยนำเอาปัญหาเรื่องครอบครัวไปปรึกษากับเพื่อนสนิททั้ง 2 คนเลย

เพื่อนของผู้ให้ข่าวสำคัญทั้ง 2 คน ต่างก็แต่งงานและมีครอบครัวแล้วทั้งคู่ และไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดใดๆ มาก่อนเลย เพื่อนทั้งสองคนจะไม่ทานเหล้าและไม่สูบบุหรี่

การนับถือศาสนา

ผู้ให้ข่าวสำคัญนับถือศาสนาพุทธ และครอบครัวของผู้ให้ข่าวสำคัญต่างก็นับถือศาสนาพุทธทั้งหมด โดยผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เมื่อสมัยอยู่อาศัยกับครอบครัวนั้น ทั้งครอบครัวซึ่งประกอบไปด้วยบิดามารดาพี่น้องและผู้ให้ข่าวสำคัญเมื่อถึงวันพระก็จะเดินทางไปทำบุญและฟังเทศน์ที่วัดเสมอ

พฤติการณ์ของคดี

ผู้ให้ข่าวสำคัญเล่าว่า เหตุเกิดในบริเวณบ้านพักคนงานที่ผู้ให้ข่าวสำคัญและสามีอาศัยอยู่ โดยในวันเกิดเหตุสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญมาขอเงินไป 200 บาท โดยบอกว่าจะไปซื้อเบียร์มาดื่ม ผู้ให้ข่าวสำคัญกำลังรีดเลือ้อยู่จึงให้เงินสามีไป ซึ่งสามีก็ออกไปซื้อเบียร์แล้วนั่งดื่มคนเดียวอยู่ที่โต๊ะม้าหินที่ตั้งอยู่ใกล้บริเวณบ้านพัก หลังจากผู้ให้ข่าวสำคัญรีดเลือ่เสร็จแล้วจึงเดินออกไปตามสามีเพื่อกลับมากินข้าว พบสามีนั่งร้องไห้อยู่เพียงคนเดียวที่โต๊ะม้าหิน ผู้ให้ข่าวสำคัญสอบถามสามีถึงสาเหตุที่ร้องไห้แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบ พอตีมีคนงานที่รู้เรื่องเข้ามาเล่าให้ผู้ให้ข่าวสำคัญฟัง จึงทราบว่ ขณะที่สามีนั่งดื่มเบียร์อยู่คนเดียว นั้น ได้มีญาติของคนงานชายคนหนึ่งขี่รถมอเตอร์ไซด์กลับมาจากเล่นการพนันและกำลังเมาสุรา เมื่อเห็นสามีนั่งดื่มเบียร์อยู่ จึงเข้ามาขอเบียร์จากสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญกิน ซึ่งขณะนั้นเบียร์ดังกล่าวเหลือแก้วสุดท้าย แต่สามีก็ให้ไป เมื่อญาติคนงานชายดังกล่าวดื่มเบียร์หมดแล้ว สามีจึงบอกให้ชายคนดังกล่าวไปซื้อมาด้วย โดยสามีได้ให้เงินไป แต่ชายคนดังกล่าวไม่ยอมไปซื้อเบียร์มาให้ เมื่อสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญทวงเงินคืนกลับปรากฏว่า ชายคนดังกล่าวนั้นโยนเงินคืนมาให้สามีของผู้ให้ข่าวสำคัญ สามีจึงได้ต่อว่าไปแล้วเกิดการต่อว่ากันขึ้น แล้วชายคนดังกล่าวซึ่งมีอายุมากกว่าสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญได้เดินเข้ามาตบหน้าของสามี จึงเกิดการทะเลาะชกต่อยกันขึ้น และมีคนงานเข้ามาช่วยแยก ซึ่งชายที่ตบหน้าสามีก็ได้ขี่รถกลับไปบ้านพัก ส่วนสามีก็ไปซื้อเบียร์มานั่งดื่มต่อและต่อมานั่งร้องไห้อยู่ที่โต๊ะม้าหิน

เมื่อผู้ให้ข่าวสำคัญทราบเรื่องจากเพื่อนคนงานที่เล่าให้ฟัง จึงเกิดความโมโหและได้เดินไปบ้านพักของชายคนที่ตบหน้าสามี เมื่อไปถึงได้ไปเรียกชายคนดังกล่าวเพื่อจะสอบถามว่าทำไมถึงทำอย่างนั้น พบแต่ลูกสาวของชายคนดังกล่าวออกมาบอกว่า พ่อตาหรือชายคนที่ตบหน้าสามีผู้ให้ข่าวสำคัญนั้นกลับไปแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้เดินกลับมาบ้านพักของตนเอง ส่วนสามีก็ยังนั่งดื่มเบียร์อยู่ที่เดิม เรียกให้กลับมากินข้าวก็ไม่ยอมมา

เมื่อกลับมาที่บ้านพักได้สักครู่ ขณะที่ผู้ให้ข่าวสำคัญกำลังจัดเตรียมอาหารเย็นอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงตะโกนของเพื่อนคนงานที่พักอยู่ใกล้เคียงว่า สามีถูกรุมทำตาย ผู้ให้ข่าวสำคัญตกใจและขณะนั้นกำลังถือมีดทำครัวอยู่ จึงรีบวิ่งออกไปดูสามี เมื่อไปถึงโต๊ะม้าหินที่สามีนั่งดื่มเบียร์อยู่นั้น พบว่าลูกเขยของชายคนที่ตบหน้าสามีผู้ให้ข่าวสำคัญได้พาเพื่อนคนงานอีก 5 คน รวมเป็น 6 คนมารุมทำร้ายสามีซึ่งขณะนั้นได้ดื่มเบียร์จนเมาแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญได้ยินลูกเขยของชายคนที่ตบหน้าสามีถามสามีผู้ให้ข่าวสำคัญว่า ไปชกหน้าพ่อตาเค้าทำไมพร้อมกับยกไม้หน้าสามขึ้นจะตีศีรษะของ

สามีผู้ให้ข่าวสำคัญ เมื่อเห็นดังนั้น ผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้วิ่งเข้าไปขวางสามีไว้ แต่ลูกเขยของชายที่มีเรื่องกับสามีไม่ยอมหยุดกลับยกไม้จะตีมาที่ผู้ให้ข่าวสำคัญ เมื่อเห็นดังนั้นผู้ให้ข่าวสำคัญจึงได้ใช้มีดทำครัวปลายแหลมที่ถือติดตัวไปด้วยแทงไปที่ลำคอของชายคนดังกล่าว 1 ที่ ปรากฏว่าชายคนดังกล่าวล้มลงแล้วเสียชีวิตทันที

หลังจากที่ชายคนดังกล่าวเสียชีวิตไปแล้ว ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ได้หลบหนีไปไหน คงยืนรอมอบตัวอยู่ในที่เกิดเหตุ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงก็ควบคุมตัวผู้ให้ข่าวสำคัญและหลานชายซึ่งวิ่งตามผู้ให้ข่าวสำคัญมาเหตุการณ์ด้วย เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจพาผู้ให้ข่าวสำคัญและหลานชายมาถึงสถานีตำรวจได้แจ้งข้อหาว่า ร่วมกันฆ่าผู้อื่น โดยเจตนาและพกพาอาวุธไปในที่สาธารณะ ในชั้นสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญได้รับสารภาพ

เมื่อเดินทางขึ้นศาลชั้นต้น ผู้ให้ข่าวสำคัญไปต่อสู้คดีในชั้นศาล โดยปฏิเสธในข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ต่อมาศาลได้พิพากษาศาลตัดสินว่า ผู้ให้ข่าวสำคัญมีความผิดจริงตามข้อกล่าวหา แต่เห็นว่าผู้ให้ข่าวสำคัญไม่เคยต้องโทษมาก่อนและกระทำลงไปเพราะป้องกันตัว จึงตัดสินลงโทษจำคุกผู้ให้ข่าวสำคัญและหลานชายคนละ 3 ปี ซึ่งผู้ให้ข่าวสำคัญถูกส่งตัวมาจำคุก ณ ทักษสถานหญิงกลาง และไม่ได้ยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาต่อสู้คดีอีก ปัจจุบันนี้ผู้ให้ข่าวสำคัญถูกจำคุกมาแล้ว 2 ปี 1 เดือน คงเหลือโทษจำคุกอยู่เพียง 11 เดือนเท่านั้น

พฤติกรรมของเรือญาติและการดำเนินชีวิตของครอบครัวผู้ให้ข่าวสำคัญหลังถูกศาลพิพากษา

หลังจากเกิดเหตุขึ้นแล้ว ช่วงที่คดีอยู่ในการพิจารณาของศาลนั้น บิดามารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญและสามีได้เดินทางมาเยี่ยมผู้ให้ข่าวสำคัญที่เรือนจำ โดยเข้าใจถึงเหตุที่เกิดขึ้น โดยบอกให้ผู้ให้ข่าวสำคัญทำใจสู้ไว้ ซึ่งหลังจากที่ศาลตัดสินแล้ว พ่อแม่และพี่น้องของผู้ให้ข่าวสำคัญก็ผลัดเปลี่ยนกันมาเยี่ยมอยู่เสมอ โดยเฉลี่ยจะมาเยี่ยม 2 เดือนครั้ง

ส่วนสามีนั้น หลังจากที่เกิดคดีขึ้น ก็ได้ขอย้ายไปทำงานอยู่คนละไชน์งานกับญาติของผู้เสียชีวิต ซึ่งบริษัทเมื่อทราบเรื่องราวก็ย้ายที่ทำงานและให้ทำงานต่อไป สำหรับสามีของผู้ให้ข่าวสำคัญนั้น จะเดินทางมาเยี่ยมผู้ให้ข่าวสำคัญเป็นประจำทุกเดือน ส่วนลูกๆ ทั้ง 2 คนนั้น ก็ยังคงอยู่อาศัยกับบิดามารดาของผู้ให้ข่าวสำคัญที่จังหวัดชุมพร โดยสามีหากว่างงานก็จะเดินทางไปเยี่ยมลูกๆ เสมอ

ความรู้สึกของผู้ให้ข่าวสำคัญภายหลังจากถูกจับกุม

ผู้ให้ข่าวสำคัญรู้สึกเสียใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยบอกว่า ในวันนั้นหากไม่ใจร้อนและควบคุมสติไม่ตกใจต่อเหตุการณ์ โดยรีบไปช่วยสามีโดยที่ถือมีดทำครัวไปด้วยนั้น ก็คงไม่เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้น เพราะถ้าหากไม่ถือมีดเล่มดังกล่าวไปแล้ว ก็คงไม่มีเหตุการณ์อะไร ซึ่งถึงช่วงนี้ ผู้ให้ข่าวสำคัญบอกว่า ได้พยายามที่จะควบคุมตนเองให้มีสติอยู่เสมอ ไม่ทำอะไรวุ่นวาย จะได้ไม่เกิดเหตุการณ์ร้ายๆ อะไรขึ้นมาอีก

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข่าวสำคัญกับเหยื่อ

เหยื่อเป็นเพื่อนคนงานในบริษัทเดียวกับผู้ให้ข่าวสำคัญ

ความหวังหลังจากที่พ้นโทษ

ผู้ให้ข่าวสำคัญตั้งความหวังไว้ว่า เมื่อพ้นโทษไปแล้วจะเดินทางกลับไปบ้านที่จังหวัดชุมพร โดยจะไปประกอบอาชีพทำไร่ทำสวนเหมือนเดิม และจะไม่เดินทางกลับเข้ามาที่กรุงเทพฯ อีก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

การวิเคราะห์ข้อมูลและการทดสอบสมมติฐาน

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิงคิด ความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง ได้กำหนดกลุ่มเป้าหมายประชากร คือ ผู้ต้องขังหญิงที่ กระทำความคิดผิดต่อชีวิตซึ่งเป็นนักโทษเด็ดขาดที่ถูกพิพากษาจำคุกอยู่ในทัณฑสถาน หญิงกลาง โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 109 ราย ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเลือกประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง ในการเก็บข้อมูล ในบทนี้จะเป็นการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการศึกษา พร้อมทั้งผลการวิเคราะห์ ข้อมูลดังกล่าว โดยการนำเสนอจะอาศัยตารางประกอบการพรรณนาและอภิปราย ซึ่งจะแบ่งการ นำเสนอผลการวิจัยดังนี้

5.1 ข้อมูลทั่วไป

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความคิดผิดต่อชีวิตซึ่งเป็นนักโทษเด็ดขาดและถูกพิพากษาจำคุกอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 109 ราย ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามทั้งหมด และได้รับการตอบแบบสอบถาม กลับมาครบทั้ง 109 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งเมื่อนำข้อมูลที่ได้รับมาทำการวิเคราะห์ใน ลักษณะทั่วไปแล้วพบว่า มีดังต่อไปนี้

จากข้อมูลพบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป โดยมีจำนวน 91 ราย คิดเป็นร้อยละ 83.49 นอกจากนั้น เป็นผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 16.51 ซึ่งผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความคิดในคดี ความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางที่มีอายุน้อยที่สุด คือ 21 ปี และมีอายุมากที่สุด คือ 68 ปี และมีค่าเฉลี่ยอายุของกลุ่มตัวอย่าง คือ 41.2 ปี (ตามตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ตารางแสดงอายุปัจจุบันของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิต

อายุปัจจุบัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุตั้งแต่ 0 – 30 ปี	18	16.51
อายุ 30 ปีขึ้นไป	91	83.49
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตที่ต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลางส่วนใหญ่จะกระทำความผิดขณะมีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป มีจำนวน 61 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 55.96 นอกนั้น กระทำความผิดขณะที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 44.04 โดยมีผู้ต้องขังหญิงที่ขณะกระทำความผิดมีอายุน้อยที่สุด คือ 16 ปี และขณะกระทำความผิดมีอายุมากที่สุด คือ 62 ปี และมีค่าเฉลี่ยอายุขณะกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงอยู่ที่ 32.6 ปี (ตามตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 ตารางแสดงอายุขณะกระทำความผิด

อายุขณะทำผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุตั้งแต่ 0 – 30 ปี	48	44.04
อายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป	61	55.96
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า ผู้กระทำความผิดจะมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 4 – 6 คน มีจำนวน 40 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.70 รองลงมามีพี่น้องระหว่าง 1 – 3 คน มีจำนวน 33 คิดเป็นร้อยละ 30.28 มีพี่น้องระหว่าง 7 – 10 คน มีจำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.85 และมีพี่น้องตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป มีจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.17 (ตามตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 ตารางแสดงจำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน

พี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1 – 3 คน	33	30.28
4 – 6 คน	40	36.70
7 – 10 คน	26	23.85
ตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป	10	9.17
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า ผู้กระทำความผิดที่มีพี่น้องต่างบิดาหรือต่างมารดานั้น ส่วนใหญ่จะไม่มีพี่น้องต่างบิดาหรือต่างมารดา มีจำนวน 79 ราย คิดเป็นร้อยละ 72.48 รองลงมามีพี่น้องที่ต่างบิดาหรือต่างมารดาตั้งแต่ 1 – 3 คน มีจำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.76 ลำดับต่อมา มีพี่น้องที่ต่างบิดาหรือต่างมารดาตั้งแต่ 4 – 6 คน มีจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.01 มีพี่น้องที่ต่างบิดาหรือต่างมารดาตั้งแต่ 7 – 10 คน มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.83 และมีพี่น้องที่ต่างบิดาหรือต่างมารดาตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.92 (ตามตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 ตารางแสดงจำนวนพี่น้องต่างบิดาหรือต่างมารดา

จำนวนพี่น้องต่างบิดาหรือมารดา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีพี่น้องต่างบิดาหรือมารดา	79	72.48
1 – 3 คน	15	13.76
4 – 6 คน	12	11.01
7 – 10 คน	2	1.83
ตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป	1	0.92
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า ผู้กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตนั้น ส่วนใหญ่บิดาและมารดายังคงมีชีวิตอยู่ โดยมีจำนวน 37 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.94 รองลงมา บิดาเสียชีวิตแล้ว มี

จำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.36 รองลงมา คือ ถึงแก่กรรมทั้งบิดาและมารดา มีจำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.61 และมารดาเสียชีวิต มีจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.09 (ตามตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับบิดาและมารดา

ข้อมูลเกี่ยวกับบิดามารดา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ยังมีชีวิตอยู่	37	33.94
บิดาถึงแก่กรรม	32	29.36
มารดาถึงแก่กรรม	11	10.09
บิดาและมารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่	29	26.61
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า ผู้กระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตนั้น ส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาพุทธ โดยมีจำนวน 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 88.07 รองลงมา นับถือศาสนาคริสต์ มีจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.09 และนับถือศาสนาอิสลาม มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.84 (ตามตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการนับถือศาสนา

ข้อมูลเกี่ยวกับการนับถือศาสนา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
พุทธ	96	88.07
คริสต์	11	10.09
อิสลาม	2	1.84
อื่นๆ	0	0
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า ระดับการศึกษาของผู้กระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตนั้น ส่วนใหญ่จะสำเร็จการศึกษาระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 มีจำนวน 55 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.46 รองลงมา จะสำเร็จการศึกษาระหว่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 หรือ ปวช. มีจำนวน 22 ราย คิดเป็น

ร้อยละ 20.18 รองลงมา สำเร็จการศึกษาระหว่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 มีจำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.76 ไม่ได้เรียนหนังสือ มีจำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.26 และสำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือปริญญาตรี มีจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.34 (ตามตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษา

ข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้เรียนหนังสือ	9	8.26
ประถมศึกษาปีที่ 1 – 6	55	50.46
มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3	15	13.76
มัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6, ปวช.	22	20.18
อนุปริญญาหรือปริญญาตรี	8	7.34
สูงกว่าปริญญาตรี	0	0
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า สถานภาพการสมรสของผู้กระทำความผิดคือความผิดต่อชีวิตนั้น ส่วนใหญ่จะมีสถานภาพสมรสแล้ว มีจำนวน 92 ราย คิดเป็นร้อยละ 84.40 (โดยแยกออกเป็นอยู่ด้วยกัน มีจำนวน 62 ราย คิดเป็นร้อยละ 56.89 แยกกันอยู่ มีจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.17 หย่าร้าง มีจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.17 และหม้าย มีจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.17) และยังคงเป็นโสด มีจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.60 (ตามตารางที่ 10)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพการสมรส

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพการสมรส	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	17	15.60
สมรส	62	56.89
แยกกันอยู่	10	9.17
หย่าร้าง	10	9.17
หม้าย	10	9.17
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า ผู้กระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิต ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีบุตรแล้ว โดยมีจำนวน 75 ราย คิดเป็นร้อยละ 68.81 (โดยสามารถแบ่งออกเป็น มีบุตร 1 คน มีจำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.85 มีบุตร 2 คน มีจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.60 มีบุตร 3 คน มีจำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.18 มีบุตร 4 คน มีจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.67 มีบุตร 5 คน มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.75 มีบุตร 6 คน มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.92 และมีบุตร 7 คน มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.84) ส่วนผู้ที่ไม่มียุตร มีจำนวน 34 ราย คิดเป็นร้อยละ 31.19 (ตามตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับบุตร

ข้อมูลเกี่ยวกับบุตรที่มีขณะกระทำความผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีบุตร	34	31.19
มีบุตร (ระบุ)	75	68.81
รวม	109	100.0

จากข้อมูลพบว่า ผู้กระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตนั้น ส่วนใหญ่จะไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดหรือถูกจับกุมดำเนินคดีใดๆ มาก่อนต้องโทษครั้งนี้เลย โดยมีจำนวน 106 ราย คิดเป็นร้อยละ 97.25 ส่วนผู้กระทำความผิดที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดหรือถูกจับกุมดำเนินคดีอื่นๆ มาก่อนต้องโทษครั้งนี้ มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.75 (ตามตารางที่ 12)

ตารางที่ 12 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำผิด

ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำผิด และประวัติการถูกจับกุมดำเนินคดีอื่นๆ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคยมีประวัติการกระทำผิด	3	2.75
ไม่เคยมีประวัติการกระทำผิด	106	97.25
รวม	109	100

2. ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพและรายได้

จากการศึกษาพบว่า ผู้กระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพ โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 95 ราย คิดเป็นร้อยละ 87.16 (โดยสามารถแบ่งอาชีพที่ทำจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ทำนา ทำสวน ทำไร่ มีจำนวน 44 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.37 ค้าขาย มีจำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.18 รับจ้างทั่วไป มีจำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.52 ประกอบอาชีพส่วนตัว มีจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.34 และรับราชการ มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.75 ตามลำดับ) ส่วนผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ มีจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.84 (ตามตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ

ข้อมูลเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับจ้างทั่วไป	18	16.52
ทำนา ทำสวน ทำไร่	44	40.37
ค้าขาย	22	20.18
รับราชการ	3	2.75
ประกอบอาชีพส่วนตัว	8	7.34
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	14	12.84
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางนั้น ส่วนใหญ่จะมีรายได้ต่ำ คือ มีรายได้ตั้งแต่ 1 – 5,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 67 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.47 รองลงมา คือ ผู้ที่มีรายได้ตั้งแต่ 5,001 – 10,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.84 ลำดับต่อมา คือ ผู้ที่มีรายได้สูงกว่า 20,001 บาทต่อเดือน มีจำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.26 ลำดับต่อมา คือ ผู้ที่มีรายได้ตั้งแต่ 15,001 – 20,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.67 ลำดับสุดท้าย คือ ผู้ที่มีรายได้ตั้งแต่ 10,001 – 15,000 บาทต่อเดือนมีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.75 และผู้ที่ไม่มีรายได้ มีจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.01 (ตามตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ต่อเดือน

ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1 – 5,000 บาทต่อเดือน	67	61.47
5,001 – 10,000 บาทต่อเดือน	14	12.84
10,001 – 15,000 บาทต่อเดือน	3	2.75
15,001 – 20,000 บาทต่อเดือน	4	3.67
สูงกว่า 20,001 บาทต่อเดือน	9	8.26
ไม่มีรายได้	12	11.01
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า ผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางนั้น พบว่าจะได้รับการอุปการะด้านการเงินจากบุคคลอื่น โดยส่วนใหญ่จะได้รับความช่วยเหลือจากคู่สมรสหรือสามี มีจำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 35.78 รองลงมาได้รับความช่วยเหลือจากบิดาหรือมารดาของผู้กระทำความผิดเอง มีจำนวน 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.27 อันดับต่อมา ได้รับความช่วยเหลือจากญาติพี่น้องของผู้กระทำความผิดเอง มีจำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.94 รองลงมา ได้รับความช่วยเหลือจากบิดาหรือมารดาของกลุ่มสมรส มีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.50 ได้รับความช่วยเหลือจากบุตรหรือธิดาของผู้กระทำความผิดเอง มีจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.59 และ อันดับสุดท้าย ได้รับความช่วยเหลือจากญาติพี่น้องของกลุ่มสมรส มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.92 (ตามตารางที่ 15)

ตารางที่ 15 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการได้รับเงินอุปการะค่าใช้จ่าย

ข้อมูลเกี่ยวกับการได้รับเงินอุปการะค่าใช้จ่าย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บิดาหรือมารดาของท่าน	33	30.27
คู่สมรส	39	35.78
บิดามารดาของคู่สมรส	6	5.50
บุตรหรือธิดา	5	4.59
ญาติพี่น้องของท่าน	25	22.94
ญาติพี่น้องของคู่สมรส	1	0.92
รวม	109	100

จากข้อมูลการศึกษาพบว่า ผู้กระทำความผิดหญิงคิดความผิดต่อชีวิตนั้น ส่วนใหญ่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว มีจำนวน 85 ราย คิดเป็นร้อยละ 77.98 โดยจำนวนบุคคลที่ต้องเลี้ยงดูนี้ มีจำนวนเรียงตามลำดับดังต่อไปนี้ ส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดหญิงมีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว 2 คน มีจำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.69 รองลงมา มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว 3 คน มีจำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.51 รองลงมา มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว 4 คน มีจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.93 เท่ากับจำนวนภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว 1 คน มีจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.93 มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว 5 คน มีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.50 มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว 7 คน มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.83 มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว 8 คน มีจำนวน 2 รายเช่นกัน คิดเป็นร้อยละ 1.83 ที่เหลือจะมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว 6 คน มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.92 มีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว 9 คน มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.92 และมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว 10 คน มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.92 ส่วนจำนวนผู้ต้องขังหญิงที่ไม่ต้องมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว มีจำนวน 24 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.02 (ตามตารางที่ 16)

ตารางที่ 16 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว

ข้อมูลเกี่ยวกับภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวของผู้กระทำผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	85	77.98
ไม่มี	24	22.02
รวม	109	100

จากข้อมูลเรื่องที่ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางต้องรับภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจำนวน 85 รายข้างต้นนั้น จากการศึกษาพบว่า บุคคลที่ต้องขังหญิงต้องรับภาระเลี้ยงดูส่วนใหญ่จะเป็นบุตรหรือธิดาของผู้กระทำผิดเอง โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามในข้อนี้จำนวน 67 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.93 รองลงมา บุคคลที่ต้องขังหญิงต้องรับภาระเลี้ยงดูได้แก่ บิดาหรือมารดาของผู้ต้องขังเอง มีจำนวน 34 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.36 อันดับต่อมา บุคคลที่ต้องขังหญิงต้องรับภาระเลี้ยงดูได้แก่ ญาติพี่น้องของผู้ต้องขังเอง มีจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.08 อันดับต่อมา บุคคลที่ต้องขังหญิงต้องรับภาระเลี้ยงดูได้แก่ บิดาหรือมารดาของคู่สมรสของผู้ต้องขังหญิง มีจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.75 และอันดับสุดท้าย บุคคลที่ต้องขังหญิงต้องรับภาระเลี้ยงดูได้แก่ ญาติพี่น้องของคู่สมรสของผู้ต้องขังเอง มีจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.88 (ตามตารางที่ 17)

ตารางที่ 17 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ต้องรับภาระเลี้ยงดู

ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ต้องรับภาระเลี้ยงดู	จำนวน	ร้อยละ
บิดาหรือมารดาของตนเอง	34	26.36
บิดาหรือมารดาของกลุ่มสมรส	10	7.75
ญาติพี่น้องของตนเอง	13	10.08
ญาติพี่น้องของกลุ่มสมรส	5	3.88
บุตรหรือธิดา	67	51.93
รวม	129*	100.0

* **หมายเหตุ** ข้อมูลนี้ได้จากแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงคติความผิดต่อชีวิตตอบ โดยบางรายตอบหลายข้อ กล่าวคือ มีภาระเลี้ยงดูบุคคลภายในครอบครัวหลายคน เช่น ทั้งบุตรหรือธิดาของตนเองและบิดาหรือมารดาของตนเองด้วย เป็นต้น จึงทำให้ผลรวมของข้อมูลที่ได้ออกมา มีมากกว่าจำนวนของผู้ที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจากตารางที่ 16 ข้างต้น

จากการศึกษาพบว่า ผู้ต้องขังหญิงคติความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีสถานภาพสมรสแล้วจำนวนทั้งสิ้น 92 รายนั้น พบว่า ได้รับเงินจากคู่สมรสเป็นค่าใช้จ่ายต่อเดือนนั้น ส่วนใหญ่จะได้รับเดือนละ 1 – 5,000 บาท มีจำนวน 40 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.48 รองลงมา ไม่ได้รับเงินจากคู่สมรสเลย มีจำนวน 38 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.30 ได้รับเงินจากคู่สมรสสูงกว่าเดือนละ 20,001 บาท มีจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.44 เท่ากับผู้ต้องขังหญิงที่ได้รับเงินจากคู่สมรสเดือนละ 5,001 – 10,000 บาท มีจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.44 รองลงมา ได้รับเงินจากคู่สมรสเดือนละ 15,001 – 20,000 บาท มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.26 และสุดท้ายได้รับเงินจากคู่สมรสเดือนละ 10,001 – 15,000 บาท มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.08 (ตามตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนเงินที่ได้รับจากคู่สมรสต่อเดือน

ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนเงินที่ได้รับจากคู่สมรสต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1 – 5,000 บาทต่อเดือน	40	43.48
5,001 – 10,000 บาทต่อเดือน	5	5.44
10,001 – 15,000 บาทต่อเดือน	1	1.08
15,001 – 20,000 บาทต่อเดือน	3	3.26
สูงกว่า 20,001 บาทต่อเดือน	5	5.44
ไม่เคยให้ท่านเลย	38	41.30
รวม	92	100

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางจำนวน 109 ราย ในเรื่องเกี่ยวกับภาระหนี้สินนั้น พบว่า ส่วนใหญ่แล้ว จะไม่มีภาระหนี้สิน มีจำนวน 82 ราย คิดเป็นร้อยละ 75.23 มีภาระหนี้สินจำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 24.77 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระหนี้สินดังกล่าว มีหนี้สินต่ำสุด คือ 1,000 บาท และมากที่สุด คือ 350,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของหนี้สินอยู่ที่ 81,865.38 บาท (ตามตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับภาระหนี้สินขณะกระทำความผิด

ข้อมูลเกี่ยวกับภาระหนี้สินขณะกระทำความผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีหนี้สิน	82	75.23
มีหนี้สิน	27	24.77
รวม	109	100

และจากข้อมูลการศึกษาเกี่ยวกับภาระหนี้สินของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีภาระหนี้สินทั้ง 27 รายนั้น พบว่า ส่วนใหญ่จะเป็นหนี้สินที่เกิดจากผู้ต้องขังได้ก่อขึ้นมาเอง โดยมีจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 62.96 รองลงมาเป็นหนี้สินที่เกิดขึ้นจากคู่สมรสเป็นผู้ก่อขึ้น โดยมีจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.04 (ตามตารางที่ 20)

ตารางที่ 20 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับผู้ก่อภาระหนี้สิน

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ก่อภาระหนี้สิน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ตนเองก่อขึ้น	17	62.96
คู่สมรสก่อขึ้น	10	37.04
บิดา มารดา หรือญาติพี่น้องของตนเองก่อขึ้น	0	0
บิดา มารดา หรือญาติพี่น้องของคู่สมรสก่อขึ้น	0	0
บุตรหรือธิดาตนเองก่อขึ้น	0	0
รวม	27	100

จากการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับภาระหนี้สินที่ผู้ต้องขังหญิงคิดความผิดต่อชีวิต รับผิดชอบ ซึ่งมีจำนวน 27 รายที่พบว่า มีหนี้สินนั้น เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ที่ผู้ต้องขังหญิงได้รับ เพียงพอต่อการชำระหนี้หรือไม่ พบว่า ส่วนใหญ่จะมีรายได้ไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้สินที่มีอยู่ โดยมีจำนวนสูงถึง 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 74.07 ส่วนผู้ที่มีรายได้พอเพียงต่อการชำระหนี้สินที่มีอยู่ มีเพียงจำนวน 7 รายเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 25.93 (ตามตารางที่ 21)

ตารางที่ 21 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับรายได้กับการชำระหนี้สิน

ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้กับการชำระหนี้สิน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รายได้เพียงพอต่อการชำระหนี้สิน	7	25.93
รายได้ไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้สิน	20	74.07
รวม	27	100

จากข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ที่พอเพียงหรือไม่ต่อการชำระหนี้สินที่มีอยู่ของผู้ต้องขังหญิงคิดความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระหนี้สินทั้ง 27 ราย ในจำนวนนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีรายได้ไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้สินที่มีอยู่มีจำนวน 20 ราย และกลุ่มดังกล่าวนี้จะแก้ไขปัญหาหารายได้ไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้ โดยส่วนใหญ่จะหยิบยืมหรือกู้จากบุคคลอื่น มีจำนวนถึง 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 45 รองลงมา จะให้คู่สมรสช่วยเหลือ มีจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 25 อันดับต่อมา จะขอร้องบิดา มารดา หรือญาติพี่น้องของตนเองช่วยเหลือ มีจำนวน

3 ราย คิดเป็นร้อยละ 15 ต่อมา จะขอร้องให้บิดา มารดา หรือญาติพี่น้องของกลุ่มสมรสช่วยเหลือ มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 10 และสุดท้ายจะขอให้บุตรและธิดาของตนเองช่วยเหลือ มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 5 (ตามตารางที่ 22)

ตารางที่ 22 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเวลารายได้ไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้สิน

การแก้ไขปัญหาเวลารายได้ไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ขอให้กลุ่มสมรสช่วย	5	25.00
ขอร้องบิดา มารดา หรือญาติพี่น้องของตนเองช่วยเหลือ	3	15.00
ขอร้องบิดา มารดา หรือญาติพี่น้องของกลุ่มสมรสช่วยเหลือ	2	10.00
ให้บุตร และธิดาของท่านช่วยเหลือ	1	5.00
หยิบยืมหรือกู้จากบุคคลอื่น	9	45.00
รวม	20	100

3. ภูมิหลังครอบครัว

ข้อมูลจากแบบสอบถามในเรื่องครอบครัวของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น พบว่า ส่วนใหญ่บิดาและมารดาของผู้กระทำความผิดยังคงอยู่ด้วยกัน โดยมีจำนวนสูงถึง 71 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.14 รองลงมา จะมีลักษณะที่เป็นหม้าย กล่าวคือ บิดาหรือมารดาของผู้ต้องขังหญิงกลุ่มตัวอย่างจะมีคนใดคนหนึ่งเสียชีวิตลง มีจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.60 อันดับต่อมา บิดาและมารดาของผู้ต้องขังหญิงกลุ่มตัวอย่างแยกกันอยู่ มีจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.09 สุดท้าย บิดาและมารดาของผู้ต้องขังหญิงกลุ่มตัวอย่างหย่าขาดจากกัน มีจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.17 (ตามตารางที่ 23)

ตารางที่ 23 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะครอบครัวของบิดาและมารดา

ลักษณะครอบครัวของบิดาและมารดา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ครองรักอยู่ด้วยกัน	71	65.14
หย่า	10	9.17
แยกกันอยู่	11	10.09
หม้าย	17	15.60
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวผู้ต้องขังหญิงคิดความผิดต่อชีวิตกลุ่มตัวอย่างขณะที่อยู่อาศัยร่วมกับบิดาและมารดานั้น พบว่า ส่วนใหญ่บิดา มารดาอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข กล่าวคือ ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งกัน โดยมีจำนวนถึง 60 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.05 รองลงมา บิดา มารดามีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งเป็นครั้งคราว มีจำนวน 35 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.11 และ บิดา มารดามีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งเป็นประจำ มีจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.84 (ตามตารางที่ 24)

ตารางที่ 24 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัว

สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บิดา มารดาอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข	60	55.05
บิดา มารดามีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งเป็นครั้งคราว	35	32.11
บิดา มารดามีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งเป็นประจำ	14	12.84
รวม	109	100

ส่วนสภาพความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องร่วมบิดา มารดาเดียวกันนั้น พบว่า ส่วนใหญ่จะอยู่ร่วมกันอย่างดี โดยมีจำนวน 73 ราย คิดเป็นร้อยละ 66.97 รองลงมา มีการทะเลาะเบาะแว้งกันในบางครั้ง มีจำนวน 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.52 และทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ มีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.51 (ตามตารางที่ 25)

ตารางที่ 25 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องร่วมบิดา มารดา

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องร่วมบิดา มารดา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อยู่ร่วมกันอย่างดี	73	66.97
ทะเลาะเบาะแว้งกันในบางครั้ง	30	27.52
ทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ	6	5.51
รวม	109	100

นอกจากนี้ จากการศึกษาพบว่า สภาพความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและมารดาของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น พบว่า ส่วนใหญ่บิดาและมารดายังคงมีความสัมพันธ์ติดต่อกันดี มีจำนวน 56 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.38 รองลงมา บิดาหรือมารดาของผู้ต้องขังหญิงคนใดคนหนึ่งได้เสียชีวิตไปแล้ว มีจำนวน 31 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.44 และบิดาและมารดาไม่มีการติดต่อกันเลย มีจำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.18 (ตามตารางที่ 26)

ตารางที่ 26 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและมารดาในปัจจุบัน

ความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและมารดาในปัจจุบัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต	31	28.44
ยังติดต่อกันด้วยดี	56	51.38
ไม่มีการติดต่อกันเลย	22	20.18
รวม	109	100

จากการศึกษาถึงสภาพการอยู่อาศัยร่วมกับบุคคลอื่นของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่ก่อนจะลงมือกระทำความผิดในครั้งนี้ได้อาศัยอยู่ร่วมกับคู่สมรส บุตร ธิดา มีจำนวนถึง 57 ราย คิดเป็นร้อยละ 52.29 รองลงมา อาศัยอยู่ร่วมกับคู่สมรส บุตร ธิดา และมีบิดา มารดา ของตนเองหรือของคู่สมรสอาศัยอยู่ด้วย มีจำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.36 และอาศัยอยู่เพียงคนเดียว มีจำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.35 (ตามตารางที่ 27)

ตารางที่ 27 ตารางแสดงข้อมูลการอยู่อาศัยร่วมกับบุคคลอื่นก่อนการกระทำผิด

การอยู่อาศัยร่วมกับบุคคลอื่นก่อนการกระทำผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อยู่อาศัยกับคู่สมรส บุตร ธิดา	57	52.29
อยู่อาศัยร่วมกับคู่สมรส บุตร ธิดา โดยมีบิดา มารดาของตนเองหรือของคู่สมรส	32	29.36
อาศัยอยู่คนเดียว	20	18.35
รวม	109	100

จากข้อมูลข้างต้น เมื่อศึกษาเพิ่มเติมละเอียดลงไปถึงความสัมพันธ์ของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวกับบุคคลที่อาศัยอยู่ร่วมกันก่อนการทำความผิดนั้น พบว่า ส่วนใหญ่จะอยู่ร่วมกันอย่างดี ไม่มีปัญหาการทะเลาะเบาะแว้งกัน โดยมีจำนวน 49 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.95 (รวมจำนวนผู้ต้องขังที่อยู่คนเดียวที่มี 20 ราย จากตารางที่ 27 ด้วย เนื่องจากถือว่ามีความเป็นอยู่ที่อบอุ่นไม่เกิดการทะเลาะเบาะแว้งกันบุคคลอื่นๆ) รองลงมา เกิดทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นบางครั้ง มีจำนวน 35 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.11 และ มีการทะเลาะเบาะแว้งกันระหว่างบุคคลที่อาศัยอยู่ร่วมกันเป็นประจำ มีจำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.94 (ตามตารางที่ 28)

ตารางที่ 28 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่อาศัยอยู่ร่วมด้วยก่อนการกระทำผิด

ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่อาศัยอยู่ร่วมกันก่อนการกระทำผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อยู่ร่วมกันอย่างดี	49	44.95
ทะเลาะเบาะแว้งกันในบางครั้ง	35	32.11
ทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ	25	22.94
รวม	109	100

จากการศึกษาบุคคลในครอบครัวของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในเรื่องประวัติการทำความผิดและประวัติการถูกลงโทษนั้น พบว่า ส่วนใหญ่บุคคลในครอบครัวของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น ไม่เคยมีประวัติการกระทำ

ความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีในความผิดอื่นๆ มาก่อน มีจำนวน 85 ราย คิดเป็นร้อยละ 77.98 ส่วนผู้ต้องขังหญิงกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลในครอบครัวที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดีในความผิดอื่นๆ มาก่อนนั้น มีจำนวน 24 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.02 (ตามตารางที่ 29)

ตารางที่ 29 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำความผิดและการถูกดำเนินคดีของบุคคลในครอบครัว

ประวัติการกระทำความผิดและการถูกดำเนินคดีของบุคคลในครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บุคคลในครอบครัวเคยมีประวัติการกระทำความผิด	24	22.02
บุคคลในครอบครัวไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิด	85	77.98
รวม	109	100

จากข้อมูลตามตารางที่ 29 ปรากฏว่า ผู้ต้องขังหญิงกลุ่มตัวอย่างมีบุคคลในครอบครัวที่มีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดีอื่นๆ มาก่อนจำนวนทั้งสิ้น 24 ราย ซึ่งสามารถแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ต้องขังหญิงกลุ่มตัวอย่างกับบุคคลในครอบครัวที่มีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดีได้ดังนี้ ส่วนใหญ่ กลุ่มตัวอย่างจะมีความสัมพันธ์กับบุคคลดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 54.17 รองลงมา มีความสัมพันธ์ระหว่างกันอยู่ในระดับไม่ค่อยสนิทสนมกัน มีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.00 และมีความสัมพันธ์ระหว่างกันอยู่ในระดับสนิทสนมกันดีมาก มีจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.83 (ตามตารางที่ 30)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 30 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ต้องขังกับบุคคลภายในครอบครัวที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดหรือเคยถูกดำเนินคดี

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ต้องขังกับบุคคลภายในครอบครัวที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดหรือเคยถูกดำเนินคดี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีความสนิทสนมกันดีมาก	5	20.83
มีความสนิทสนมกันปานกลาง	13	54.17
ไม่ค่อยสนิทสนมกัน	6	25.00
ไม่สนิทกันเลย	0	0
รวม	24	100

4. ภูมิหลังเกี่ยวกับเพื่อนสนิท

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับจำนวนเพื่อนสนิท พบว่า ส่วนใหญ่จะมีเพื่อนสนิทจำนวน 1 คน มีจำนวน 40 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.70 รองลงมาจะมีเพื่อนสนิทจำนวนมากกว่า 3 คนขึ้นไป มีจำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 35.78 ลำดับต่อมา มีเพื่อนสนิทจำนวน 2 คน มีจำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.43 และมีเพื่อนสนิท 3 คน มีจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.09 (ตามตารางที่ 31)

ตารางที่ 31 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนเพื่อนสนิท

จำนวนเพื่อนสนิท	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1 คน	40	36.70
2 คน	19	17.43
3 คน	11	10.09
มากกว่า 3 คน	39	35.78
รวม	109	100

การปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนสนิทของกลุ่มตัวอย่างนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกราย ต่างก็มีเพื่อนสนิทด้วยกันทั้งนั้น แต่ส่วนใหญ่แล้วบรรดาเพื่อนสนิทที่กลุ่มตัวอย่างมีนั้น ไม่สามารถปรึกษาปัญหาต่างๆ ได้ ซึ่งมีจำนวนถึง 60 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.05 ส่วนเพื่อนสนิทที่กลุ่มตัวอย่างมี และสามารถพูดคุยหรือปรึกษาปัญหาได้นั้น มีเพียงจำนวน 49 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.95 (ตามตารางที่ 32)

ตารางที่ 32 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนสนิท

การปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนสนิท	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีเพื่อนสนิทที่สามารถปรึกษาได้	49	44.95
ไม่มีเพื่อนสนิทที่สามารถปรึกษาได้	60	55.05
รวม	109	100

จากการสอบถามเกี่ยวกับกรณีการนำปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างประสบไปปรึกษากับเพื่อนสนิทนั้น พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างจะไม่ได้นำปัญหาที่ประสบไปปรึกษากับเพื่อนสนิท มีจำนวน 74 ราย คิดเป็นร้อยละ 67.89 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เคยนำปัญหาไปปรึกษากับเพื่อนสนิทนั้น มีอยู่จำนวน 35 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.11 (ตามตารางที่ 33)

ตารางที่ 33 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนสนิท

การปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนสนิท	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคยนำปัญหาไปปรึกษา	35	32.11
ไม่เคยนำปัญหาไปปรึกษา	74	67.89
รวม	109	100

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างกับเพื่อนสนิทมีการพบปะสังสรรค์กัน โดยส่วนใหญ่มักจะพบปะสังสรรค์กันเดือนละ 1 ครั้ง มีจำนวน 68 ราย คิดเป็นร้อยละ 62.38 รองลงมา จะพบปะสังสรรค์กับทุกวัน มีจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.60 ต่อมา จะพบปะสังสรรค์กันสัปดาห์

ละ 1 ครั้ง มีจำนวน 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.68 และสุดท้าย จะพบปะสังสรรค์กันสัปดาห์ละ 2 – 4 ครั้ง มีจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.34 (ตามตารางที่ 34)

ตารางที่ 34 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการพบปะสังสรรค์กับเพื่อนสนิท

การพบปะสังสรรค์กับเพื่อนสนิท	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทุกวัน	17	15.60
สัปดาห์ละ 1 ครั้ง	16	14.68
สัปดาห์ละ 2 – 4 ครั้ง	8	7.34
เดือนละ 1 ครั้ง	68	62.38
รวม	109	100

ในการพบปะสังสรรค์กันระหว่างกลุ่มตัวอย่างกับเพื่อนสนิทนั้น จากการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่ในการพบเจอกันนั้นจะไม่มีการดื่มสุรา ซึ่งกลุ่มนี้มีจำนวน 73 ราย คิดเป็นร้อยละ 66.97 ส่วนกลุ่มที่เวลาพบเจอกันนั้นจะมีการดื่มสุรา มีจำนวน 36 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.03 (ตามตารางที่ 35)

ตารางที่ 35 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการดื่มสุราในระหว่างการพบปะสังสรรค์กับเพื่อนสนิท

การดื่มสุราในระหว่างการพบปะสังสรรค์กับเพื่อนสนิท	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีการดื่มสุรา	36	33.03
ไม่มีการดื่มสุรา	73	66.97
รวม	109	100

สำหรับประวัติการกระทำความผิดและประวัติการถูกดำเนินคดีของเพื่อนสนิทของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ส่วนใหญ่แล้ว กลุ่มตัวอย่างจะมีเพื่อนสนิทที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน โดยมีจำนวนสูงถึง 99 ราย คิดเป็นร้อยละ 90.83 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีเพื่อนสนิทเคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดีมาก่อน มีเพียง 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.17 (ตามตารางที่ 36)

ตารางที่ 36 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำความผิดและการถูกดำเนินคดีของเพื่อนสนิท

ประวัติการกระทำความผิดและการถูกดำเนินคดีของเพื่อนสนิท	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดี	10	9.17
ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดี	99	90.83
รวม	109	100

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยถูกเพื่อนชักชวนให้ลงมือกระทำความผิด ซึ่งมีจำนวน 100 คิดเป็นร้อยละ 91.74 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เคยถูกเพื่อนชักชวนให้ลงมือกระทำความผิดนั้น มีเพียง 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.26 (ตามตารางที่ 37)

ตารางที่ 37 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการชักชวนให้กระทำความผิดของเพื่อนสนิท

การชักชวนให้กระทำความผิดของเพื่อนสนิท	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคยชักชวนให้กระทำความผิด	9	8.26
ไม่เคยชักชวนให้กระทำความผิด	100	91.74
รวม	109	100

ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ถูกเพื่อนสนิทชักชวนให้ลงมือกระทำความผิดที่มีอยู่ 9 รายนั้น พบว่า ส่วนใหญ่เมื่อเพื่อนสนิทชักชวนให้ลงมือกระทำความผิดแล้วจะปฏิเสธไม่ทำตาม มีจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 77.78 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ยอมลงมือกระทำความผิดตามที่เพื่อนสนิทชักชวนนั้น มีเพียง 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.22 (ตามตารางที่ 38)

ตารางที่ 38 ตารางแสดงข้อมูลพฤติกรรมที่มีต่อคำชักชวนของเพื่อนสนิทให้ลงมือกระทำความผิด

พฤติกรรมที่มีต่อคำชักชวนของเพื่อนสนิทให้ลงมือกระทำความผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลงมือทำตามคำชักชวน	2	22.22
ปฏิเสธไม่ลงมือทำตามคำชักชวน	7	77.78
รวม	9	100

เพื่อนสนิทของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่จะไม่มีใครที่เสพยาเสพติด ซึ่งมีจำนวน 100 ราย คิดเป็นร้อยละ 91.74 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีเพื่อนสนิทเสพยาเสพติดนั้น มีเพียง 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.26 (ตามตารางที่ 39)

ตารางที่ 39 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการเสพยาเสพติดของเพื่อนสนิท

การเสพยาเสพติดของเพื่อนสนิท	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีเพื่อนสนิทที่เสพยาเสพติด	9	8.26
ไม่มีเพื่อนสนิทที่เสพยาเสพติด	100	91.74
รวม	109	100

จากการศึกษาถึงการร่วมเที่ยวของกลุ่มตัวอย่างกับเพื่อนสนิทในเวลากลางคืนนั้น พบว่า ส่วนใหญ่จะไม่เคยไปร่วมเที่ยวในเวลากลางคืนกับเพื่อนสนิทเลย ซึ่งกลุ่มนี้มีจำนวน 62 ราย คิดเป็นร้อยละ 56.88 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไปร่วมเที่ยวในเวลากลางคืนกับเพื่อนสนิทนั้น มีจำนวน 47 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.12 (ตามตารางที่ 40)

ตารางที่ 40 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการร่วมเที่ยวกับเพื่อนสนิทในเวลากลางคืน

การร่วมเที่ยวกับเพื่อนสนิทในเวลากลางคืน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคยไปเที่ยวกับเพื่อนสนิทในเวลากลางคืน	47	43.12
ไม่เคยไปเที่ยวกับเพื่อนสนิทในเวลากลางคืน	62	56.88
รวม	109	100

5. ภูมิหลังเกี่ยวกับเหยื่อ มูลเหตุ และรายละเอียดของการกระทำความผิด

จากการศึกษาในเรื่องกลุ่มตัวอย่างกับเหยื่อ พบว่า ส่วนใหญ่ กลุ่มตัวอย่างจะรู้จักกับเหยื่อเป็นอย่างดีก่อนการลงมือกระทำความผิด โดยกลุ่มนี้จะมีจำนวน 86 ราย คิดเป็นร้อยละ 78.90 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อนที่จะลงมือกระทำความผิดนั้น มีเพียง 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.10 (ตามตารางที่ 41)

ตารางที่ 41 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการรู้จักเหยื่อ

การรู้จักเหยื่อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รู้จัก	86	78.90
ไม่รู้จัก	23	21.10
รวม	109	100

จากข้อมูลข้างต้นที่กลุ่มตัวอย่างรู้จักกับเหยื่อมาก่อนลงมือกระทำความผิด ซึ่งมีจำนวน 86 รายนั้น เมื่อแยกถึงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างกับเหยื่อแล้วจะพบว่า ส่วนใหญ่เหยื่อจะเป็นสามีหรือคนรักของกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มนี้จะมีจำนวน 31 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.05 รองลงมา เหยื่อเป็นเพื่อนบ้านของกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.26 อันดับต่อมาเหยื่อเป็นกลุ่มต่างๆ ได้แก่ มารดา ลูก คนรู้จัก เพื่อนของสามี น้องสะใภ้ น้องชาย ญาติ เป็นต้น ซึ่งกลุ่มนี้จะมีจำนวน 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.60 รองลงมา เหยื่อเป็นเพื่อนสนิทของกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.79 และสุดท้าย เหยื่อเป็นนายจ้างหรือลูกจ้างของกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.30 (ตามตารางที่ 42)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 42 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่มีต่อเหยื่อ

ความสัมพันธ์ที่มีต่อเหยื่อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เหยื่อเป็นเพื่อนสนิท	11	12.79
เหยื่อเป็นสามีหรือคนรัก	31	36.05
เหยื่อเป็นเพื่อนบ้าน	20	23.26
เหยื่อเป็นนายจ้างหรือลูกจ้าง	8	9.30
อื่นๆ (ระบุ)	16	18.60
รวม	86	100

ส่วนสาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างลงมือกระทำความผิดต่อเหยื่อนั้น จากการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่เกิดจากสาเหตุเรื่องชู้สาว โดยกลุ่มนี้มีจำนวน 31 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.44 รองลงมาเกิดจากสาเหตุเรื่องทะเลาะวิวาทกัน กลุ่มนี้มีจำนวน 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.10 ต่อมาเกิดจากสาเหตุเรื่องถูกข่มขู่หรือรังแกจากเหยื่อ กลุ่มนี้มีจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.93 อันดับต่อมาเกิดจากสาเหตุเรื่องถูกขู่ข่มขู่จากเหยื่อ กลุ่มนี้มีจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.09 รองลงมาเกิดจากสาเหตุเรื่องอื่นๆ ได้แก่ ถูกไล่ความ ดำรงเป็นผู้สร้างคดี คลอดลูกแล้วเสียชีวิตเลยนำไปทิ้งขยะเหยื่อไม่ได้จ่ายค่าแรง ทำลูกตกขณะที่ตัวเองป่วย อยากได้เงินประกันชีวิต พ่อของลูกไม่รับว่าเป็นพ่อจึงฆ่าลูก อยู่ในเหตุการณ์แต่ไม่ได้เป็นผู้กระทำ และเหยื่อใช้งานเกินไปไม่ให้พักผ่อนและไม่ให้รับประทานอาหารจนกว่างานจะเสร็จ กลุ่มนี้มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 8.26 อันดับต่อมาเกิดจากสาเหตุเรื่องได้รับการชักชวนหรือขอความร่วมมือจากเพื่อน กลุ่มนี้มีจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.34 รองลงมาเกิดจากสาเหตุเรื่องต้องการเงินหรือทรัพย์สิน กลุ่มนี้มีจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.42 ต่อมาเกิดจากสาเหตุเรื่องถูกดูหมิ่นจากเหยื่อ กลุ่มนี้มีจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.59 และสุดท้ายเกิดจากสาเหตุเรื่องถูกทำให้เสียประโยชน์หรือได้รับผลประโยชน์ที่น้อยลงจากการกระทำของเหยื่อ กลุ่มนี้มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.83 (ตามตารางที่ 43)

ตารางที่ 43 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุที่ลงมือกระทำความผิด

สาเหตุที่ลงมือกระทำความผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เหยื่อข่มเหงหรือรังแกท่าน	13	11.93
เหยื่อดูหมิ่นท่าน	5	4.59
เหยื่อทะเลาะวิวาทกับท่าน	23	21.10
ปัญหาเรื่องคู่สาว	31	28.44
ถูกเหยื่อขู่โทสะ	11	10.09
ท่านต้องการเงินหรือทรัพย์สิน	7	6.42
เหยื่อทำให้ท่านเสียประโยชน์หรือได้รับผลประโยชน์ที่น้อยลง	2	1.83
ท่านได้รับการชักชวนหรือขอความร่วมมือจากเพื่อน	8	7.34
อื่นๆ (ระบุ)	9	8.26
รวม	109	100

การลงมือกระทำความผิดของกลุ่มตัวอย่างต่อเหยื่อนั้น พบว่า ส่วนใหญ่จะไม่มีผู้ร่วมลงมือด้วย จะเป็นการลงมือเพียงผู้เดียว ซึ่งกลุ่มนี้จะมีจำนวน 64 ราย คิดเป็นร้อยละ 58.72 ส่วนการกระทำความผิดของกลุ่มตัวอย่างที่มีผู้ร่วมมือด้วยนั้น มีจำนวน 45 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.28 ซึ่งผู้ร่วมกระทำความผิดกับกลุ่มตัวอย่างนั้น ประกอบด้วย น้องชาย สามี ลูกจ้าง คนรู้จัก และผู้ได้บังคับบัญชา เป็นต้น (ตามตารางที่ 44)

ตารางที่ 44 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับผู้ร่วมกระทำความผิด

ผู้ร่วมกระทำความผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีผู้ร่วมกระทำความผิด	64	58.72
มีผู้ร่วมกระทำความผิด	45	41.28
รวม	109	100

ในการลงมือกระทำความผิดของกลุ่มตัวอย่างนั้น จากการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่จะไม่ได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า เป็นการลงมือกระทำโดยฉับพลัน ซึ่งกลุ่มนี้จะมีจำนวน 86 ราย

คิดเป็นร้อยละ 78.90 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าก่อนนั้น มีจำนวน 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.10 (ตามตารางที่ 45)

ตารางที่ 45 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการวางแผนการฉั่งมือกระทำคามผิด

การวางแผนการฉั่งมือกระทำคามผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า	23	21.10
ไม่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า	86	78.90
รวม	109	100

ในการกระทำคามผิดคิดคามผิดต่อชีวิตของกลุ่มตัวอย่างนี้ จากการศึกษาพบว่า จะใช้อาวุธประกอบการกระทำคามผิด โดยส่วนใหญ่จะใช้ปืนเป็นอาวุธ กลุ่มนี้จะมีจำนวน 43 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.45 รองลงมาจะใช้อาวุธประเภทอื่นๆ ได้แก่ ใช้เข็มฉีดยา จับคาน้ำ สายไฟ น้ำกรด ยานอนหลับ ยาฆ่าแมลง เข็มชั่งเอง ใช้มือบีบคอและใช้เท้ากระทืบซ้ำ ไม่มีอาวุธเพราะไม่ได้เป็นผู้กระทำ เป็นต้น กลุ่มนี้จะมีจำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.69 รองลงมาจะใช้อาวุธเป็นอาวุธ กลุ่มนี้จะมีจำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.85 กลุ่มต่อมาจะใช้ไม้เป็นอาวุธ กลุ่มนี้จะมีจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.17 และกลุ่มสุดท้ายจะใช้เชือกเป็นอาวุธ กลุ่มนี้จะมีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.84 (ตามตารางที่ 46)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 46 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับอาวุธที่ใช้ในการกระทำความผิด

อาวุธที่ใช้ในการกระทำความผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปืน	43	39.45
มีด	26	23.85
ดาบ	0	0
ขวาน	0	0
ไม้	10	9.17
เชือก	2	1.84
อื่นๆ (ระบุ)	28	25.69
รวม	109	100

จากการศึกษาพบว่า ขณะที่กลุ่มตัวอย่างลงมือกระทำความผิดนั้น ส่วนใหญ่จะไม่ได้ดื่มสุราและไม่ได้เสพยาเสพติด กลุ่มนี้จะมีจำนวน 93 ราย คิดเป็นร้อยละ 85.32 รองลงมาจะเป็นกลุ่มที่ขณะลงมือกระทำความผิดจะมีการดื่มสุราก่อน ซึ่งมีจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.93 ต่อมาเป็นกลุ่มที่ขณะลงมือกระทำความผิดมีการเสพยาเสพติดก่อน มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.83 และสุดท้ายเป็นกลุ่มที่ขณะลงมือกระทำความผิดมีการดื่มสุราและเสพยาเสพติดก่อนด้วย ซึ่งมีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.92 (ตามตารางที่ 47)

ตารางที่ 47 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการดื่มสุราหรือเสพยาเสพติดขณะลงมือกระทำความผิด

การดื่มสุราหรือเสพยาเสพติดขณะลงมือกระทำความผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีการดื่มสุรา	13	11.93
มีการเสพยาเสพติด	2	1.83
มีการดื่มทั้งสุราและเสพยาเสพติด	1	0.92
ไม่ได้ดื่มสุราและเสพยาเสพติด	93	85.32
รวม	109	100

กลุ่มตัวอย่างขณะลงมือกระทำความผิคนั้น พบว่า ส่วนใหญ่แล้วจะไม่มีปัญหาเรื่องสุขภาพใดๆ โดยกลุ่มนี้มีจำนวน 76 ราย คิดเป็นร้อยละ 69.72 รองลงมาขณะที่กระทำความผิคนั้น กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาเรื่องสุขภาพเล็กน้อย มีจำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.76 ลำดับต่อมา กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาเรื่องสุขภาพปานกลาง มีจำนวน 9 ราย เท่ากับกลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาเรื่องสุขภาพมาก ซึ่งมีจำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.26 เท่ากัน

ตารางที่ 48 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาเรื่องสุขภาพขณะที่ลงมือกระทำความผิคนั้น

ปัญหาเรื่องสุขภาพขณะที่ลงมือกระทำความผิคนั้น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีปัญหาเล็กน้อย	15	13.76
มีปัญหาปานกลาง	9	8.26
มีปัญหามาก	9	8.26
ไม่มีปัญหา	76	69.72
รวม	109	100

จากการศึกษาพบว่า ขณะจะลงมือกระทำความผิคนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่า ไม่คิดว่าจะถูกจับกุมตัวได้ โดยกลุ่มนี้มีจำนวน 64 ราย คิดเป็นร้อยละ 58.72 ส่วนกลุ่มที่คิดว่า อย่างไม่รู้ต้องถูกจับได้นั้น แต่ต้องลงมือกระทำด้วยเหตุผล คือ เพื่อเป็นการป้องกันตัวเหยื่อไม่ได้ให้ ความยุติธรรม โมโห มีปัญหาเรื่องสุขภาพมากจนไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และหมด ความอดทนต่อพฤติกรรมเรื่องชู้สาวของเหยื่อ เป็นต้น มีจำนวน 45 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.28 (ตามตารางที่ 49)

ตารางที่ 49 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความคิดขณะที่จะลงมือกระทำความผิคนั้น

ความคิดขณะที่จะลงมือกระทำความผิคนั้น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคยคิดว่าจะถูกจับกุมตัวได้	64	58.72
คิดว่าอย่างไรก็ต้องถูกจับ แต่ต้องลงมือกระทำ เพราะ (ระบุ)	45	41.28
รวม	109	100

จากข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างหลังจากที่ลงมือกระทำความคิดแล้ว ส่วนใหญ่หลบหนีไปจากที่เกิดเหตุและต่อมาถูกจับกุมได้ในภายหลัง โดยกลุ่มนี้จะมีจำนวน 59 ราย คิดเป็นร้อยละ 54.13 ส่วนกลุ่มที่หลังจากลงมือกระทำความคิดแล้วรวมออบตัวอยู่ที่เกิดเหตุ มีเพียง 50 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.87 (ตามตารางที่ 50)

ตารางที่ 50 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำภายหลังจากที่ได้ลงมือกระทำความคิด

การกระทำภายหลังจากที่ได้ลงมือกระทำความคิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รวมออบตัวอยู่ที่เกิดเหตุ	50	45.87
หลบหนีจากที่เกิดเหตุ ต่อมาถูกจับกุมได้ในหลังจากเกิดเหตุการณ์	59	54.13
รวม	109	100

หลังจากถูกจับกุมตัวแล้ว จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะให้การรับสารภาพว่ากระทำความคิดจริง โดยกลุ่มนี้จะมีจำนวน 44 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.37 รองลงมาจะทำการต่อสู้คดี มีจำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 24.77 อันดับต่อมาเป็นการภาคเสธ (โดยปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำความผิด) กลุ่มนี้มีจำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.35 และสุดท้ายเป็นกลุ่มที่ภาคเสธ (โดยรับว่าทำจริงแต่เป็นการป้องกันตัว) มีจำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.51 (ตามตารางที่ 51)

ตารางที่ 51 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับคำให้การในคดีที่กระทำความผิด

คำให้การในคดีที่กระทำความผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่อสู้คดี	27	24.77
รับสารภาพ	44	40.37
ภาคเสธ (โดยรับว่าทำจริงแต่เป็นการป้องกันตัว)	18	16.51
ภาคเสธ (โดยปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำความผิด)	20	18.35
รวม	109	100

จากการศึกษาพบว่า ภายหลังจากถูกจับกุมตัวได้แล้วนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีความเสียใจต่อการกระทำความคิดที่ได้ก่อขึ้น โดยกลุ่มนี้จะมีจำนวน 97 ราย คิดเป็นร้อยละ 88.99

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่รู้สึกเสียใจต่อการกระทำความผิดที่ได้ก่อขึ้นนั้น มีเพียง 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.01 (ตามตารางที่ 52)

ตารางที่ 52 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกภายหลังจากถูกจับกุม

ความรู้สึกภายหลังจากถูกจับกุม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เสียใจต่อการกระทำความผิด	97	89.99
ไม่เสียใจต่อการกระทำความผิด	12	11.01
รวม	109	100

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.2 การทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติแบบค่าไค-สแควร์ (Chi-Square)

การทดสอบสมมติฐานของการศึกษา ซึ่งเป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม คือ การกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิต กับตัวแปรอิสระ 11 ตัว คือ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส การประกอบอาชีพ รายได้ ภาวะหนี้สิน ความอบอุ่นของครอบครัว ภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว การคบเพื่อน ประวัติการกระทำความผิด การรู้จักกับเหยื่อ นั้น ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ โดยใช้สถิติแบบค่าไค-สแควร์ (Chi-Square)

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้หญิงที่มีอายุน้อยจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุมาก

ตารางที่ 53 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิต

อายุขณะกระทำความผิด	จำนวนผู้กระทำผิด (คน)	ร้อยละ
อายุไม่เกิน 30 ปี	48	44.04
อายุ 30 ปีขึ้นไป	61	55.96
รวม	109	100

Chi-Square = 1.55 Significance = 0.213 df = 1

จากตารางที่ 53 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านอายุของกลุ่มตัวอย่าง กับ การกระทำความผิดต่อชีวิต ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า Significance = 0.213 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ระดับอายุไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดต่อชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ อายุไม่ได้เป็นปัจจัยให้เกิดการกระทำความผิดต่อชีวิต ซึ่งจากการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่มีอายุมาก คือ เกินกว่า 30 ปี มีจำนวนถึง 61 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 55.96 กระทำความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้ต้องขังหญิงที่มีอายุน้อย คือ ต่ำกว่า 30 ปี ที่มีจำนวนเพียง 48 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 44.04 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาต่ำจะกระทำความผิดคือความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาสูง

ตารางที่ 54 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการกระทำความผิดต่อชีวิต

ระดับการศึกษา	จำนวนผู้กระทำผิด (คน)	ร้อยละ
มีระดับการศึกษาต่ำ	79	72.48
มีระดับการศึกษาสูง	30	27.52
รวม	109	100

Chi-Square = 22.028 Significance = 0.000 df = 1

จากตารางที่ 54 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง กับ การกระทำความผิดต่อชีวิต ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า Significance = 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดต่อชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่ต่ำเป็นปัจจัยต่อการกระทำความผิดต่อชีวิต ซึ่งจากการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่มีระดับการศึกษาที่ต่ำ คือ สำเร็จการศึกษาไม่เกินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 79 ราย คิดเป็นร้อยละ 72.48 จะกระทำความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้ต้องขังหญิงที่มีระดับการศึกษาที่สูง คือ สำเร็จการศึกษาเกินกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีจำนวนเพียง 30 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 27.52 ดังนั้น ผลการศึกษาจึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานข้อที่ 3 ผู้หญิงที่ผ่านการสมรสแล้วจะกระทำความผิดคือความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ยังเป็นโสด

ตารางที่ 55 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการสมรสกับการกระทำความผิดต่อชีวิต

สถานภาพการสมรส	จำนวนผู้กระทำผิด (คน)	ร้อยละ
สมรสแล้ว	92	84.40
โสด	17	15.60
รวม	109	100

Chi-Square = 51.606 Significance = 0.000 df = 1

จากตารางที่ 55 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านสถานภาพการสมรส กับ การกระทำความผิดต่อชีวิต ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า Significance = 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า สถานภาพการสมรสมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดต่อชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ สถานภาพที่สมรสแล้วเป็นปัจจัยต่อการกระทำความผิดต่อชีวิต ซึ่งจากการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่ผ่านการสมรสแล้ว มีจำนวนสูงถึง 92 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 84.40 จะกระทำความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้ต้องขังหญิงที่ยังคงเป็นโสด ซึ่งมีจำนวนเพียง 17 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 15.60 ดังนั้น ผลการศึกษาจึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานข้อที่ 4 ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ

ตารางที่ 56 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการมีอาชีพกับการกระทำความผิดต่อชีวิต

การมีอาชีพ	จำนวนผู้กระทำผิด (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	14	12.84
ประกอบอาชีพ	95	87.16
รวม	109	100

Chi-Square = 60.193 Significance = 0.000 df = 1

จากตารางที่ 56 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านการประกอบอาชีพ กับ การกระทำความผิดต่อชีวิต ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า Significance = 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การมีอาชีพมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดต่อชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ การที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดต่อชีวิต แต่จากการวิจัยพบว่า จำนวนผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตส่วนใหญ่จะมีอาชีพ ซึ่งมีจำนวนสูงถึง 95 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 87.16 มากกว่าผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ซึ่งมีจำนวนเพียง 14 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 12.84 แต่จากการเก็บข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลนี้จะประกอบไปด้วยบุคคลที่มีอายุเกิน 30 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นช่วงของวัยทำงาน นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างนี้ ส่วนใหญ่จะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตซึ่งจะเป็นการฆ่าบุคคลอื่น ซึ่งมีสาเหตุมาจากกรณีอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวกับทรัพย์ จึงทำให้สัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลนี้มีแนวโน้มเป็นกลุ่มที่อยู่ในช่วงวัยทำงาน ดังนั้น จากผลการศึกษาจึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 5 ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง

ตารางที่ 57 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับของรายได้กับการกระทำความผิดต่อชีวิต

ระดับของรายได้	จำนวนผู้กระทำผิด (ราย)	ร้อยละ
มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือน	79	72.48
มีรายได้สูงกว่า 5,001 บาทต่อเดือน	30	27.52
รวม	109	100

Chi-Square = 22.028 Significance = 0.000 df = 1

จากตารางที่ 57 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านระดับของรายได้ กับ การกระทำความผิดต่อชีวิต ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า Significance = 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ระดับของรายได้มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดต่อชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ ระดับของรายได้เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดต่อชีวิต ซึ่งจากการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตจำนวนถึง 79 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 72.48 มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากกว่ากลุ่มผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตที่มีรายได้สูงกว่าเดือนละ 5,001 บาท ซึ่งมีผู้กระทำความผิดเพียง 30 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 27.52 ดังนั้น จากผลการศึกษานี้จึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 5

สมมติฐานข้อที่ 6 ผู้หญิงที่มีภาวะหนีสินจะกระทำความผิดคือความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีหนีสิน

ตารางที่ 58 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาวะหนีสินกับการกระทำความผิดต่อชีวิต

ภาวะหนีสิน	จำนวนผู้กระทำผิด (คน)	ร้อยละ
มีภาวะหนีสิน	27	24.77
ไม่มีภาวะหนีสิน	82	75.23
รวม	109	100

Chi-Square = 27.752 Significance = 0.000 df = 1

จากตารางที่ 58 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านภาวะหนีสิน กับ การกระทำความผิดต่อชีวิต ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า Significance = 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ภาวะหนีสินมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดต่อชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ ภาวะหนีสินเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดต่อชีวิต แต่จากการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตส่วนใหญ่ จำนวน 82 ราย คิดเป็นร้อยละ 75.23 จะเป็นบุคคลที่ไม่มีหนีสิน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีภาวะหนีสินซึ่งกระทำความผิดต่อชีวิตนั้น มีจำนวนเพียง 27 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 24.77 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดต่อชีวิตส่วนใหญ่จะกระทำความผิดจากปัจจัยด้านความหึงหวง ปัญหาเรื่องชู้สาว ถูกทำร้ายร่างกาย ดังนั้น ปัจจัยด้านหนีสินจึงเป็นเพียงส่วนน้อยที่ส่งผลให้เกิดการกระทำความผิดต่อชีวิต ดังนั้น จากผลการศึกษาจึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 6

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานข้อที่ 7 ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่นจะกระทำความผิดคือ
ความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น

ตารางที่ 59 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความอบอุ่นในครอบครัวกับการกระทำ
ความผิดต่อชีวิต

ระดับความอบอุ่นในครอบครัว	จำนวนผู้กระทำผิด (คน)	ร้อยละ
อยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น	60	55.05
อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น	49	44.95
รวม	109	100

Chi-Square = 1.110 Significance = 0.292 df = 1

จากตารางที่ 59 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านความอบอุ่นของครอบครัว กับ การกระทำความผิดต่อชีวิต ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า Significance = 0.292 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ความอบอุ่นของครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดต่อชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ ความอบอุ่นของครอบครัวไม่ได้เป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการกระทำความผิดต่อชีวิต แต่จากการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดต่อชีวิตนั้น เป็นกลุ่มที่มีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่อบอุ่น โดยกลุ่มนี้จะมีจำนวนสูงถึง 60 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.05 ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีพื้นฐานครอบครัวที่อบอุ่นแต่กระทำความผิดต่อชีวิต ที่มีอยู่จำนวน 49 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 44.95 ดังนั้น จากผลการศึกษาจึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 7

สมมติฐานข้อที่ 8 ผู้หญิงที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำความผิด
คดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว

ตารางที่ 60 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวกับการกระทำ
ความผิดต่อชีวิต

ภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	จำนวนผู้กระทำผิด (คน)	ร้อยละ
มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	85	77.98
ไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	24	22.02
รวม	109	100

Chi-Square = 34.138 Significance = 0.000 df = 1

จากตารางที่ 60 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง
ตัวแปรอิสระด้านภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว กับ การกระทำความผิดต่อชีวิต ด้วยสถิติ
Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า Significance = 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับ
นัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการ
กระทำความผิดต่อชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ ภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว
เป็นปัจจัยชนิดหนึ่งที่เกิดการกระทำความผิดต่อชีวิต จากการวิจัยพบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำ
ความผิดต่อชีวิตส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มที่มีภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว โดยกลุ่มนี้มีจำนวนสูง
ถึง 85 ราย คิดเป็นร้อยละ 77.98 ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดต่อชีวิตที่ไม่มีภาระการ
เลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวที่มีจำนวนเพียง 24 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 22.02 เท่านั้น ดังนั้น ผลจาก
การศึกษาจึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 8

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานข้อที่ 9 ผู้หญิงที่มีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดจะกระทำ
ความผิดคิดความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีเพื่อนไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิด

ตารางที่ 61 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อนกับการกระทำความผิดต่อชีวิต

การคบเพื่อน	จำนวนผู้กระทำผิด (คน)	ร้อยละ
คบเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำความผิด	10	9.17
คบเพื่อนที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิด	99	90.83
รวม	109	100

Chi-Square = 72.670 Significance = 0.000 df = 1

จากตารางที่ 61 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้านการคบเพื่อน กับ การกระทำความผิดต่อชีวิต ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า Significance = 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การคบเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดต่อชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ การมีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดจะเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการกระทำความผิดต่อชีวิต แต่จากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดต่อชีวิตส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีเพื่อนซึ่งไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อน ซึ่งกลุ่มนี้จะมีจำนวนสูงถึง 99 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 90.83 ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดต่อชีวิตที่มีเพื่อนซึ่งเคยมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อนที่มีจำนวนเพียง 10 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 9.17 เท่านั้น ดังนั้น จากผลการศึกษาจึงปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 9

สมมติฐานข้อที่ 10 ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดี

ตารางที่ 62 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประวัติการกระทำความผิดกับการกระทำความผิดต่อชีวิต

ประวัติการกระทำความผิด	จำนวนผู้กระทำผิด (คน)	ร้อยละ
ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดี	106	97.25
เคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดี	3	2.75
รวม	109	100

Chi-Square = 97.330 Significance = 0.000 df = 1

จากตารางที่ 61 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ด้านประวัติการกระทำความผิด กับ การกระทำความผิดต่อชีวิต ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า Significance = 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ประวัติการกระทำความผิดมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดต่อชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ การที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการกระทำความผิดต่อชีวิตได้ ซึ่งจากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดต่อชีวิตส่วนใหญ่จำนวน 106 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 97.25 นั้น เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยมีประวัติถูกดำเนินคดีมาก่อนเลย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดต่อชีวิตที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดีมาก่อนนั้น มีจำนวนเพียง 3 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 2.75 เท่านั้น ดังนั้น จากผลการวิจัยจึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 10

สมมติฐานข้อที่ 11 ผู้หญิงที่รู้จักกับเหยื่อมาก่อนจะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน

ตารางที่ 63 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรู้จักกับเหยื่อกับการกระทำความผิดต่อชีวิต

การรู้จักกับเหยื่อ	จำนวนผู้กระทำผิด (คน)	ร้อยละ
รู้จักกับเหยื่อมาก่อน	86	78.90
ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน	23	21.10
รวม	109	100

Chi-Square = 36.413 Significance = 0.000 df = 1

จากตารางที่ 62 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ด้านการรู้จักกับเหยื่อ กับ การกระทำความผิดต่อชีวิต ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ค่า Significance = 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การรู้จักกับเหยื่อมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดต่อชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กล่าวคือ การรู้จักกับเหยื่อมาก่อนเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดต่อชีวิตขึ้น ซึ่งจากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดต่อชีวิตนั้น ส่วนใหญ่จะรู้จักกับเหยื่อมาก่อน โดยกลุ่มนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 86 ราย คิดเป็นร้อยละ 78.90 ซึ่งมีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดต่อชีวิต โดยไม่รู้จักกับเหยื่อมาก่อน ที่มีเพียงจำนวน 23 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 21.10 เท่านั้น ดังนั้น จากการวิจัยจึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 11

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานโดยการทดสอบค่าไค-สแควร์ (Chi-Square)

ตารางที่ 64 ตารางแสดงผลการทดสอบสมมติฐานโดยการทดสอบค่าไค-สแควร์ (Chi-Square)

สมมติฐานข้อที่	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. ผู้หญิงที่มีอายุน้อยจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุมาก		✓
2. ผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาสูง	✓	
3. ผู้หญิงที่ผ่านการสมรสแล้วจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ยังเป็น โสด	✓	
4. ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ		✓
5. ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง	✓	
6. ผู้หญิงที่มีภาวะหนี้สินจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีหนี้สิน		✓
7. ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่นจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น		✓
8. ผู้หญิงที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	✓	
9. ผู้หญิงที่มีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีเพื่อน ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิด		✓
10. ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดี	✓	
11. ผู้หญิงที่รู้จักกับเหยื่อมาก่อนจะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน	✓	

จากสมมติฐานทั้งหมด 11 สมมติฐาน เมื่อทำการวิเคราะห์ผลแล้วปรากฏว่า มี 5 สมมติฐานที่ปฏิเสธ คือ สมมติฐานข้อที่ 1, 4, 6, 7, 9 และมี 6 สมมติฐานเท่านั้นที่ยอมรับ คือ สมมติฐานข้อที่ 2, 3, 5, 8, 10, 11

5.3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยทางมานุษยวิทยา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) จากกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความสมัครใจและให้ความยินยอม จำนวน 10 ราย โดยทำการสัมภาษณ์เก็บข้อมูลในเชิงลึกที่เกี่ยวข้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และนำมาทำการทดสอบได้ผลดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้หญิงที่มีอายุน้อยจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุมาก

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดต่อชีวิต จะมีเป็นผู้ที่มีอายุมาก คือ มีอายุสูงกว่า 30 ปีขึ้นไป ซึ่งจากการวิจัยพบว่ามีจำนวน 6 ราย จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 ราย ดังนั้น ปัจจัยด้านอายุไม่มีผลต่อการกระทำความผิดต่อชีวิต ผลการศึกษาจึงสามารถสรุปได้ว่า ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาสูง

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดต่อชีวิต จะเป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาที่ต่ำ คือ จบการศึกษาต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หรือ ม. 3 หรือ ม.ศ. 3 โดยมีจำนวนสูงถึง 9 ราย จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 ราย ดังนั้น ปัจจัยด้านระดับการศึกษาจึงมีผลต่อการกระทำความผิดต่อชีวิต ผลการศึกษาจึงสามารถสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 3 ผู้หญิงที่ผ่านการสมรสแล้วจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ยังเป็นโสด

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดต่อชีวิต จะเป็นผู้หญิงที่ผ่านการสมรสแล้ว โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 7 ราย จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 ราย ดังนั้น ปัจจัยด้านสถานะภาพการสมรสจึงมีผลต่อการกระทำความผิดต่อชีวิต ผลการศึกษาจึงสามารถสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานข้อที่ 4 ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดต่อชีวิต จะเป็นผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 6 ราย จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 ราย ดังนั้น ปัจจัยด้านการประกอบอาชีพจึงไม่มีผลต่อการกระทำความผิดต่อชีวิต ผลการศึกษาจึงสามารถสรุปได้ว่า ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 5 ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดต่อชีวิต จะเป็นผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำ คือ น้อยกว่าเดือนละ 5,000 บาท โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 7 ราย จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 ราย ดังนั้น ปัจจัยด้านรายได้จึงมีผลต่อการกระทำความผิดต่อชีวิต ผลการศึกษาจึงสามารถสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานข้อที่ 5

สมมติฐานข้อที่ 6 ผู้หญิงที่มีภาวะหนี้สินจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีหนี้สิน

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดต่อชีวิต จะเป็นผู้หญิงที่ไม่มีภาวะหนี้สินขณะที่กระทำความผิดต่อชีวิต โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 6 ราย จากกลุ่มตัวอย่าง

ทั้งหมด 10 ราย ดังนั้น ปัจจัยด้านภาวะหนี้สินจึงไม่มีผลต่อการกระทำคามผิดต่อชีวิต ผลการศึกษาจึงสามารถสรุปได้ว่า ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 6

สมมติฐานข้อที่ 7 ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่นจะกระทำคามผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำคามผิดต่อชีวิต จะเป็นผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 6 ราย จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 ราย ดังนั้น ปัจจัยด้านความอบอุ่นของครอบครัวจึงไม่มีผลต่อการกระทำคามผิดต่อชีวิต ผลการศึกษาจึงสามารถสรุปได้ว่า ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 7

สมมติฐานข้อที่ 8 ผู้หญิงที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำคามผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำคามผิดต่อชีวิต จะเป็นผู้หญิงที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 7 ราย จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 ราย ดังนั้น ปัจจัยด้านภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจึงมีผลต่อการกระทำคามผิดต่อชีวิต ผลการศึกษาจึงสามารถสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานข้อที่ 8

สมมติฐานข้อที่ 9 ผู้หญิงที่มีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำคามผิดจะกระทำคามผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีเพื่อนไม่เคยมีประวัติการกระทำคามผิด

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำคามผิดต่อชีวิต จะเป็นผู้หญิงที่ไม่เคยมีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำคามผิดมาก่อน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 8 ราย จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 ราย ดังนั้น ปัจจัยด้านการมีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำคามผิดจึงไม่มีผลต่อการกระทำคามผิดต่อชีวิต ผลการศึกษาจึงสามารถสรุปได้ว่า ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 9

สมมติฐานข้อที่ 10 ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำคามผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีจะกระทำคามผิดคิดคามผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่เคยมีประวัติการกระทำคามผิดและเคยถูกดำเนินคดี

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำคามผิดต่อชีวิต จะเป็นผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำคามผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีใดๆ มาก่อน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 8 ราย จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 ราย ดังนั้น ปัจจัยด้านการไม่เคยมีประวัติการกระทำคามผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีจึงมีผลต่อการกระทำคามผิดต่อชีวิต ผลการศึกษาจึงสามารถสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานข้อที่ 10

สมมติฐานข้อที่ 11 ผู้หญิงที่รู้จักกับเหยื่อมาก่อนจะกระทำคามผิดในคดีคามผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำคามผิดต่อชีวิต จะเป็นผู้หญิงที่รู้จักและมีความสนิทสนมกับเหยื่อมาก่อน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 8 ราย จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 10 ราย ดังนั้น ปัจจัยด้านการรู้จักกับเหยื่อมีผลต่อการกระทำคามผิดต่อชีวิต ผลการศึกษาจึงสามารถสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานข้อที่ 11

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยทางมานุษยวิทยา

ตารางที่ 65 ตารางแสดงผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยทางมานุษยวิทยา

สมมติฐานข้อที่	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. ผู้หญิงที่มีอายุน้อยจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุมาก		✓
2. ผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาสูง	✓	
3. ผู้หญิงที่ผ่านการสมรสแล้วจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ยังเป็น โสด	✓	
4. ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ		✓
5. ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง	✓	
6. ผู้หญิงที่มีภาวะหนี้สินจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีหนี้สิน		✓
7. ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่นจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น		✓
8. ผู้หญิงที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	✓	
9. ผู้หญิงที่มีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีเพื่อนไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิด		✓
10. ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดี	✓	
11. ผู้หญิงที่รู้จักกับเหยื่อมาก่อนจะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน	✓	

จากสมมติฐานทั้งหมด 11 สมมติฐาน เมื่อทำการวิเคราะห์ผลแล้วปรากฏว่า มี 5 สมมติฐานที่ปฏิเสธ คือ สมมติฐานข้อที่ 1, 4, 6, 7, 9 และมี 6 สมมติฐานเท่านั้นที่ยอมรับ คือ สมมติฐานข้อที่ 2, 3, 5, 8, 10, 11

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ตารางที่ 66 ตารางแสดงผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่	ผลการทดสอบเชิงปริมาณ	ผลการทดสอบเชิงคุณภาพ
1. ผู้หญิงที่มีอายุน้อยจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุมาก	✗	✗
2. ผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาสูง	✓	✓
3. ผู้หญิงที่ผ่านการสมรสแล้วจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ยังเป็นโสด	✓	✓
4. ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ	✗	✗
5. ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง	✓	✓
6. ผู้หญิงที่มีภาวะหนีสินจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีหนีสิน	✗	✗
7. ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่นจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น	✗	✗
8. ผู้หญิงที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว	✓	✓

สมมติฐานข้อที่	ผลการทดสอบเชิงปริมาณ	ผลการทดสอบเชิงคุณภาพ
9. ผู้หญิงที่มีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำความคิดจะกระทำความคิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีเพื่อนไม่เคยมีประวัติการกระทำความคิด	✗	✗
10. ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความคิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีจะกระทำความคิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่เคยมีประวัติการกระทำความคิดและเคยถูกดำเนินคดี	✓	✓
11. ผู้หญิงที่รู้จักกับเหยื่อมาก่อนจะกระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน	✓	✓

*หมายเหตุ ✓ = ยอมรับสมมติฐาน
 ✗ = ปฏิเสธสมมติฐาน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งทำการทดสอบด้วยสถิติค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) และการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งทำการทดสอบข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) นั้น มีผลทั้งสองแบบเหมือนกันดังนี้ จากสมมติฐานทั้งหมด 11 สมมติฐาน เมื่อทำการวิเคราะห์ผลแล้วปรากฏว่า มี 5 สมมติฐานที่ปฏิเสธ คือ สมมติฐานข้อที่ 1, 4, 6, 7, 9 และมี 6 สมมติฐานเท่านั้นที่ยอมรับ คือ สมมติฐานข้อที่ 2, 3, 5, 8, 10, 11

5.4 การอภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง โดยทดสอบค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และการทดสอบทางมานุษยวิทยา เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระต่างๆ กับการกระทำความคิดต่อชีวิต ปรากฏว่า สมมติฐานที่ได้รับการยอมรับ มี 6 สมมติฐาน ประกอบด้วยตัวแปร 6 ตัวแปร คือ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส รายได้ การกระเลียงบุคคลในครอบครัว ประวัติการกระทำความคิด การรู้จักกับเหยื่อ ส่วนสมมติฐานที่

ได้รับการปฏิเสธมี 5 สมมติฐาน คือ อายุ การประกอบอาชีพ ภาวะหนี้สิน ความอบอุ่นของครอบครัว การคบเพื่อน

ตัวแปร อายุ ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้หญิงที่มีอายุน้อยจะกระทำความผิดคิด ความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุมาก ผลการวิจัยพบว่า **ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้** ทั้งนี้ อัจฉริยา ได้ว่า ผู้หญิงที่มีอายุมาก ซึ่งผลงานวิจัยของ สมเกียรติ เถลิงเกียรติ (2543) ได้กล่าวว่า อายุของบุคคลนั้น มักจะสะท้อนให้เห็นความแตกต่างของโอกาสการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งอายุที่แตกต่างกัน อาจทำให้บุคคลมีความคิดเห็นต่อเรื่องต่างๆ แตกต่างกันด้วย อายุเป็นตัวแปรที่สะท้อนให้เห็นถึงภูมิหลังและประสบการณ์ที่ผ่านมาในชีวิต ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีอายุมากนั้น อาจจะได้รับความคิดเห็นจากเรื่องต่างๆ หลายเรื่องและมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุน้อย ดังนั้น เมื่อเกิดเหตุการณ์ใดๆ มากระทบเข้า เช่น การถูกทำร้ายร่างกาย เป็นต้น จึงทำให้เกิดความเจ็บกตขื่น ยิ่งเมื่อถูกกระทำบ่อยๆ ความเจ็บกตนั้นจึงเกิดระเบิดออกมา ทำให้เกิดการลงมือกระทำความผิดต่อชีวิตขึ้นได้ นอกจากนี้ ผู้หญิงที่อายุน้อย จะไม่ค่อยประสบกับปัญหาต่างๆ มากนัก เช่น ปัญหาเรื่องการเลี้ยงดูบุตร การต้องหาเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว เป็นต้น จึงทำให้ไม่เกิดอารมณ์ที่รุนแรงเหมือนกับผู้หญิงที่มีอายุมากแล้ว จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตัวแปร ระดับการศึกษา ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาต่ำจะกระทำความผิดคิดความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาสูง ผลการวิจัยพบว่า **เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้** ทั้งนี้ อัจฉริยา ได้ว่า ผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาต่ำนั้น จะไม่สามารถรู้ถึงผลที่จะได้รับจากกระทำของตนเอง และไม่สามารถควบคุมตนเองในสภาพแวดล้อมที่กดดันได้ ดังนั้น เมื่อมีเหตุการณ์มากระทบต่อตัวเองและไม่สามารถที่จะแก้ไขได้แล้ว จึงทำให้เกิดการกระทำ ความผิดต่อชีวิตขึ้น ซึ่งเป็นไปตามผลการวิจัยของ นาดยา บัวลอย (2543) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยในการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงในคดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย พบว่า ปัจจัยด้านการศึกษา มีผลต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิง โดยนักโทษหญิงที่ทำการศึกษานั้น มีระดับการศึกษาที่ต่ำทำให้ตกเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดได้โดยง่าย โดยเฉพาะการถูกหลอกลวงให้ร่วมมือฆ่าหรือทำร้ายร่างกาย จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตัวแปร สถานภาพการสมรส ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้หญิงที่ผ่านการสมรสแล้วจะกระทำความผิดคิดความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ยังเป็น โสด ผลการวิจัยพบว่า **เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้** ทั้งนี้ อัจฉริยา ได้ว่า การที่ผู้หญิงผ่านการสมรสแล้วกระทำความผิดต่อชีวิต

มากนั้น อาจเป็นเพราะความผิดที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่แล้วเกิดขึ้นจากสาเหตุความหึงหวง หรือปัญหาเรื่องชู้สาว ดังนั้น จึงทำให้ผู้หญิงที่ผ่านการแต่งงานแล้วทนไม่ได้กับปัญหาดังกล่าว หรืออาจจะกลัวถูกทิ้งขว้าง จึงได้ลงมือกระทำความผิดต่อชีวิตขึ้น ซึ่งเป็นไปตามผลการวิจัยของ ธนพงศ์ ธนเดชากุล (2536) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับ “มูลเหตุในการกระทำความผิดของผู้ต้องขังคดีฆ่าผู้อื่น” โดยสรุปว่า สถานภาพการสมรสมีส่วนสัมพันธ์กับการกระทำความผิดฆ่าผู้อื่นมากกว่าการมีสถานะภาพโสด นอกจากนี้ การศึกษายังแสดงให้เห็นว่า ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่กำลังอยู่ในช่วงของการเริ่มต้นการมีครอบครัว ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตัวแปร การประกอบอาชีพ ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า **ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้** ทั้งนี้อาจวิเคราะห์ได้ว่า จากสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันที่ค่าครองชีพสูงขึ้น และการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจที่เกิดจากการพัฒนาประเทศไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้หญิงส่วนใหญ่ต้องประกอบอาชีพเพื่อหารายได้สำหรับใช้จ่ายและช่วยเหลือจุนเจือครอบครัว จำนวนของผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจึงมีน้อย ดังนั้น จากสภาพสังคมและเศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบันนี้เองจึงผลต่อตัวแปรดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้จำนวนของผู้หญิงที่กระทำความผิดต่อชีวิตส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีอาชีพ จะมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตัวแปร รายได้ ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง ผลการวิจัยพบว่า **เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้** ทั้งนี้ อาจวิเคราะห์ได้ว่า ปัญหาเรื่องรายได้ต่ำ นำไปสู่ปัญหาด้านครอบครัว ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทขึ้นเมื่อมีรายได้ไม่เพียงพอต่อการยังชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเกิดปัญหาเรื่องชู้สาวหรือการพนัน ซึ่งทำให้สามีของผู้กระทำความผิดนำเอาเงินของครอบครัวไปใช้จ่ายในการเลี้ยงดูหญิงอื่นหรือใช้เล่นการพนัน และนำไปสู่การกระทำความผิดต่อชีวิตได้ นอกจากนี้แล้ว ตัวแปรเรื่องรายได้นี้ ยังมีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาอีกด้วย โดยหากมีระดับการศึกษาที่สูง เมื่อประกอบอาชีพแล้วจะได้รับรายได้ที่สูงตาม ในเรื่องรายได้ที่ต่ำมีผลต่อการกระทำความผิดต่อชีวิตนั้น ได้รับการสนับสนุนจากการศึกษาวิจัยของ ธนพงศ์ ธนเดชากุล ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับ “มูลเหตุในการกระทำความผิดของผู้ต้องขังคดีฆ่าผู้อื่น” ซึ่งจากการศึกษาพบว่า มูลเหตุในการกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นเพื่อหวังเงินรางวัลจากการฆ่า ซึ่งเป็นมูลเหตุอันดับที่ 3 รองจากการฆ่าเพราะความคับแค้นใจ และการฆ่าเพราะต้องการให้พ้นจากการจับกุมหรือเพื่อปกปิดความผิดของตนเอง ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตัวแปร **ภาวะหนี้สิน** ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้หญิงที่มีภาวะหนี้สินจะกระทำ ความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีหนี้สิน ผลการวิจัยพบว่า **ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้** ทั้งนี้อาจวิเคราะห์ได้ว่า ในการกระทำความผิดต่อชีวิตนั้น ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากสาเหตุ เช่น ความหึงหวง เรื่องชู้สาว การถูกทำร้ายร่างกาย เป็นต้น ส่วนการลงมือกระทำผิดจากสาเหตุในเรื่องหนี้สินนั้นมีจำนวนน้อยมาก จึงทำให้ผลการศึกษามิเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งเอาไว้ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากการศึกษาวิจัยของ ประเทือง ขนิยผล และสุวิทย์ นิ่มน้อย (2533) ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับ “เหยื่ออาชญากรรม” โดยได้ระบุว่า การเกิดอาชญากรรมนั้น เกิดจากเหยื่อมี พฤติกรรมที่ข่มขู่หรือกดดัน ข่มเหง บีบบังคับ ต่อผู้กระทำผิดอย่างมาก จนระงับอารมณ์และ ยับยั้งสติไม่ได้ ต้องลงมือทำร้าย เช่น เพราะเกิดจากความแค้นอย่างมากหรือบันดาลโทสะ เป็นต้น จึงเป็นการสนับสนุนได้ว่า ภาวะหนี้สินไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงลงมือกระทำผิด ต่อชีวิต ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตัวแปร **ความอบอุ่นของครอบครัว** ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้หญิงที่อยู่ใน ครอบครัวที่ไม่อบอุ่นจะกระทำ ความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่ อบอุ่น ผลการวิจัยพบว่า **ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้** ทั้งนี้อาจวิเคราะห์ได้ว่า การที่ผู้หญิงที่อยู่ใน อาศัยในครอบครัวที่อบอุ่นกระทำผิดมากกว่านั้น เป็นไปเนื่องจากสภาพของสังคมและ เศรษฐกิจในปัจจุบัน ซึ่งทำให้ทุกคนต้องแข่งขันกันประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ การอยู่ร่วมกันเป็น ครอบครัวที่เหนียวแน่นแบบอดีตนั้นมีอยู่น้อย ส่วนใหญ่จะเป็นการอยู่ร่วมกันแบบหลวมๆ กล่าวคือ ทุกคนในครอบครัวต่างก็มีภาระหน้าที่ ซึ่งทำให้หาเวลาอยู่ร่วมกันได้น้อย การพบปะกันระหว่าง ครอบครัวจึงลดลงไปด้วย ดังนั้น โอกาสที่จะเกิดการทะเลาะวิวาทกันภายในครอบครัวจึงมีน้อยลง ไป จากสภาพดังกล่าวนี้เอง ทำให้ทุกคนต่างคนต่างอยู่ ดังนั้น การขัดเกลาทางสังคมโดยเฉพาะจาก สถาบันครอบครัวจึงลดลงไปด้วย ทำให้เป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมหรือการกระทำผิด คดีได้ง่าย เนื่องจากไม่มีจิตสำนึกว่าอะไรควรหรือไม่ควร ซึ่งสนับสนุนแนวความคิดนี้ได้ด้วย ทฤษฎีกระบวนการทางสังคม (Social Process Theories) ที่อธิบายว่า คนถูกขัดเกลา (Socialization) จากสถาบันต่างๆ ในสังคม เช่น ครอบครัว โรงเรียน เพื่อน ที่ทำงาน เป็นต้น ดังนั้น เมื่อสภาพ ครอบครัวหรือความสัมพันธ์ในครอบครัว (Family Relations) มีน้อย จะทำให้ระเบียบวินัยในสิ่งที่ ถูกต้องไม่ได้รับการสั่งสอน และส่งผลกระทบถึงพฤติกรรมอาชญากรรมได้ ดังนั้น จึงปฏิเสธ สมมติฐานที่ตั้งไว้

ตัวแปร **ภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว** ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้หญิงที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว ผลการวิจัยพบว่า **เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้** ทั้งนี้อาจวิเคราะห์ได้ว่า การมีภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวนั้น เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลทำให้รายได้ไม่เพียงพอ เมื่อประสบกับปัญหาเรื่องอื่นๆ จึงทำให้เกิดความเครียด และระเบิดออกมา ทำให้เกิดการกระทำความผิดต่อชีวิตขึ้น โดยเฉพาะเมื่อประสบปัญหาครอบครัว เช่น สามีติดการพนัน เรื่องชู้สาวหรือการมีหญิงอื่นของสามี การถูกสามีทำร้ายร่างกาย เป็นต้น ซึ่งสนับสนุนได้ด้วยงานวิจัยของ ศศิธร แสงพงสานนท์ (2520) ที่ทำการศึกษารื่อง “การศึกษาภูมิหลังของนักโทษหญิงในทัณฑสถานลาดยาว” ซึ่งพบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดส่วนใหญ่จะมีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว และจากงานวิจัยของ จารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา (2536) ที่ทำการศึกษารื่อง “สาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิง กรุงเทพมหานคร” พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายมีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตัวแปร **การคบเพื่อน** ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้หญิงที่มีเพื่อนที่เขามีประวัติการกระทำความผิดจะกระทำความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีเพื่อนไม่เขามีประวัติการกระทำความผิด ผลการวิจัยพบว่า **ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้** ทั้งนี้อาจวิเคราะห์ได้ว่า เพศหญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ มีความหวาดกลัว จึงไม่ค่อยจะเป็นผู้ลงมือกระทำความผิดใดๆ ซึ่งแตกต่างจากเพศชายที่ต้องการความท้าทาย ชอบลอง ดังนั้น จึงมีจำนวนเพศหญิงที่กระทำความผิดน้อยกว่าเพศชาย นอกจากนี้ สังคมไทยทำให้เพศหญิงต้องรักตัวสงวนนาง ดังนั้น ในเรื่องของการคบหาเพื่อนนั้น จึงมีจำนวนน้อย ซึ่งโอกาสในการถ่ายทอดพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายจากเพื่อนจึงมีน้อยลงไปด้วย ดังนั้น จากการวิจัยครั้งนี้จึงพบว่า ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดต่อชีวิตจะไม่เคยมีเพื่อนที่มีประวัติการกระทำความผิดมาก่อน ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตัวแปร **ประวัติการกระทำความผิด** ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีจะกระทำความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดี ผลการวิจัยพบว่า **เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้** ทั้งนี้อาจวิเคราะห์ได้ว่า ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อนนั้น ไม่ทราบถึงโทษทัณฑ์และความยากลำบากในการถูกลงโทษจากผลของการกระทำความผิด จึงไม่มีเครื่องเตือนใจที่คอยห้ามไม่ให้ลงมือกระทำความผิด ซึ่งสามารถสนับสนุนด้วยทฤษฎีข่มขู่หรือปราบปราม

(Deterrence) อ้างถึงใน ประธาน วัฒนาวาณิช (2520) ซึ่งตามทฤษฎีนี้กล่าวว่า การลงโทษต่อผู้กระทำความผิดจะทำให้เกิดความเข็ดหลาบไม่กล้ากระทำความผิดซ้ำอีก และยังเป็น การแสดงให้ผู้อื่นเห็นว่า ถ้ากระทำความผิดแบบเดียวกันก็จะต้องได้รับโทษเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ งานศึกษาวิจัยของ จารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา (2536) เรื่อง “สาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิง กรุงเทพมหานคร” พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน และระบุว่า ประวัติการกระทำความผิดไม่มีส่วนสำคัญต่อการกระทำความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายเลย ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตัวแปร การรู้จักกับเหยื่อ ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้หญิงที่รู้จักกับเหยื่อมาก่อนจะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน ผลการวิจัยพบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจวิเคราะห์ได้ว่า ในการกระทำความผิดต่อชีวิตนั้น เหยื่อส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลที่ผู้กระทำความผิดมีความรู้จักและสนิทสนมด้วย เช่น เป็นสามี คนรัก เพื่อนร่วมงาน เป็นต้น ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้ว ผู้กระทำความผิดจะถูกเหยื่อบีบบังคับหรือทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรง จนไม่สามารถที่จะยับยั้งใจได้ จึงได้ลงมือกระทำความผิดเพื่อให้ตนเองรอดพ้นจากการถูกกระทำดังกล่าว ซึ่งสามารถสนับสนุนได้ด้วยงานศึกษาวิจัยของ ประเทือง ขนิษฐผล และ สุวิทย์ นุ่มน้อย (2533) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง “เหยื่ออาชญากรรม” โดยการวิจัยเสนอว่า เหยื่อถูกกระทำเนื่องจากมีพฤติกรรมข่มขู่หรือกดดันข่มเหง บีบบังคับต่อผู้กระทำผิดอย่างมาก จนระงับอารมณ์และยับยั้งสติไม่ได้ ต้องลงมือ จากสาเหตุเกิดความแค้นอย่างมากหรือบันดาลโทสะ และงานวิจัยดังกล่าวยังได้เสนออีกว่า ส่วนใหญ่เหยื่อจะเคยรู้จักหรือมีความสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมาก่อน เช่น เป็นสามี คู่รัก คนรู้จัก เพื่อนร่วมงาน หรือทำธุรกิจที่ขัดผลประโยชน์กัน เป็นต้น ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

จึงสรุปได้ว่า จากการศึกษาวิจัยตัวแปรอิสระ คือ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส รายได้ ภาระการเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว ประวัติการกระทำความผิด การรู้จักกับเหยื่อ มีความสัมพันธ์ต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางอย่างมีระดับนัยสำคัญที่ 0.05 ส่วนตัวแปรอิสระ คือ อายุ การประกอบอาชีพ ภาวะหนี้สิน ความอบอุ่นของครอบครัว การคบเพื่อน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลางอย่างมีระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง” โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้ผู้ต้องขังในทัณฑสถานหญิงกลางกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิต เพื่อศึกษาประวัติชีวิตของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลางที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิต เพื่อศึกษาถึงผลกระทบของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลางหลังจากที่กระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิต และเพื่อศึกษาหาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเพศหญิงในคดีความผิดต่อชีวิต โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผลงานวิจัย เอกสาร และวรรณกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

โดยการวิจัยครั้งนี้มีสมมติฐาน 11 ข้อ คือ

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้หญิงที่มีอายุน้อยจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีอายุมาก

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาสูง

สมมติฐานข้อที่ 3 ผู้หญิงที่ผ่านการสมรสแล้วจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ยังเป็น โสด

สมมติฐานข้อที่ 4 ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ

สมมติฐานข้อที่ 5 ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง

สมมติฐานข้อที่ 6 ผู้หญิงที่มีภาวะหนี้สินจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีหนี้สิน

สมมติฐานข้อที่ 7 ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่นจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น

สมมติฐานข้อที่ 8 ผู้หญิงที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว

สมมติฐานข้อที่ 9 ผู้หญิงที่มีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีเพื่อนไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิด

สมมติฐานข้อที่ 10 ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีจะกระทำความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดและเคยถูกดำเนินคดี

สมมติฐานข้อที่ 11 ผู้หญิงที่รู้จักกับเหยื่อมาก่อนจะกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ต้องขังหญิงซึ่งกระทำความผิดในคดีความผิดต่อชีวิตที่เป็นนักโทษเด็ดขาดและต้องโทษคุมขังอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง จำนวนทั้งสิ้น 109 ราย โดยใช้วิธีแจกแบบสอบถาม ซึ่งได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา และตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัย ครบถ้วนทั้งหมด 109 ราย ซึ่งคำถามแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยภูมิหลัง ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพและรายได้ ส่วนที่ 3 ภูมิหลังของครอบครัว ส่วนที่ 4 ภูมิหลังเกี่ยวกับเพื่อนสนิท และส่วนที่ 5 ภูมิหลังเกี่ยวกับเหตุและรายละเอียดของการกระทำความผิด เมื่อได้ข้อมูลกลับมา ผู้วิจัยได้ประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (Statistical Package for the Social Science – SPSS) เพื่อคำนวณหาค่าความถี่ ร้อยละ และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้ค่าไค-สแควร์ (Chi-Square)

6.1 สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป มีจำนวน 91 ราย คิดเป็นร้อยละ 83.49 ค่าเฉลี่ยอายุปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง คือ 41.2 ปี อายุปัจจุบันที่น้อยสุดของกลุ่มตัวอย่าง คือ 21 ปี อายุปัจจุบันที่มากที่สุด คือ 68 ปี และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะกระทำความผิดขณะที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีจำนวน 61 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.96 มีค่าเฉลี่ยอายุขณะกระทำความผิด คือ 32.6 ปี กลุ่มตัวอย่างกระทำความผิดขณะที่มีอายุน้อยที่สุด คือ 16 ปี กระทำความผิดขณะที่มีอายุมากที่สุด คือ 62 ปี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ประมาณ 4 – 6 คน และส่วนใหญ่จะไม่มีพี่น้องที่เกิดจากต่างบิดาหรือต่างมารดา บิดาและมารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะยังคงมีชีวิตอยู่ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาพุทธ โดยมีจำนวน 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 88.07 ส่วนใหญ่จะมีระดับการศึกษาไม่สูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สถานภาพการสมรสของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ส่วนใหญ่มีผ่านการสมรสแล้ว โดยมีจำนวน 92 ราย คิดเป็นร้อยละ 84.40 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีบุตรธิดาแล้ว

สำหรับด้านประวัติการกระทำความผิดของกลุ่มตัวอย่างนั้น จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ จำนวนถึง 106 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 97.25 ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อน ด้านอาชีพนั้น ส่วนใหญ่จะมีอาชีพทำกิน โดยอาชีพที่พบมากที่สุดได้แก่ ทำนา ทำสวน ทำไร่ โดยมีจำนวน 44 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.37 รองลงมาเป็นอาชีพค้าขาย รับจ้างทั่วไป ประกอบอาชีพส่วนตัว และรับราชการ ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนจากการประกอบอาชีพอยู่ในระดับที่ต่ำ คือ 1 – 5,000 บาท ซึ่งกลุ่มนี้มีจำนวน 67 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.47 จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะได้รับการอุปการะค่าใช้จ่ายจากคู่สมรส รองลงมาคือ บิดาหรือมารดาของกลุ่มตัวอย่างเอง ญาติพี่น้อง ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จำนวนถึง 85 ราย คิดเป็นร้อยละ 77.98 มีภาระต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว โดยมากได้แก่ บุตรธิดา รองลงมาคือ บิดามารดา ญาติพี่น้อง บิดามารดาและญาติพี่น้องของคู่สมรส ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะได้รับเงินค่าใช้จ่ายจากคู่สมรสเดือนละ 1 – 5,000 บาท นอกจากนี้ ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะไม่มีภาระหนี้สินก่อนการกระทำความผิด โดยกลุ่มนี้มีจำนวน 82 ราย คิดเป็นร้อยละ 75.23 ซึ่งหนี้สินส่วนใหญ่ที่มีนั้น เกิดจากกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ก่อขึ้นเอง

รองลงมาคือ คู่สมรสเป็นผู้ก่อ โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระหนี้สินนั้น ส่วนใหญ่จะมีรายได้ไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะแก้ไขปัญหาคด้วยวิธีการหยิบยืมหรือกู้จากบุคคลอื่น

สำหรับด้านภูมิหลังของครอบครัวนั้น จากการศึกษาพบว่า บิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังคงครองรักอยู่ด้วยกัน โดยมีจำนวน 71 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.14 ส่วนใหญ่บิดามารดาจะอยู่กันด้วยความสงบสุข ไม่มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างกับบรรดาพี่น้องนั้น พบว่า ส่วนใหญ่จะอยู่กันด้วยความสงบสุข ไม่มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน จากการศึกษาพบว่า ปัจจุบันบิดาและมารดาของกลุ่มตัวอย่างยังคงมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ส่วนการอยู่อาศัยร่วมกับบุคคลอื่นก่อนการกระทำความผิดของกลุ่มตัวอย่างนั้น จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ร่วมกับคู่สมรส บุตร ธิดา โดยมีจำนวนถึง 57 ราย คิดเป็นร้อยละ 52.29 รองลงมา คือ อาศัยอยู่ร่วมกับคู่สมรส บุตร ธิดา แต่มีบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างหรือของคู่สมรสเข้ามาร่วมอยู่อาศัยด้วย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่อยู่เพียงลำพังคนเดียวนั้น จะมีเพียง 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.35 เท่านั้น โดยความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างกับบุคคลอื่นที่อยู่อาศัยร่วมด้วย พบว่า ส่วนใหญ่จะอยู่ร่วมกันอย่างดี ไม่มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน สำหรับประวัติการกระทำความผิดของบุคคลในครอบครัวนั้น จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะไม่มีบุคคลในครอบครัวเคยมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อน โดยมีจำนวนสูงถึง 85 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 77.98 ซึ่งกรณีที่กลุ่มตัวอย่างมีบุคคลในครอบครัวมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อนนั้น ความสัมพันธ์ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างกับบุคคลในครอบครัวที่มีประวัติเคยกระทำความผิดนั้นเป็นไปด้วยความสนิทสนมปานกลาง

ด้านภูมิหลังเกี่ยวกับเพื่อนสนิทนั้น จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดต่างก็มีเพื่อนสนิท แต่ส่วนใหญ่จะมีเพื่อนสนิทแค่ 1 คน รองลงมา จะมีเพื่อนสนิทมากกว่า 3 คนขึ้นไป โดยเพื่อนสนิทที่มีส่วนใหญ่นั้น จะไม่สามารถปรึกษาปัญหาได้เลย และกลุ่มตัวอย่างไม่เคยนำเอาปัญหาใดๆ ไปปรึกษากับเพื่อนสนิท ซึ่งมีจำนวนถึง 74 ราย คิดเป็นร้อยละ 67.89 สำหรับการพบเจอกับเพื่อนสนิทนั้น ส่วนใหญ่จะเจอกันเพียงเดือนละ 1 ครั้ง มีจำนวน 68 ราย คิดเป็นร้อยละ 62.38 ซึ่งการเจอกับเพื่อนสนิทนั้น ส่วนใหญ่จะไม่มีกรร่วมดื่มสุรากัน สำหรับประวัติการกระทำความผิดของเพื่อนสนิทของกลุ่มตัวอย่างนั้น พบว่า ส่วนใหญ่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อน โดยมีจำนวนสูงถึง 99 ราย คิดเป็นร้อยละ 90.83 จะมีเพื่อนสนิทที่มีประวัติการกระทำความผิดมาก่อนเพียง 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.17 และในการคบกับเพื่อนสนิทนั้น ส่วนใหญ่เพื่อนสนิทจะไม่เคยชักชวนให้กลุ่มตัวอย่างร่วมกระทำความผิดด้วย โดยกลุ่มนี้จะมีจำนวน 100 ราย คิดเป็นร้อยละ

91.74 จะมีเพียง 9 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 8.26 เท่านั้นที่ถูกเพื่อนสนิทชักชวนให้ร่วมกระทำ ความผิด ซึ่งเมื่อถูกชักชวนแล้ว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะปฏิเสธการชักชวนของเพื่อนสนิท โดยมี จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 77.78 จะยอมปฏิบัติตามคำชักชวนของเพื่อนสนิทเพียง 2 รายเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 22.22 นอกจากนี้ จากการศึกษาพบว่า เพื่อนสนิทของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะไม่เคย เสพยาเสพติดมาก่อน จะมีเพียง 9 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 8.26 เท่านั้นที่เสพยาเสพติด สำหรับการ ร่วมเกี่ยวกับเพื่อนสนิทนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยไม่ร่วมเกี่ยวกับเพื่อนสนิทในเวลา กลางคืนเลย

ด้านภูมิหลังเกี่ยวกับเชื้อ ภูมิลหุ และรายละเอียดของการกระทำความคิดนั้น จาก การศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีความรู้จักคุ้นเคยกับเหยื่อมาก่อน โดยมีจำนวนสูงถึง 86 ราย คิดเป็นร้อยละ 78.90 โดยเหยื่อส่วนใหญ่จะเป็นสามีหรือคนรักของกลุ่มตัวอย่าง รองลงมาจะ เป็นเพื่อนบ้าน ญาติพี่น้องของกลุ่มตัวอย่างหรือของกลุ่มสมรส เพื่อนสนิท และนายจ้างหรือลูกจ้าง ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการลงมือกระทำความคิดนั้น ส่วนใหญ่เกิดจากรื่องชู้สาว รองลงมา คือ ทะเลาะวิวาทกัน ถูกข่มเหงรังแก ถูกขู่โทสะ ตามลำดับ ซึ่งในการกระทำความคิดนั้น จาก การศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่จะไม่มีผู้ส่วนในการกระทำความคิดด้วย โดยมีจำนวน 64 ราย คิดเป็น ร้อยละ 58.72 และส่วนใหญ่การกระทำความคิดจะไม่ได้มีการวางแผนการณไว้ล่วงหน้า โดยอาวุธที่ ใช้ในการกระทำความคิดส่วนใหญ่จะได้แก่ ปืน มีจำนวน 43 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.45 แต่ก็มี บางส่วนที่ใช้อาวุธที่หาได้ทั่วไป เช่น เข็มฉีดยา การจับกดน้ำ สายไฟ น้ำกรด ยานอนหลับ ยาฆ่า แมลง ใช้มือบีบคอและกระแทกหัว เป็นต้น โดยกลุ่มนี้มีจำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.69 รองลงมาใช้มีดเป็นอาวุธ มีจำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.85 ใช้ไม้เป็นอาวุธ มีจำนวน 10 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.18 และสุดท้ายใช้เชือกเป็นอาวุธ มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.84 จากการศึกษา พบว่า ขณะลงมือกระทำความคิดนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะไม่ได้มีคัสสุราและไม่ได้เสพยาเสพติด ก่อน โดยกลุ่มนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 93 ราย คิดเป็นร้อยละ 85.32 ขณะลงมือกระทำความคิดนั้น ส่วน ใหญ่จะไม่มีปัญหาเรื่องสุขภาพที่ส่งผลกระทบต่อให้เกิดการลงมือกระทำความคิด นอกจากนี้ จาก การศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างขณะที่ลงมือกระทำความคิดนั้น ส่วนใหญ่จะคิดว่า เมื่อลงมือและจะ ไม่ถูกจับกุมตัวได้ โดยมีจำนวนถึง 64 ราย คิดเป็นร้อยละ 58.72 ภายหลังจากลงมือกระทำความคิด แล้ว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะหลบหนีไปจากที่เกิดเหตุ และเมื่อถูกจับกุมตัวได้ กลุ่มตัวอย่างส่วน ใหญ่จะให้การรับสารภาพว่าเป็นผู้ปลงมือกระทำความคิดจริง ส่วนเรื่องความรู้สึกสำนึกผิดหลังจาก ลงมือกระทำความคิดนั้น จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ จำนวนถึง 97 ราย หรือคิดเป็น

ร้อยละ 89.99 รู้สึกเสียใจต่อการกระทำที่เกิดขึ้น จะมีเพียงส่วนน้อย คือ 12 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 11.01 ที่ไม่รู้สึกเสียใจต่อการกระทำที่เกิดขึ้น

2. การทดสอบสมมติฐาน

ในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม เพื่อทดสอบสมมติฐานทั้ง 11 ข้อ เมื่อทำการทดสอบด้วยสถิติค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว ปรากฏว่า สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2, 3, 5, 8, 10, 11 และปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1, 4, 6, 7, 9 ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ผู้หญิงที่มีอายุน้อยจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตไม่แตกต่างไปจากผู้หญิงที่มีอายุมาก
2. ผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีระดับการศึกษาสูง
3. ผู้หญิงที่ผ่านการสมรสแล้วจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ยังเป็นโสด
4. ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบอาชีพจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตไม่แตกต่างไปจากผู้หญิงที่ประกอบอาชีพ
5. ผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่มีรายได้สูง
6. ผู้หญิงที่มีภาวะหนี้สินจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตไม่แตกต่างไปจากผู้หญิงที่ไม่หนี้สิน
7. ผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่นจะกระทำความผิดคดีความผิดต่อชีวิตไม่แตกต่างไปจากผู้หญิงที่อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น

8. ผู้หญิงที่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวจะกระทำความคิดตีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่มีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว

9. ผู้หญิงที่มีเพื่อนที่เคยมีประวัติการกระทำความคิดจะกระทำความคิดตีความผิดต่อชีวิตไม่แตกต่างไปจากผู้หญิงที่มีเพื่อนไม่เคยมีประวัติการกระทำความคิด

10. ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประวัติการกระทำความคิดและไม่เคยถูกดำเนินคดีจะกระทำความคิดตีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่เคยมีประวัติการกระทำความคิดและเคยถูกดำเนินคดี

11. ผู้หญิงที่รู้จักกับเหยื่อมาก่อนจะกระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่าผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน

6.2 ปัญหาข้อขัดข้องในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาจากผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิตซึ่งต้องโทษอยู่ในทัณฑสถานหญิงกลาง ซึ่งมีข้อจำกัดในการศึกษาวิจัย ทำให้เกิดปัญหาข้อขัดข้องซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยประสบปัญหาหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ตอบแบบสอบถามไม่เข้าใจในเนื้อหาของแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้ตรวจสอบความถูกต้องและเนื้อหาที่ใช้ในการสื่อสารหลายครั้ง อีกทั้งได้นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง และได้ปรับปรุงและแก้ไขแล้วก่อนนำมาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งยังคงเกิดปัญหาเช่นเดิม เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่อ่านแบบสอบถามให้ครบถ้วน หรือไม่เข้าใจในข้อคำถาม ซึ่งจำเป็นต้องมีการอธิบายให้ทราบ

2. กลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีบางส่วนที่ไม่ได้รับการศึกษาเลยหรือเคยได้รับการศึกษามบ้าง แต่เมื่อไม่ได้ใช้งาน จึงทำให้เกิดความลืม ส่งผลให้เกิดการไม่เข้าใจในคำถามบางข้อ ทำให้การสื่อความหมายหรือความเข้าใจในคำถามไม่ตรงกัน ซึ่งต้องอาศัยเจ้าหน้าที่ของทัณฑสถานหญิงกลางในการอธิบายให้กลุ่มตัวอย่างทราบ

3. เนื่องจากผู้วิจัยเองเป็นเจ้าของหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ ดังนั้น เมื่อผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ต้องขังซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของกรมราชทัณฑ์ ทำให้กลุ่มตัวอย่างเหล่านั้นเกิดความเกรงใจต่อผู้วิจัยและไม่กล้าที่จะตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ซึ่งทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องตรงกับความจริง

4. กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลนั้น เป็นเพศหญิง ซึ่งผู้วิจัยเป็นเพศชาย ทำให้ข้อมูลบางอย่างที่ได้รับจากการเก็บข้อมูลไม่ครบถ้วน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเกิดความอายและไม่กล้าพูดถึงเรื่องดังกล่าว

5. จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนั้น ผู้วิจัยพบว่า ระยะเวลาในการทำความคุ้นเคยกับกลุ่มตัวอย่งมีน้อยมาก เนื่องจากติดด้วยกฎระเบียบปฏิบัติของทัณฑสถานหญิงกลาง ทำให้กลุ่มตัวอย่างกับผู้วิจัยยังไม่มีคามเปิดใจเท่าที่ควร จึงทำให้ข้อมูลในเชิงลึกบางอย่างไม่สามารถเก็บได้ หรือหากเก็บได้ก็ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์

6.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย

เชิงวิชาการ

1. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิต ซึ่งทำการศึกษาเฉพาะกลุ่มนักโทษเด็ดขาดในทัณฑสถานหญิงกลางเท่านั้น ดังนั้น การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดอื่น เช่น ลักทรัพย์ กระทำความผิดซ้ำ ด้วย เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่ได้ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรบ้าง เพื่อจะได้นำมาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหอาชญากรรมที่เกิดจากการกระทำของผู้หญิงได้

2. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างเฉพาะในทัณฑสถานหญิงกลางเท่านั้น จึงไม่สามารถที่จะระบุถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตที่มีทั่วประเทศไทย ดังนั้น ในการศึกษาครั้งต่อไปควรที่จะทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อชีวิตที่ถูกลงโทษจำคุกอยู่ในทัณฑสถานหญิงแห่งอื่นด้วย เพื่อจะได้นำมาเป็นประโยชน์ในการหาแนวทางการแก้ไขปัญหาคต่อไป

3. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาข้อมูลของการกระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิต ซึ่งในความเป็นจริงนั้น ความผิดต่อชีวิตจะมีอยู่หลายประเภทและหลายพฤติการณ์ เช่น การลงมือฆ่าโดยเจตนา การจ้างวานฆ่า การทำร้ายร่างกาย เป็นต้น ดังนั้น เพื่อให้ผลการศึกษามีผลที่ชัดเจน ควรที่จะมีการศึกษาวิจัยแยกตามประเภทคดีให้ชัดเจน

4. สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิตของผู้ต้องขังหญิงไว้ทั้งสิ้น 11 ปัจจัย ซึ่งจากความเป็นจริงยังคงมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิตมากกว่านี้ ดังนั้น ในการศึกษาวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไปนั้น ควรทำการศึกษาและสำรวจว่ามีปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อการกระทำความคิดในคดีความผิดต่อชีวิตดังกล่าวด้วย

เชิงปฏิบัติการ

1. ในการแก้ไขปัญหาผู้หญิงกระทำความคิดต่อชีวิตนั้น ภาครัฐควรเข้ามามีบทบาทในการแก้ไขปัญหาที่จะก่อให้เกิดการกระทำความคิดขึ้น เช่น การส่งเสริมหรือจัดกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวให้มีความมั่นคงยั่งยืน เนื่องจากสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันหลักของสังคมในการขัดเกลาสมาชิกของสังคม หากสถาบันดังกล่าวนี้ล้มเหลวหรือไม่สามารถทำการขัดเกลาสมาชิกได้ ก็จะทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่มีความเป็นระเบียบหรือไม่เกิดการสั่งสอนว่าอะไรถูกหรืออะไรผิดขึ้น ทำให้สมาชิกที่ไม่ได้รับการขัดเกลาจะมีพฤติกรรมที่ผิดระเบียบหรือผิดกฎหมายได้

2. ควรจัดให้มีสถานที่หรือหน่วยงานที่รับให้ความช่วยเหลือแก่สตรีที่ถูกทำร้ายร่างกายหรือทารุณกรรมจากสามี โดยเป็นหน่วยงานของภาครัฐ เพื่อให้ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก้ไขปัญหาแก่สตรีที่ถูกกระทำ เพื่อป้องกันไม่ให้สตรีที่ถูกกระทำตัดสินใจลงมือกระทำความคิดต่อชีวิตเป็นการแก้แค้น

3. ภาครัฐมีสวัสดิการในเรื่องการศึกษาให้ทั่วถึง เพื่อจะได้พัฒนาสตรีให้ได้รับการศึกษาเล่าเรียนที่สูงขึ้น จะทำให้มีรายได้ที่มั่นคงและสูงพอต่อการใช้ชีวิตประจำวันและเพียงพอต่อการเลี้ยงดูครอบครัว

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรมราชทัณฑ์. รายงานประจำปี 2544. กรุงเทพมหานคร: กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย, 2544.
- กรมราชทัณฑ์. รายงานประจำปี 2545. กรุงเทพมหานคร: กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย, 2545.
- คณิศ ฌ นคร. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. กรุงเทพมหานคร: เจริญวิทย์การพิมพ์, 2528.
- งามพิศ สัตย์สงวน. การวิจัยเชิงคุณภาพทางมานุษยวิทยา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- งามพิศ สัตย์สงวน. การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาศาสนาพุทธ (วัดเชิงหวาย). กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- งามพิศ สัตย์สงวน. การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาศาสนาพุทธ (วัดมิ่งกรมลาวาส). กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- งามพิศ สัตย์สงวน. การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาศาสนาพุทธ (วัดไทรมิตร). กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- งามพิศ สัตย์สงวน. การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาศาสนาพุทธ (วัดปทุมวนารามราชวรวิหาร). กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- งามพิศ สัตย์สงวน. การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาศาสนาสิกข์. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- งามพิศ สัตย์สงวน. การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาศาสนาคริสต์. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- งามพิศ สัตย์สงวน. การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาศาสนาพราหมณ์-ฮินดู (เทพมณเฑียร). กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

- งามพิศ สัตย์สงวน. การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาศาสนาพราหมณ์-ฮินดู (เทวสถาน โบสถ์พราหมณ์). กรุงเทพมหานคร: ภาควิชา สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- งามพิศ สัตย์สงวน. การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาอิสลาม. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- งามพิศ สัตย์สงวน. ทัศนคติเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาไทยและนักศึกษามิชิแกน: การวิจัยข้ามวัฒนธรรมในประเทศอเมริกา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- งามพิศ สัตย์สงวน. ประสบการณ์วิจัยทางมานุษยวิทยาข้ามวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- งามพิศ สัตย์สงวน. พฤติกรรมจราจรในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร: บริษัท เท็กซ์ แอนด์ เจอร์นัล พับลิเคชั่น จำกัด, 2545.
- งามพิศ สัตย์สงวน. มานุษยวิทยาภาพถ่าย: วิชาการทางภาพถ่ายและวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- งามพิศ สัตย์สงวน. วัฒนธรรมข้าวในสังคมไทย: การคงอยู่และการเปลี่ยนแปลง. กรุงเทพมหานคร: บริษัท เท็กซ์ แอนด์ เจอร์นัล พับลิเคชั่น จำกัด, 2545.
- งามพิศ สัตย์สงวน. วัฒนธรรมข้าวในสังคมไทยและนานาชาติ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- งามพิศ สัตย์สงวน. สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาครอบครัวญวน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- งามพิศ สัตย์สงวน. สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร: กรณีศึกษาครอบครัวไทยโซ่ง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- งามพิศ สัตย์สงวน. สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร: รายงานสรุปโครงการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- งามพิศ สัตย์สงวน. หลักมานุษยวิทยาวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- จารุวรรณ ศรีเมืองวัฒนา. สาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายของผู้หญิงในทัณฑสถานหญิง. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.

- ชาย เสวีกุล. อาชญาวិทยาและทัณฑวิทยา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2517.
- ชนพงษ์ ชนเดชากุล. มูลเหตุในการกระทำความผิดของผู้ต้องขังคดีฆ่าผู้อื่น. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวិทยาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. การกระทำความผิดของหญิง. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2529.
- นัทธิ จิตสว่าง. ผู้หญิงกับอาชญากรรม. วารสารราชทัณฑ์ 28 (มกราคม – กุมภาพันธ์ 2521): 25-32.
- นัยนา เกิดวิชัย. ประมวลกฎหมายอาญา (แก้ไขเพิ่มเติมครั้งสุดท้าย พ.ศ. 2540). นครปฐม : สำนักพิมพ์ นิติภัย, 2543.
- นาคยา บัวลอย. ปัจจัยในการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงในคดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543.
- นิเทศ ดินณะกุล. สถาบันสังคม. สังคมและวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- นิเทศ ดินณะกุล. ความเครียดในสังคมไทย. ปัญหาสังคมไทยในมิติทางสังคมวิทยา มานุษยวิทยา และอาชญาวิทยา. โครงการผลิตตำราและเอกสารการสอนคณะรัฐศาสตร์ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- นิเทศ ดินณะกุล. ปัญหาและผลกระทบหลังลดขนาดองค์กร. รวมบทความสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- นิเทศ ดินณะกุล. ลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ของชาวอมิสในสหรัฐอเมริกา. รวมบทความสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- นิเทศ ดินณะกุล. วัฒนธรรมข้าวในเท็กซัส. วัฒนธรรมข้าวในสังคมไทยและนานาชาติ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กรุงเทพ, 2537.
- บุญรวย เมทนีกรชัย. การกระทำความผิดซ้ำของผู้หญิง. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยามหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- ประคนธ์ พันธุ์วิชาติกุล. การลงโทษสถานหนักต่อผู้กระทำความผิดกฎหมาย. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2522.
- ประธาน วัฒนาพาณิชย์. ระบบความยุติธรรมทางอาญา แนวความคิดเกี่ยวกับการควบคุมอาชญากรรม และกระบวนการนิติกรรม. วารสารนิติศาสตร์ (2520) : 147.

- ประวฤติ ถาวรศิริ. การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. อาชญากรรมพื้นฐานกับกระบวนการยุติธรรม: ปัญหา อุปสรรค และ
แนวทางควบคุม. กรุงเทพมหานคร : การพิมพ์พระนคร, 2532.
- พรชัย ชันดี, ธัชชัย ปิยะนิตะบุตร และ อัสวิน วัฒนวิบูลย์. ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา.
กรุงเทพมหานคร : บุ๊คเน็ต, 2543.
- พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. ทฤษฎีอาชญากรรม. วารสารอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม 1 (2524): 71.
- พิทักษ์ทอง จุลเนตร. การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการฆ่าคนตายของผู้ต้องขังหญิง. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- พิศาล มุขแจ้ง. การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิง
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.
- มนทิพ คาราศรีศักดิ์. มูลเหตุจูงใจในการฆ่าสามี: ศึกษาเฉพาะผู้ต้องขังในทัณฑสถานหญิง.
วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.
- วรเดช จันทสร. สาเหตุของอาชญากรรม: ทฤษฎีและแนวความคิดที่เกี่ยวข้อง.
วารสารพัฒนบริหารศาสตร์ (2532).
- ศศิธร แสงพงสานนท์. การศึกษานักโทษหญิงในทัณฑสถานลาดยาว บางเขน
พระนคร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.
- ศูนย์สารสนเทศและสถิติราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์. สถิติผู้ต้องขังหญิง ปี พ.ศ. 2540 – 2546.
กรุงเทพมหานคร : กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม, 2546.
- สาวิตรี ไพฑูรย์. ปัจจัยที่นำมาสู่การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังสตรี. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา มหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.
- สุดสงวน สุธีสร. อาชญากรรม : ความหมาย ขอบเขต และทฤษฎี. กรุงเทพมหานคร :
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.
- สุดสงวน สุธีสร. อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.
- สุพัศรา สุภาพ. “คิดอย่างผู้นำและผู้ตาม”. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น,
2547.
- สุพัศรา สุภาพ. “ติวรัก มัดใจแฟน”. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ อนิเมท กรุ๊ป, 2547
- สุพัศรา สุภาพ. “ผลกระทบเศรษฐกิจต่างชาติที่มีต่อสังคมไทย” รวบรวมบทความสังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา พ.ศ. 2544 (นิเทศ ดินณะกุล บรรณาธิการ). ภาควิชาสังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

- สุพัตรา สุภาพ. “วัยรุ่นกับพฤติกรรมรุนแรงยุคโลกาภิวัตน์” สังคมไทย: มุมมองนักสังคมวิทยา. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. “ศีลธรรมกับเพศศึกษาในวัยรุ่น” อาชญาวิทยาและงานยุติธรรมแบบสังคม. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. จับใจคน จับใจงาน (เล่ม 1). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. จับใจคน จับใจงาน (เล่ม 2). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. จับใจคน จับใจงาน (เล่ม 3). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. จับใจคน จับใจงาน (เล่ม 4). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. จับใจคน จับใจงาน (เล่ม 5). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. ปัญหาสังคม (พิมพ์ครั้งที่ 19). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2547.
- สุพัตรา สุภาพ. พฤติกรรมทัศนคติของผู้ใช้รถใช้ถนนต่อมาตรการแก้ไขปัญหาจราจรในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร: สถาบันดำรงราชานุภาพ, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. พัฒนาการปัญหาจราจรและมาตรการแก้ไขปัญหาจราจรในสามทศวรรษ (ระหว่าง พ.ศ. 2507 – 2539). กรุงเทพมหานคร: สถาบันดำรงราชานุภาพ, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. เรื่องวุ่นวัยรุ่นไฮเทค (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2546.
- สุพัตรา สุภาพ. สังคมและวัฒนธรรมไทย: ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี (พิมพ์ครั้งที่ 19). กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2547.
- สุพัตรา สุภาพ. สังคมวิทยา (พิมพ์ครั้งที่ 23). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2547.
- สุนนทิพย์ ใจเหล็ก. “สิทธิของเหยื่ออาชญากรรม: แนวทางในการให้ความคุ้มครองโดยการบังคับใช้กฎหมาย”. จุลสารทัณชวิทยา, 2543.
- สุรินทร์ ชาวศรีทอง. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของผู้หญิงในทัณฑสถานหญิงกลาง. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2539.
- เสริน ปุณณะหิตานันท์. การกระทำผิดในสังคม. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- โสภา ชปิลมันน์. อาชญากรรม : ปัญหาที่ควรแก้ไขในสังคมปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2537.
- โสภา ชูพิกุลชัย. ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สุตรไพศาล, 2525.
- อรัน สุวรรณบุปผา. หลักอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2518.
- อฉณพ ชูบำรุง. เหยื่ออาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532.

อึ้งฉง ชูบำรุง. อาชญาวิทยาและอาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532.

ภาษาอังกฤษ

Abrahamsen, D, The Psychology of Crime. New York: Columbia University Press, 1960.

Allport, G,W, Personality: A Cognitive View. New Jersey : Prentice Hall, Inc., 1977

Archer, Margaret Scotford. Culture and agency: the place of culture in social theory. Cambridge,
Mass.: Cambridge University press, 1996.

Fox, Vemon. Introduction to Criminology. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall, Inc.,
1976.

Hagan, John. Modern Criminology: Crime, Criminal Behavior and Its Control.
New York: McGraw – Hill Book, 1987.

Lillyquist, Mecheel J. Understanding and Chaunging Criminal Behavior. Englewood,
New Jersey: Prentice – Mall, 1980.

Maslow, A. H. A Theory of Human Motivation and Human Relation in Management. Edited by
I.L., and H. Neryayer, S. G. Cincinnati: North – Western Publishing, 1960.

Merton, Robert King. Social Theory and Social Structure. New York : Free Press, 1968.

R. G. Caldwell. Criminology. 2 nd ed. New York: The Ronald Prew, 1965.

Silver, Isidere. Criminology. New York: Harper & Row Publisher, 1981.

Sutherland, Edwin H. and Cressey, Donale R. Criminology. Philadelphia:
J.B. Lippincott Company, 1974.

Vold, George B. and Bernard, Thomas J. Theoretical Criminology. Third Edition. New York:
Oxford University Press, 1986.

Vold, George B. Theoretical Criminology. New York: Oxford University Press, 1958.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามเรื่อง
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิง
คติความผิดต่อชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง

- คำชี้แจง** แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 5 ส่วน คือ
- ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยภูมิหลัง
- ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพและรายได้
- ส่วนที่ 3 ภูมิหลังครอบครัว
- ส่วนที่ 4 ภูมิหลังเกี่ยวกับเพื่อนสนิท
- ส่วนที่ 5 ภูมิหลังเกี่ยวกับเหยื่อ มูลเหตุ และรายละเอียดของการกระทำผิด

โปรดกาเครื่องหมาย ให้ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านให้มากที่สุด และเติมค่าลงในช่องว่างตามความคิดเห็นของท่านให้ชัดเจน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยภูมิหลัง

- 1) อายุ (ปัจจุบัน) ปี เกิด พ.ศ.
- 2) ขณะกระทำผิด ท่านมีอายุ ปี เมื่อปี พ.ศ.
- 3) ขณะกระทำผิดท่านอาศัยอยู่ที่จังหวัด
- 4) ท่านมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งหมด คน
- ต่างบิดาหรือต่างมารดาทั้งหมด คน
- 5) บิดาและมารดาของท่าน
- ยังมีชีวิตอยู่ บิดาถึงแก่กรรม
- มารดาถึงแก่กรรม บิดาและมารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่
- 6) ท่านนับถือศาสนา
- พุทธ คริสต์
- อิสลาม อื่นๆ (ระบุ).....

ต่อหน้าที่ 2 ⇔

หน้า 2

- 7) ระดับการศึกษา
- ไม่ได้เรียนหนังสือ
- ประถมศึกษาปีที่ 1-6
- มัธยมศึกษาปีที่ 1-3
- มัธยมศึกษาปีที่ 4-6, ปวช.
- อนุปริญญาหรือปริญญาตรี
- สูงกว่าปริญญาตรี
- 8) ขณะกระทำผิดท่านมีสถานภาพใด
- โสด สมรส
- แยกกันอยู่ หย่าร้าง
- หม้าย
- 9) ขณะกระทำผิดท่านมีบุตรทั้งหมดกี่ราย
- ไม่มีบุตร มี จำนวน คน
- หากมี เป็น เพศชาย คน เพศหญิง คน
- 10) ก่อนที่ท่านจะกระทำความผิดในคดีปัจจุบัน ท่านเคยกระทำความผิดและถูกพิพากษาลงโทษจำคุกมาก่อนหรือไม่
- เคย ไม่เคย
- หากเคยกระทำความผิดและถูกตัดสินลงโทษมาก่อน
- ท่านกระทำความผิดในคดีอะไร
- ถูกพิพากษาลงโทษจำคุกเป็นจำนวน ปี เดือน วัน
- 11) ความผิดปัจจุบันนี้ของท่าน ถูกตัดสินลงโทษจำคุกเป็นเวลา ปี เดือน.....วัน
- 12) ท่านถูกจำคุกในคดีนี้มาแล้วเป็นเวลา ปี เดือน วัน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพและรายได้

- 13) ขณะกระทำผิดท่านประกอบอาชีพใด
- รับจ้าง ทำนา ทำสวน ทำไร่
- ค้าขาย รับราชการ
- ประกอบอาชีพส่วนตัว ไม่ได้ประกอบอาชีพ

หน้า 3

- 14) ท่านมีรายได้ต่อเดือนเท่าไร
- 1-5,000 บาทต่อเดือน
- 5,001-10,000 บาทต่อเดือน
- 10,001-15,000 บาทต่อเดือน
- 15,001-20,000 บาทต่อเดือน
- สูงกว่า 20,001 บาท
- ไม่มีรายได้
- 15) กรณีที่ท่านไม่ได้ประกอบอาชีพ ท่านได้การอุปการะเงินค่าใช้จ่ายจากผู้ใด
- บิดาหรือมารดาของท่าน คู่สมรส
- บิดาหรือมารดาของคู่สมรส บุตรหรือธิดา
- ญาติพี่น้องของท่าน ญาติพี่น้องของคู่สมรส
- 16) กรณีที่ท่านมีคู่สมรส ขณะกระทำผิดคู่สมรสของท่านประกอบอาชีพใด
- รับจ้าง ทำนา ทำสวน ทำไร่
- ค้าขาย รับราชการ
- ประกอบอาชีพส่วนตัว ไม่ได้ประกอบอาชีพ
- 17) กรณีที่ท่านมีคู่สมรส รายได้ของคู่สมรสของท่านต่อเดือนเท่าไร
- 1-5,000 บาทต่อเดือน
- 5,001-10,000 บาทต่อเดือน
- 10,001-15,000 บาทต่อเดือน
- 15,001-20,000 บาทต่อเดือน
- สูงกว่า 20,001 บาท
- ไม่มีรายได้
- 18) กรณีที่คู่สมรสของท่านไม่ได้ประกอบอาชีพ คู่สมรสของท่านได้รับอุปการะเงินค่าใช้จ่ายจากผู้ใด
- บิดาหรือมารดาของคู่สมรส ตัวท่าน
- บิดาหรือมารดาของท่าน บุตรหรือธิดา
- ญาติพี่น้องของคู่สมรส ญาติพี่น้องของท่าน

หน้า 4

- 19) ท่านมีภาระที่ต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวหรือไม่ (ถ้าตอบว่ามีให้ทำข้อต่อไป
ด้วย)
- มี ไม่มี
- ถ้ามี จำนวนผู้ที่ท่านต้องเลี้ยงดูมีทั้งสิ้น ราย ได้แก่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- บิดาหรือมารดาของตนเอง บิดาหรือมารดาของกลุ่มสมรส
- ญาติพี่น้องของตนเอง ญาติพี่น้องของกลุ่มสมรส
- บุตรหรือธิดา
- 20) กรณีท่านมีกลุ่มสมรสและกลุ่มสมรสมีรายได้ กลุ่มสมรสของท่านให้เงินแก่ท่านเป็น
ค่าใช้จ่ายเดือนละเท่าไร
- 1-5,000 บาทต่อเดือน
- 5,001-10,000 บาทต่อเดือน
- 10,001-15,000 บาทต่อเดือน
- 15,001-20,000 บาทต่อเดือน
- สูงกว่า 20,001 บาท
- ไม่เคยให้เงินท่านเลย
- 21) ขณะกระทำผิดท่านมีภาระหนี้สินหรือไม่
- ไม่มีหนี้สิน มีหนี้สินที่ต้องชำระ บาท
- หากมี หนี้สินดังกล่าวมีจำนวน บาท
- ภาระหนี้สินดังกล่าวเกิดขึ้นจากบุคคลใด
- ตนเองก่อน กลุ่มสมรสก่อน
- บิดา มารดา หรือญาติพี่น้องของตนเองก่อน
- บิดา มารดา หรือญาติพี่น้องของกลุ่มสมรสก่อน
- บุตรหรือธิดาตนเองก่อน

หน้า 5

- 22) รายได้ที่ท่านได้รับ (รวมทั้งที่คู่สมรสให้) เพียงพอต่อการชำระหนี้สินดังกล่าวหรือไม่
- เพียงพอ ไม่เพียงพอ
- กรณีรายได้ของท่านไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้สินดังกล่าว ท่านทำอย่างไร
- ให้คู่สมรสช่วย
- ขอร้องบิดา มารดา หรือญาติพี่น้องของตนเองช่วยเหลือ
- ขอร้องบิดา มารดา หรือญาติพี่น้องของคู่สมรสช่วยเหลือ
- ให้บุตร และธิดาของท่านช่วยเหลือ
- หยิบยืมหรือกู้จากบุคคลอื่น

ส่วนที่ 3 ภูมิหลังครอบครัว

- 23) ลักษณะครอบครัวของบิดาและมารดาท่าน
- ครองรักอยู่ด้วยกัน หย่า
- แยกกันอยู่ หม้าย
- 24) ชีวิตในวัยเด็กช่วงที่ท่านยังอาศัยอยู่กับบิดามารดานั้นมีสภาพเป็นอย่างไร
- บิดามารดาอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข
- บิดามารดามีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นครั้งคราว
- บิดามารดามีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ
- 25) กรณีที่ท่านมีญาติพี่น้องร่วมบิดามารดานั้น ในวัยเด็กความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับพี่น้องเป็นอย่างไร
- อยู่ร่วมกันอย่างดี ทะเลาะเบาะแว้งกันในบางครั้ง
- ทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ
- 26) ปัจจุบันนี้ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับบิดามารดานั้นเป็นอย่างไร
- บิดามารดาเสียชีวิตทั้งคู่ ยังคงติดต่อกันด้วยดี
- ไม่มีการติดต่อกันเลย

หน้า 6

- 27) ขณะกระทำความผิดท่านอยู่อาศัยร่วมกับ
- อยู่อาศัยกับคู่สมรส บุตร ธิดา
- อยู่อาศัยร่วมกับคู่สมรส บุตร ธิดา โดยมีบิดา มารดาของตนเองหรือของคู่สมรส และญาติพี่น้องอาศัยอยู่ร่วมกัน
- อาศัยอยู่ตัวคนเดียว
- ลักษณะความสัมพันธ์ในช่วงนี้มีสภาพแบบใด
- อยู่ร่วมกันอย่างดี ทะเลาะเบาะแว้งกันในบางครั้ง
- ทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ
- 28) ในครอบครัวของท่านมีบุคคลที่เคยกระทำความผิดและเคยถูกพิพากษาจำคุกหรือไม่
- มี ไม่มี
- หากมี ได้แก่
- กระทำความผิดในคดี.....
- ถูกพิพากษาจำคุก ปี เดือน วัน
- ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับบุคคลดังกล่าวข้างต้นมีลักษณะเป็นอย่างไร
- มีความสนิทสนมกันดีมาก มีความสนิทสนมกันปานกลาง
- ไม่ค่อยสนิทสนมกัน ไม่สนิทกันเลย

ส่วนที่ 4 ภูมิหลังเกี่ยวกับเพื่อนสนิท

- 29) ท่านมีเพื่อนสนิท
- 1 คน 2 คน
- 3 คน มากกว่า 3 คน
- 30) ก่อนการกระทำผิดท่านมีเพื่อนสนิทที่สามารถพูดคุยหรือปรึกษาปัญหาได้หรือไม่
- มี ไม่มี
- 31) ท่านเคยปรึกษากับเพื่อนสนิทหรือไม่
- เคย ไม่เคย
- 32) ก่อนการกระทำผิด ท่านพบปะสังสรรค์กับเพื่อนสนิทของท่านบ่อยครั้งแค่ไหน
- ทุกวัน สัปดาห์ละ 1 ครั้ง
- สัปดาห์ละ 2 - 4 ครั้ง เดือนละ 1 ครั้ง

หน้า 7

- 33) ในการพบปะสังสรรค์กับเพื่อนสนิทของท่านแต่ละครั้งนั้น มีการดื่มสุราด้วยหรือไม่
- มี ไม่มี
- 34) ในบรรดาเพื่อนสนิทของท่านนั้น มีเพื่อนที่เคยกระทำความผิด และถูกลงโทษพิพากษาจำคุกมาก่อนหรือไม่
- มี ไม่มี
- หากมี เพื่อนสนิทของท่านคนดังกล่าวกระทำความผิดในคดี
- ถูกตัดสินพิพากษาจำคุกเป็นเวลา ปี เดือน วัน
- 35) เพื่อนสนิทของท่านเคยชักชวนให้ท่านกระทำความผิดหรือไม่
- เคย ไม่เคย
- หากเคย ชักชวนให้ท่านกระทำความผิดประเภทใด
- และท่านทำตามที่เพื่อนชักชวนหรือไม่
- ทำ ปฏิเสธ
- 36) ในบรรดาเพื่อนสนิทของท่าน มีใครที่เสพยาเสพติดหรือไม่
- มี ไม่มี
- 37) ท่านเคยไปเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืนกับเพื่อนสนิทหรือไม่
- เคย ไม่เคย
- หากเคย ท่านไปเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืนบ่อยมากแค่ไหน
- เดือนละ 1 ครั้ง เดือนละ 2 ครั้ง
- เดือนละ 3 ครั้ง มากกว่าเดือนละ 3 ครั้ง

ส่วนที่ 5 ภูมิหลังเกี่ยวกับเหยื่อ มูลเหตุ และรายละเอียดของการกระทำความผิด

- 38) ท่านรู้จักกับเหยื่อที่ท่านลงมือกระทำความผิดหรือไม่
- รู้จัก ไม่รู้จัก
- หากท่านรู้จักกับเหยื่อมาก่อนให้ระบุถึงความสัมพันธ์
- เหยื่อเป็นเพื่อนสนิทของท่าน เหยื่อเป็นสามีหรือคนรักของท่าน
- เหยื่อเป็นเพื่อนบ้านของท่าน เหยื่อเป็นนายจ้างหรือลูกจ้างของท่าน
- อื่นๆ ระบุ

หน้า 8

- 39) ท่านลงมือกระทำความผิดต่อเหยื่อเนื่องจากเหตุผลใด
☐ เหยื่อข่มเหงหรือรังแกท่าน	☐ เหยื่อคูหมีนท่าน
☐ เหยื่อทะเลาะวิวาทกับท่าน	☐ ปัญหาเรื่องชู้สาว
☐ ถูกเหยื่อขู่ข่มขู่โทสะ	☐ ท่านต้องการเงินหรือทรัพย์สิน
☐ เหยื่อทำให้ท่านเสียประโยชน์หรือได้รับผลประโยชน์ที่น้อยลง	
☐ ท่านได้รับการชักชวนหรือขอความร่วมมือจากเพื่อน	
☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)	
- 40) ในการกระทำความผิดของท่านนี้ มีผู้ร่วมลงมือด้วยหรือไม่
- มี ได้แก่
- ไม่มี
- 41) ในการกระทำความผิดนี้ ท่านได้มีการวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อนหรือไม่
- มี ไม่มี
- 42) ในการกระทำความผิดนี้ ท่านใช้อาวุธชนิดใด
☐ ปืน	☐ มีด
☐ ดาบ	☐ ขวาน
☐ ไม้	☐ เชือก
☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)	
- 43) ขณะที่ลงมือกระทำความผิดนั้น ท่านเสพสุราหรือเสพยาเสพติดก่อนหรือไม่
☐ เสพสุรา	☐ เสพยาเสพติด
☐ เสพทั้งสุราและยาเสพติด	☐ ไม่ได้เสพทั้งสองอย่าง
- 44) ขณะกระทำความผิดนั้น ท่านมีปัญหาเรื่องสุขภาพหรือไม่
☐ มีปัญหาเล็กน้อย	☐ มีปัญหาปานกลาง
☐ มีปัญหาหนัก	☐ ไม่มีปัญหา
- 45) ขณะจะลงมือกระทำความผิด ท่านคิดหรือไม่ว่า เมื่อลงมือกระทำความผิดแล้ว ท่านจะถูกจับกุมตัวได้
- ไม่เคยคิดว่าจะถูกจับกุมตัวได้
- คิดว่าอย่างไรก็ต้องถูกจับ แต่ก็ต้องลงมือกระทำ เพราะ
-
-

หน้า 9

- 46) ภายหลังจากที่ท่านลงมือกระทำความผิดแล้ว ท่าน
- รอมอบตัวอยู่ที่เกิดเหตุ
- หลบหนีจากที่เกิดเหตุ ต่อมาถูกจับกุมได้หลังจากเกิดเหตุแล้วประมาณ
..... ปี เดือน วัน
- 47) ในคดีที่ท่านกระทำความผิดนี้ ท่านให้การเช่นใด
- ต่อสู้คดี รับสารภาพ
- ภาคเสธ (โดยรับว่าทำจริงแต่เป็นการป้องกันตัว)
- ภาคเสธ (โดยปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำความผิด)
- 48) ภายหลังจากที่ท่านถูกจับกุมตัวได้ในคดีนี้แล้ว ท่านเคยคิดเสียใจกับการกระทำ
ของท่านหรือไม่
- เสียใจ ไม่เสียใจ
-

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประเด็นคำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก
ในการจัดทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของผู้ต้องขังหญิงคดีความผิดต่อ
ชีวิตในทัณฑสถานหญิงกลาง

1. คำถามเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้กระทำความผิด

- อายุปัจจุบัน
- บุคลิกภาพ (จากการสังเกต)
- ประวัติการดำเนินชีวิตก่อนที่จะกระทำความผิด
- อายุขณะที่กระทำความผิด
- สถานภาพการสมรส สภาพการดำรงชีวิตครอบครัว
- ระดับการศึกษา
- มีพี่น้องทั้งหมดกี่คน
- สภาพครอบครัวของผู้กระทำความผิดมีลักษณะอย่างไร เช่น บิดามารดาอยู่ด้วยกันหรือไม่ พี่น้องมีความรักใคร่กลมเกลียวกันหรือไม่ มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกันในครอบครัวหรือไม่ และหากมีการทะเลาะเบาะแว้ง เกิดจากเรื่องอะไร และเกิดขึ้นบ่อยแค่ไหน
- ประวัติการกระทำความผิดเดิมมีหรือไม่ หากมีเป็นความผิดประเภทใด ถูกลงโทษเช่นใด

2. ฐานะและสภาพเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิด

- อาชีพก่อนที่จะกระทำความผิด
- รายได้
- ปัญหาหนี้สินของผู้กระทำความผิดและครอบครัว
- การดูแลของผู้กระทำความผิดที่มีต่อครอบครัว เช่น การรับภาระเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว มีหรือไม่ อย่างไร

3. เพื่อน

- จำนวนเพื่อนสนิท
- การสังสรรค์ระหว่างผู้กระทำความผิดกับเพื่อนเป็นไปในรูปแบบใด
- การปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับเพื่อน
- ความช่วยเหลือกันในหมู่เพื่อนสนิท
- ประวัติการกระทำความผิดของเพื่อน

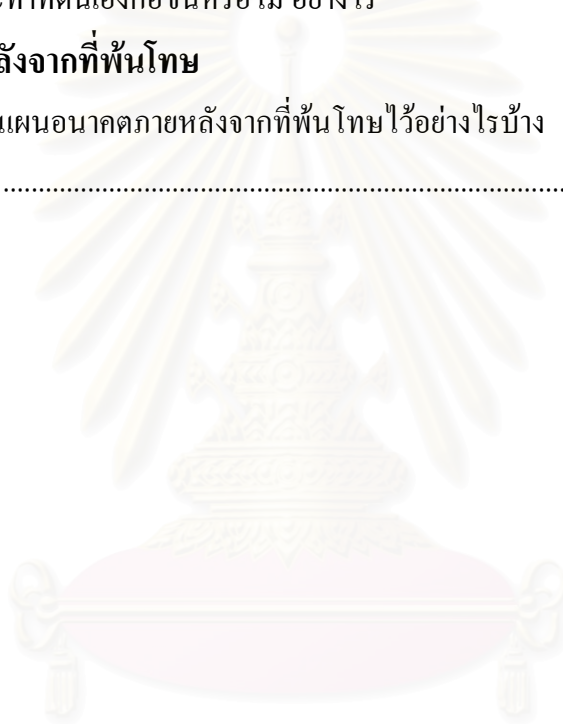
4. ภูมิหลังเกี่ยวกับคดีที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำ

- ลักษณะหรือพฤติกรรมในการก่อคดีเป็นอย่างไรบ้าง
- สาเหตุที่ทำให้กระทำความผิด
- ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดกับเหยื่อมีลักษณะเป็นอย่างไร
- การลงมือกระทำความผิดนั้น ผู้กระทำความผิดมีการเตรียมการไว้ก่อนหรือไม่
- หลังจากกระทำความผิดแล้ว ผู้กระทำความผิดหลบหนีหรือมอบตัว
- ผู้กระทำความผิดถูกศาลตัดสินพิพากษาลงโทษเช่นไร
- หลังจากถูกตัดสินพิพากษาลงโทษแล้ว ผู้กระทำความผิดรู้สึกเสียใจหรือสำนึกผิดต่อการกระทำที่ตนเองก่อขึ้นหรือไม่ อย่างไร

5. อนาคตภายหลังจากที่พ้นโทษ

- ท่านวางแผนอนาคตภายหลังจากที่พ้นโทษไว้อย่างไรบ้าง

.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายณัฐกร ลักษณะชินดา เกิดเมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2513 สำเร็จการศึกษา
ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อปี พ.ศ. 2538 ปัจจุบันรับราชการใน
ตำแหน่ง นักพัฒนาทรัพยากรบุคคล 4 สถาบันพัฒนาข้าราชการราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์
กระทรวงยุติธรรม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย